

தித்திரச்சுட்டராளி

ஏ/19

நா . செல்லப்பா

ஒம்

சித்திரச் சூட்டோவி

(கலைமகள் விளக்கம்)

ஓ
இலை

ஆக்கியோன்

நா. செல்லப்பா

1967-ம் ஆண்டு புத்தாதி மீ.

உள்ளுறை

பக்கம்

1. உள்ளக்கிழியில் உரு எழுதுதல்	...
2. இயற்கைஅச்சினையின் அருட்சக்தி வியாபகம்	16
3. உருவில் விளையும் சிந்தனைக் கருவுலம் ...	26
4. கல்லரசனத்திலிருக்கும் கலைவாணியின் கருணை	41
5. கையில் ஏந்திய ஏட்டின் மதிமை	... 56
6. சிந்தையிற் பதியும் செபமாலை	... 71
7. வாணி எழுப்பும் வீணையின் நாதம்	... 89
8. களங்கமற்ற வெள்ளோக் கலை	... 103
9. களிநடவடிக்கையில் கலாப மயில்	... 121
10. சிந்தையிற் பாயும் இன்பாற்று வெள்ளம்...	137

இஃது

ஆக்கிரேயானின் முதுஅப்பாட்டியும்
யாழ்ப்பானம் சைவபரிபாலன சபை தருமபரிபாலனஞ் செய்துவரும்
பல தருமச் சொத்துக்களின் கர்த்தாவும்

காணவாய் வடக்கைச் சேர்ந்த
வன்னிய பரம்பரையினருமாகிய காலஞ்சென்ற
புண்ணியநாச்சி அம்மையார்
நி னை வு ம லர்.

முன்னுரை

*****

சைவர்களுக்கு முழுமுதற்கடவுளாய சிவனைப்பற்றியும், சிவகுமாரர்களாகிய கணபதியையும், முருகனையும் பற்றியும் பல சிறந்த நால்கள் வெளிவந்துள்ளன. கலைமகளைப்பற்றி உரைநடையில் சிறந்த நால்கள் இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை, அதுவும் சரஸ்வதியின் தத்துவவிளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேல்நாட்டு உள்ளியலையும், வள்ளுவன் கூறிய மெய்யுணர்தலையும், சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் தொடர்புறுத்தி யாக்கப்பட்ட நூல் எதுவும் தமிழிற் பிரசரிக்கப்படவில்லை என நிச்சயமாகக் கூறலாம். எனது இப்புதிய முயற்சிக்கு நேர்கள் ஊக்கமளித்து தமிழன்னையைப் போற்றுவார்களாக!

கலைமகளின் சித்திரத்தை அநேக ஓவியர்கள் வரைந்துள்ளனர். அவற்றுள் இரவிவர்மா அவர்கள் தீட்டிய சித்திரத்திற்குத் தனிப்பெரும் மதிப்பு உண்டு, அவர் வரைந்த சித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்நூலை ஏழுதலாணேன். அவர் தமது சித்திரத்தின் தத்துவங்களைப்பற்றிக் கூறிய சில உயர்ந்த கருத்துக்கள் இதில் இடம்பெறுகின்றன. நூற் கல்வி பயில்வோருக்கும், தியானஞ் செய்பவர்களுக்கும், அறிவுமலர்ச் சியை வேண்டுவர்களுக்கும் இந்நால் உறுதுணையாகும். வள்ளுவன் கூறிய “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” எனும் உத்தம இலட்சி யத்தை விளக்குவதோடும் அமையாது. இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் விளையும் தீய மனப்பான்மைகளை மாற்றி அவர்களைச் சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தி வாழும்படி அப்பியாசிக்கத் தூண்டும் வகையில் இது அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பக்திமார்க்கத்தீற் தொடங்கி ஞானமார்க்கத்தை விருத்தியடையச் செய்து கர்மமார்க்கத்தில் ஈடுபோடுத்தி வாழ்க்கையின் முடிவான இலட்சியத்தைக் கலைமகள் வழிபாடு கொடுக்க வல்லதாகும். விஞ்ஞானம் வளர்ந்து வரும் இக்காலத்தில் பொதுவாக மக்களிடையே மெய்ஞ்ஞானங்குன் றிப் போவதை நாம் காண்கிறோம். இளைஞர்களிடம் சமயப்பற்றைத் தூண்டுவதற்குப் புராண இதிகாசங்கள் இக்காலத்தில் அவ்வளவு சக்திவாய்ந்த சாதனமாகத் தென்படவில்லை. இதனால் புராண இதிகாசங்களைப் புறக் கணிக்கவோ அல்லது குறைஷூறவோ நாம் முற்படவில்லை. விஞ்ஞானக் கல்வியால் இளைஞர்களுடைய மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட பெரும் மாறுதலே புராண இதிகாசங்கள்மீது நாட்டத்தைக் குறைக்கிறது. அவர்களுடைய உள்ளத்தில் புதியன் புகுதல் இயற்கையாகும். இதைத் தடை

செய்ய முற்படும் சமயகேவையாளர்கள் வெற்றியடைதல் கழன்மாரும், விஞ்ஞானத்தை விரும்பும் இளைஞர்களிடம், விஞ்ஞானத் தொடர்புள்ள கொள்கைகளைப் பரப்பி, அவர்களிடம் சமயப்பற்றை வளர்ப்பதே சிறந்த வழியாரும்.

அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக விஞ்ஞானிகள் உள்ளீட்டிலைக் கொள்கிறார்கள். உள்நால் கற்று அதிற் பயிற்சிபெற்றவர்களே சுகங்குறை களிலும் தமது பணியைப் பெரும்பாலும் வெற்றியுடன் புரிவின்றனர். அமெரிக்காவிலே உள்நாற்பயிற்சி நிலையங்கள் எங்கும் பரவியுள்ளன. கோழிக்கணக்கான உள்நால்கள் வருடாவருடம் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. மக்கள் அவற்றை ஆர்வத்துடன் வாசிக்கின்றனர். அத்துடன் சமயகருமார்கள், ஆசிரியர்கள், வர்த்தகர்கள், வக்கீல்கள், அரசியல்வாதிகள், வைத்தியர்கள், பொறுப்பியல் நிபுணர்கள், சமுதாய சேவையாளர்கள் முதலிய பலரும் உள்நாற் பயிற்சி நிலையங்களிற் பயிற்சிபெறுகின்றனர். முன்னேற்றம் அடைகின்றனர், அவர்களுடைய நாடு சீரும் சிறப்பும் பெறுகிறது.

நமது நாட்டில் இத்தகைய பயிற்சி நிலையங்கள் இன்னும் நிறுவப்படவில்லை. இவ்வித பயிற்சிபெறும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிட்டாவிடினும், நமது சமயப்பிரசாரகர்களும், சமுதாய சேவையாளர்களும் சிறந்த உள்நால் அறிவு பெற்றுச் சாஸ்திரக்கழற்றமில் இளைஞர்களுடைய மனப்பான் மையை மாற்ற முற்படுதல் வேண்டும். இன்றேவும் நமது சமய இலக்கியங்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதுடன் நாஸ்திகமும் வளர இடமுண்டாரும். கலைமகளின் அருளால், உள்நால் உதவிகொண்டு இப்பரிசையை இந்நாலின்மூலம் செய்ய அடியேன் ஓரளவு முயற்சித்துள்ளேன். சமயத் தொண்டர்கள் எனது முயற்சிக்கு ஊக்கம் அளிப்பார்கள் எனும் நம் பிக்கை என்னிடம் உண்டு.

கலைமகளின் நிருவருள் நம்மைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்த வல்லது. சமயக் கல்வியின் நோக்கமும் அதுவேயாரும். உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியானதுபோல் நமது சிறந்த சமயக் குறிக்கோள் சிதைவுற்றுவருகிறது, இது சமயத்தின்மீதுள்ள குற்றமல்ல. சமுதாய இயலின் பிரகாரம் உயர்ந்த குறிக்கோள் காலக்கிரமத்தில் சிதைவுற்றுச் சமுதாய இயக்கம் சீர்க்கெடுதல் இயற்கையாகும். நமது சைவ சமுதாயத்திலே இத்தகைய சீர்க்கேடு இன்று நிகழ்ந்துவருவதைக் கானும்போது நமது உள்ளம் துழிக்கிறது, இத்தகைய சீர்க்கேடு இலட்சியச் சிதைவால் (Atrophy of objectives) உண்டானதென நாம் உணர்ந்து சிறுத்த இலட்சியத்தை நிலைநாட்ட ஆவன செய்தல் வேண்டும்,

வியாபக அறிவும் பரிபூரண இயல்பும் உள்ள சிவபெருமான் உலகில் அவதரிப்பதில்லை என்பது சித்தாந்தம். எனினும் ஆன்மாக்கள்மீதுள்ள கருணையினால் ஆன்மாக்களுக்கு அருளும்பொருட்டு அவன் உருவங் கொள்வான் என்பது உண்மை. சிவன் உயிர்களுக்கு அருள்வது சக்தி மூலமாகும். கலைமகளாகிய சக்தி நமக்குச் சிவனுடைய அருளைக் கூட்டி, நமது மலங்களை நீக்கி, மெய்ஞ்ஞானம் கொடுப்பான். மெய்ஞ்ஞானம் என இங்கு குறிக்கப்படுவது பதிஞானத்தையாகும். பாசஞானம், பசஞானம் முதலியன் எவ்வளவு விருத்தியடைந்தாலும், அவற்றுல் சிவனை அறிதல் இயலாது. ஆயினும் பதிஞானத்தைப் பெறுவதற்கு மற்றும் இரு ஞானங்களும் ஓரளவு உதவுகின்றன.

இந்த நோக்கத்தடையே நாம் சரஸ்வதியடைய உருவவழிபாட்டை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். சிவ உருவங்களும் இந்நோக்குடனையே அமைக்கப்பட்டன, இறைவனுக்கு மனிதத்திற்கு வேண்டும் கொடுத்தலை ஆங்கி வத்தில் (Anthropomorphism) எனக்குறிப்பார்கள். சிறந்த இலட்சியத்துடன் இறைவனை மனிதத்துறவில் வழிபடும்போது நன்மை உண்டா கிறது. நாம் தெய்வீகளில் அடைகிறோம். சிறந்த இலட்சியம் சிதைவற்று இறைவனை மனித உருவில் வழிபடும்போது விபீத விளைவுகள் உண்டாகின்றன. நமது சைவசமயத்துக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டு வருவதை நாம் கண்ணுற்றுக் கண்ணீர் உதுக்கவேண்டி யிருக்கிறது.

மனித உருவில் நாம் இறைவனை வழிபடும்போது சிறந்த இலட்சியம் இல்லாது போயின், நாம் இறைவனுக்கு மனித சூனதிசயங்களைக் கொடுக்க முயலுதல் இயற்கையாகும். அதனால் இறைவன் நம்மைப் பரிசோதிக்கிறார் என்றும், அவரைத் திருப்பதிபண்ண சாந்தி செய்யவேண்டுமென்றும் பலவிதமான சிந்தனைகள் உருவாகின்றன. கோயில்களிலே ஆறுகாலப் பூசைக்கு மேலாக, தனி மனிதன் செய்யும் அருச்சனைகளும், அபிஷேகங்களும் பெருகிவருவதன் காரணம் இதுவேயாகும். சைவ சமூதாயத்திலே நாம் இன்று அனேகமாகக் காண்பது இறைவனை மனித நிலைக்குத் தாழ்வுபடுத்தி, இறைவனிடம் சுயநலப்பெருக்குடன் உலக இன்பங்களைப் பூர்த்திசெய்யும்படி நேர்த்திக்கடன்கள் புரிவதும், உலகிய வில் நினைத்த காரியங்கள் கைகூடவேண்டுமெனப் பக்திப்பாடல்களைப் பாடுவதும் பரவசம் அடைவதுமாய காட்சிகளோயாகும்: இறைவனிடம் வாணிபம் செய்யும் நிலைக்கு இறைவனை நாம் தாழ்த்துகிறோம், கோயில் கள் வாணிப இல்லங்களாக மாறுக்கூடாது. உருவவழிபாடு இறைவனை மனிதநிலைக்குக் கொண்டுவரக்கூடாது. அது மனிதனைத் தெய்வங்களிலைக்கு உயர்த்தும் இலட்சியமுடையதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

பண்டிதமணி சி, கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைச் சைவஉலகம் நன்கு அறியும். பல சேவகருக்கும் சுகவீனத்துக்கும் இடையே அடியே னுடைய வேண்டுகோளைப் பொருட்படுத்தி இந்நாலுக்கு அரிய அனின் துரை வழங்கியதற்காக அவர்களுக்கு அநேக நன்றி. இந்நாலைப் பார்வையிட்டுச் சீல திருத்தங்கள் செய்து உதவிய திரு த. இராமநாதபி ஸ்லை B. A. அவர்களுக்கும் உளம்கனிந்த நன்றி. மேலும் குறைந்த செலவில் கூடிய விரைவில் இதைப் பிரசரிக்க உதவிய யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபா ஸன சபையினருக்கும், அட்டைச் சித்திரத்தை அழகுற வரைந்து அன் பளிப்பாக ஈந்த ஆசிரியர் க. சோமசுந்தரம் அவர்களுக்கும் எனது மனப் பூர்வமான நன்றி உரித்தாகுக!

41, பிறவுண் வீதி }
யாழ்ப்பாணம். }

நா. செல்லப்பா,
10-9-67,

— சிறி டி —

HY VINAYAG
ALAI

திருச்சிற்றம்பலம்

மதிப்புரை

சௌவசித்தாந்தசாகரம், பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நல்கியது

மனம் அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்று. புத்தி முதலிய ஏனைய அந்தக் கரணங்களுக்கும் கண் முதலிய புறக்கரணங்களுக்கும் தலைமைத்தானம் அது, மனாந் தூய்தானால் ஏனைய கரணங்களைத்தும் தூயவாம், தூய் தாதல் எளிதான் காரியமன்று,

அறியாமை வஞ்சகம் என்கின்ற அழுக்குக்களால் மூடுண்டு, பற்றுக் கள் என்கின்ற அலைகள் அடங்கா தெழுகின்றதொரு பெரிய சமுத்திரம் மனம்.

பற்றுக்களை அடக்குக என்று வேதங்கெளிந்த முனிவர்கள் போதிப்ப தில்லை. பற்றுக்களை அநுபவிக்கிற முறையில் அநுபவிக்க வழி சொல்லு பவர்கள் அவர்கள். வழி வேதவழி. அவ்வழியிற் பற்றுக்களை அநுப விக்க அவை தாமே அடங்கும் முறையில் அடங்கும். அவ்வாறடங்கிய வர்கள் மனத்துக்கண் மாசிலராய்ப் பொருளுண்மை உணர்ந்தவர்கள். எப்பொருள் எத்தனமைத்தாயினும் - யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் - அப் பொருள் மெய்யப்பொருள் காண்பார்கள்.

வேதங்கங்களில் ஒன்று சோதிடம். அது எடுத்த பிறப்பில் முகந்து கொண்ட பிராரத்தத்தைக் காட்டுவது. பிராரத்தத்தை ஆகாமியமேருமல் கஞ்சிதம் சுத்தப்படும் வகையில் அநுபவிக்கவேண்டும், அப்வாறு அநு பவிக்கும் முறையை வருத்துக் காட்டுவது வேதத்தின் கண்மகாண்டம். அதனை ஆராய்ந்து நூல் செய்தவர் சைமினி; வியாசரின் சீடர். சைமினி செய்த நூல் பூர்வமிருஷ. அதன் முதற் சூத்திரம் 'தர்மத்தை அறிய ஆசை' என்று தொடங்குகின்றது.

ஔவ்வொருவருங் தத்தம் தருமத்தை அறிவுதே காரியம்.

கருமகாண்ட ஆராய்ச்சியினால் தரும் நிச்சயிக்கப்படும். பழைய வருனைசிரமதரும் ஒவ்வொருவரின் தருமத்தையும் நிச்சயிக்க எழுந்த தேயாம்.

திரும் அறத்தின் மூலவேர். அதனைப் பற்றுத்தவழி மனம் மாசு நீங்காது,

இன்றைய விஞ்ஞானம் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த முயன்று, அனுக்குண்டுக்கும் அப்பாலே சந்திரமண்டலம்வரை சென்று, பசியையும் நோயையும் பேருக்குவதாய் முடிந்தது. அஃதங்வனமாக, அல்லக்களைப் போக்கும் முறையில் மேலைத்தேசம் இப்பொழுது உள்நாலாராய்ச்சியென மற்றொரு ஆராய்ச்சியிற் பெரிதும் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. அது நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. கனம் வேறுபாட்டால் ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனி சிறப்புத் தரும் வேண்டியிருக்கையில், அதனை எந்த அளவில் ஒவ்வொருவராய்ச்சி பூர்த்திசெய்யுமோ தெரியவில்லை. ஆராய்ச்சி போற்றுத்தக்கடேயாம். ஒருகாலத்திற் பழைய முனிவர்களின் வழியிற் சென்று முற்றும் போலும், அது நிற்க.

திருவாளர் நா. செல்லப்பா அவர்கள் மேலைத்தேச உள்நாலாராய்ச்சி களையும், வாழ்க்கை முறைகளைத் தன்பாலீர்த்துக் கொண்டிருக்கும் விஞ்ஞான விந்தைகளையும் பயன்படுத்தி, மனக்கலிப்புக்களைக் கலை செய்யும் முறையில், கலைத் தெய்வமாகிய கலைமகளின் திருவழக்குத் தியானத்தில் மக்களை தீருத்திப் பயன்கெய்யுமாறு பல்வருட காலமாகப் பெருமுறை செய்து வருகின்றார்கள். அவர்களுக்குக் கலைமகளின் கடாக்கும் சித்திப்பதாக.

திரு. செல்லப்பா அவர்களின் அரும் பெரும் முயற்சியின் பயனே சீத்திரச் சுட்டரோளி என்னும் புத்தகம். இது கலைமகளின் திருவருள் விளக்கமாம்.

திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம். } }

சி. கணபதிப்பிள்ளை,
21-8-67.

சித்திரச் சுடரோவி

அத்தியாயம் 1

உள்ளக் கிழியில் உரு எழுதுதல்

நாம் எல்லாம் ரவிவர்மாவைப்போல் சிறந்த ஒவியராக இயலாது. எனினும் அவர் வரைந்த ஒப்புயர்வற்ற சித்திரங்களை நாம் கண்டு ரசிக்க முடியும். நமக்குக் கண்பார்வை அற்றுப் போன்று லோ, அன்றி மனோவியாதி உண்டாகிவிட்டாலோ, நாம் சித்திரத் தைப்பார்த்து இன்புறமாட்டோம். சித்திர ரக்கார்க்குள்ளும் இருவகையினர் உளர். ஒருசாரார் ஒவியத் தின் வெளி அழகையும், வர்ணசாலங்களையும், அதன் பளபளப்பையும் வெறும் புறத்தோற்றமளவில் கண்ணுற்றுப் பாராட்டுவதுடன் திருப்தியடைவர்.

மற்றும் சிலரோ, புறத்தோற்றத்தை மட்டும் பார்த்துத் திருப்தியடைவதோடு நில்லாது, ஒவியன் வரைந்த படத்தின் உட்கருத்தை உற்று நோக்குவர். இவவிதம் நோக்கி ஆராய்பவர்களுள்ளும் இரு பிரிவினர் இருக்கின்றனர். கலைத்திறஜன ஆராய்ந்து “கலை, கலைக்காகவே நிலைபெறவேண்டும்” என்று அதனேயே தனிப் பெறுபேறுக்கக் கருதி இன்புறுவர் ஒரு வகையினர். கலை என்பது வாழ்க்கையின் முடிவான இலட்சியமல்ல. அது உத்தம இலட்சியத்தை - பரம் பொருளை - அடைவதற்கு வேண்டிய ஒரு கருவியாக - சாதனையாக - இருத்தல் முடியுமே தவிர, சாத்தியமாக - பெறுபேறுகாது எனும் கொள்கையை உடைய வர் மறுவகையினர்.

இரவிவர்மா உலகம் போற்றும் ஓவியனாக இருந்தும், தனது கலை ஆற்றலை ஒரு முடிவான இலட்சியமாக எண்ணி இறுமாப்படைந்திலர். தாம் அனுபவத்தில் இறைவன் அருள்பெற்று உணர்ந்த உயர்ந்த உண்மைகளை - தத்துவங்களை - உலகினரும் உணர்ந்து உய்யவேண்டும் என்ற உள்ளம் நிரம்பியவராவர். எத்தனையோ ஓவியர்கள் மனோரம்மியமான வனப்புறுசித்திரங்களை வரைந்து நமக்கு ஈந்துள்ளனர். ஆனால் ரவிவர்மா அவர்களோ தமது கண்கவர் ஓவியங்களை நமக்குக் கொடுத்ததோடு நில்லாது, அவற்றிற் குரிய விளக்கங்களையும் காட்டியுள்ளார். தாம் எந்த ஞானக்கண் கொண்டு தமது சரஸ்வதி படத்தைத் தீட்டினாரோ, அதே உண்மைகளை நமக்கு விளக்கிச் சென்றார்.

இவ்விதம் அவர் விளக்கிக்காட்டிய கலைவாணியின் தத்துவங்களை நான் 1930-ம் ஆவு “ஆனந்த போதினி” யில் கண்டு களிப்புடன் கற்றேன். அதே ஆண்டில் நமது சைவப்பெரியார் திரு சு. சிவபாதசந்தரம் பி. ஏ. (முன்னால் விக்ரோநியாக் கல்லூரி அதிபர்) அவர்களிடம் நான் சமயபாடம் பயின்றுவந்தேன். ஒருநாள், திருநாவுக்கரசநாயகர் அருளிய “உயிராவணமிருந்து உற்றுநோக்கி, உள்ளக்கிழியின் உருவெழுதி” எனும் திருப்பதிகத்தை சு. சி. அவர்கள் மிகவும் உருக்கமாகப் பாடிக்காட்டி அதற்குரிய உயர்ந்த பொருளை விளக்கினார். அவர் கூறிய கருத்துக்கள் என் மனத்தில் பசுமரத் தாணிபோற் பதிந்தன. இத் தேவாரத்துக்கும், வாணியின் சித்திரத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு என்னைக்கவர்ந்தது. இன்று எனது குருநாதன் சு. சி. அவர்களும் இல்லை, ஆனந்த போதினியும் இல்லை. எனினும் 36 வருடங்களுக்கு முன்பு ‘அவன் அருளாலே’ என் மனத்தில் ஆழப் பதிந்த தூய சிங்களை தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகின்றன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நாலை எழுத முற்படுகிறேன். இவ்வளவு தூலமாக என் மனத்தில் வற்றுத் தூற்றுக் - பொங்கி

எழுந்து எழுந்து அன்பு அருள் என்னும் நீராய் உருகி உங்கி - பண்படுத்தி நெகிழுச்செய்யும் - இப்புனித சிங்கதீனைகளை நேயர்களுக்கு விருந்தாக அளிக்கவேண்டும் என்பதே எனது பேரவா.

நாம் கலைஞர்களாகக் கொடுத்துவைக்கவில்லையே என்ற கவலை வேண்டாம். ஆனால் உத்தமம் கலைஞர்கள் நமக்குக் கொடுத்த அருங் செல்வங்களை - நமது முடிவான இலட்சியத்தை அடைவதற்கு - ஒரு சிறந்த கருவியாக உபயோகிக்கலாம் எனும் நம்பிக்கை நமக்குத் தீவிரமாக ஏற்படல்வேண்டும். இத் துறையில் நாம் முயற்சித்தல் வேண்டும். கலைகளை உத்தமம் கருவியாக உபயோகிக்கும் திறமை நமக்கு உண்டாகின்னுதுவே ஒரின்பமாகும். மோட்டார் வண்டியை உற்பத்திசெய்யும் ஆற்றல் நமக்கில்லை; வாய்ப்பும் இல்லை. எனினும் அதை ஒரு வாகனமாக அமைத்து; நாம் செல்லவேண்டிய இடங்களுக்கு அதில் அமர்ந்து சென்று அதன் பலஸைப் பெற்றுல் போதுமல்லவா? கலைஞர்கள் நமக்கு அளித்த சிங்காரமான சித்திரங்களை ஊனாக்கண்கொண்டு பார்த்துக் களிக்கும் அளவில் நமது வாழ்வு பண்படப்போவதில்லை. நாம் உயர்ந்த கலாசிகர்கள் அல்லாவிடினும், கலைஞர்கள் நமக்குச் சித்திரங்கள்மூலம் உபதேசித்த உண்மைகளை உணர்ந்து அதன் பயனை அடைவோமாயின், நாம் பாக்கியசாலிகள் ஆவோம். சித்திரக்கலையின் பயனை எப்படிப் பெறுவது? என்பதே இங்கு ஆராய்ப்பட வேண்டியதாகும். இதைப் பற்றுதற்குரிய வழி எதையும் ரவிவர்மா தமது கலைவாணியின் சித்திரம்மூலம் தெளிவுபடுத்தி உள்ளாரா? அப்படித் தெளிவுபடுத்தி யிருப்பின், வெறும் வர்ண விளக்கங்களை விட்டு, நடைமுறையில் நாம் அதை அநுசரிக்கவேண்டிய வற்றை நோக்குவதே பொருத்தமாகும்.

கலைவாணியின் கடாசுத்தைப் பெறவேண்டுமாயின் நாம் முதலில் நாவுக்கரசர் கூறியதுபோல் “உள்

எக்கிழியில் உருளமுதுதல்" வேண்டுக் கூடாது. பல வர்ணங்களைக்கொண்டு தீட்டப்பட்ட ரவிவர்மாவின் சரஸ்வதி படத்தை நாம் பக்திசிரத்தையுடன் தரிசித்து, அதன் பிரதியை நமது உள்ளமாகிய திரையில் பதியச்செய்தல் வேண்டும். திரையில் உருவத்தைப் பதிப்பதற்கு உதவியாயுள்ளன: எழுதுகோலும், வர்ணமைகள் முதலியனவுமாகும். உள்ளத் திரையில் உருவம் எழுத உதவுவன: அருள் உணர்ச்சியாகிய எழுதுகோலும், தத்துவக் கருத்துக்களாகிய வண்ணமைகளுமேயாகும். புறத்தோற்றுத்திலே தென்படுகிற திருஉருவத் திற்குரிய தத்துவங்களை நன்கு விளங்கியபின், அருள் உணர்ச்சியால் அவற்றை மனத்திலே அமைக்கவேண்டும். மனத்திலே ஆழப்பதியும் சிந்தனைகள் தாம் நம்மைச் செயன்முறைக்குத் தூண்டும். சிந்தனைகள் மனத்திலே ஆழப்பதியும் இடத்தை அடிமனம் அல்லது மன அயர்வுப்புலம் என வழங்குவோம். இந்த மன அயர்வுப் புலத்தில் சித்திரகுப்தமாகப் பதிந்து நம்மை நற் செயல் புரியத் தூண்டும் ஆக்கச் சிந்தனைகள் யாவை? என ஆராய்தல் பயனுடைத்தாகும். ஆக்கச் சிந்தனைகளை மனத்தில் பதியவைக்க வேண்டுமாயின் நாம் ஓர் ஒழுங்கான விஞ்ஞான முறையைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும்.

பஞ்சேந்திரியங்களின் உதவியைக் கொண்டே நாம் புறப்பொருள் அறிவைப் பெற்று அதை மனத்தில் பதிய வைக்கிறோம். புலன்களால் உண்டாகும் சிந்தனைகள் யாவும் மனத்தில் பதிக்கும் அடையும் விடுகின்றனவா? இல்லை. காரணம் யாதெனின் அவை யாவும் மனத்தில் பதியக்கூடிய பக்குவங்கிலையை அடைவதில்லை எனலாம். பக்குவங்கிலை அடையும் சிந்தனைகளைப் பற்றியும் அவற்றை மனத்திற்கு இட்டுச்சென்று பதிய வைக்கும் புலன்களுடைய தன்மைகளைப்பற்றியும் கவனிப்போம். ஐந்து புலன்களுள்ளும் முக்கியமானவை இரண்டாகும். அவை கட்புலனும் செவிப்புலனுமாம். அவற்றுள் கட்புலன் பொதுவாக நமக்கு அதிகம் உத-

வுவது எனினும் கண்விபயிலும் முறையில் நமது முன் ஞேர் செவிப்புலனையே பெரிதும் உபயோகித்தனர். அச்சியங்திரம் கண்டுபிடிக்கப்படுமுன் கேள்வியுலமே கல்வி பயின்றுவரலாயினர். அதனால் நற்சிங்தனைக் கீாச் சுலபமாக நினைவுறக்கூடிய கவிகளாக இயற்றி, வாக்குமூலம் குரு சிஷ்ய பரம்பரையாகக் கற்றுப் பாட மாக்கிவங்தனர். வாக்கை ஒரு தெய்வமாக வழிபட லாயினர். அச்சுயங்திரம், புகைப்படம், பேசும்படம் முதலியன வந்தபின் கல்விபயிலும் முறையில் கட்புலன் கூடிய முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்டது. இரவிவர்மா அவர்கள் தீட்டிய கலைவாணியின் சித்திரத்தில் பட்ச பாதமின்றிக் கட்புலனுக்கும் செவிப்புலனுக்கும் போதிய இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கட்புலனுக்கு முதல் ஆதாரமாயுள்ளது ஒளி-விந்து தரிசனமாகும் செவிப்புலனுக்கு முதல் ஆதாரமாயுள்ளது, ஒளி-நாதம். இந்த நாதத்தை வேதகாலத்திலிருந்து பிரை னவ வடிவில் வழிபட்டு நமது முன்ஞேர் பயணதைந் தனர். இதை நன்கு அறிந்த அருணகிரிநாதர் “நாத விந்துகலாதி நமோ நம, வேதமந்திர சொருபா நமோ நம” என அழகாக நெகிழ்ந்து பாடியுள்ளார். நாத விந்துகள் நமது கல்விப்பயிற்சியில் எவ்விதம் பேரு தவி செய்கின்றன என்பதை விஞ்ஞானித்தியில் ஆராய் வோம்.

விந்து அலை அலைகளாகச் செல்வது; நாதமும் அவ்விதமே செல்வது. விந்து அலைகள் ஒரு மணித்தி யாலத்தில் அறுபத்தேற்றுமே காடி மைல் தூரம் செல்லக் கூடியன, நாத அலைகள் மணித்தியாலத்திற்கு மிகு திப்பர்டான் சாதாரண சீதோஷ்ண நிலையில், 700 மைல் வேகத்தில் செல்லக்கூடியன. எனவே விந்துக் கும நாதத்திற்கும் இடையே உள்ள வேக வித்தியா சத்தை ஆகாயவிமானத்தின் வேகத்துக்கும் ஆமையின் வேகத்துக்கும் இடையே உள்ள வித்தியா சத்தை ஒப்பிட்டு உணரலாம். ஆமைவேகத்தில் செல்லும் நாத அலைகளை மின் சக்தியுடன் தொடர்புபடுத்தினால்

அதுவும் ஆகாயவிமான வேகத்தை அடைகிறது. மின்சக்தி நாத அலைகளின் வேகத்தை அவ்வளவுதாரம் அதிகரிக்கச் செய்கிறது: இதேபோல் நமது சிந்தனை சக்தியையும் அதிகரிக்கச் செய்யும் பராசக்தி ஒன்றுள்ளது. அதுதான் நம்மைப் பரம்பொருளுடன் இணைப்பது. “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என வள்ளுவர் கூறியவன்னம் உயர்க்க சிந்தனைகளைப் பெறவேண்டுமாயின் கலைவாணியின் அருள் பாலிக்கவேண்டும். இந்த அருளை நல்லமுறையில் நாம் பெறவேண்டும். வாரெனிப்பெட்டி எவ்விதம் இயங்குகின்ற தென்பதை உதாரணமாகக் கொண்டு நாம் பராசக்தியின் அருளை ஈர்த்து எடுக்கலாம்.

வாரெனிப்பரப்பும் நிலையத்தில் ஒலி அலைகளை மின்சக்திமூலம் வேகம் அதிகரிக்கும்வண்ணம் செய்கின்றனர்; இவ்விதம் தூண்டப்பட்ட ஒலி அலைகளின் சலனம் அதிகரிக்கிறது. அவற்றை நாம் வாரெனிப்பெட்டிமூலம் இழுத்து எடுத்து அநுபவிக்கிறோம். வாரெனிப்பெட்டியில் உள்ள வால்வுகள் அல்லது டிருஞ்சிஸ்டர்கள் மின் உதவியைக்கொண்டு வாரெனியை இழுக்கின்றன. இழுக்கும்போது அவை சலனம் அடைகின்றன. இவ்விதம் மின்சக்தியால் சலனம் அடையும்போதுதான் அவைகளால் வாரெனியை இழுக்க முடியும். மின்சக்தி தனிய இருந்தும், வால்வுகள் சலனமடையாது பழுதுற்றால் அவை வாரெனியை இழுக்கமாட்டா. வால்வுகள் சலனம் அடையக்கூடிய நல்ல நிலையில் இருத்தல் அவசியம், நமது மூளையில் உள்ள வால்வுகளும் பக்தியால் பரவசம் அடைதல் (சலனம் அடைதல்) [Vibration] அவசியமாகும். பக்தியாகிய பரவசம் உண்டாகாது விடின் பராசக்தியின் வேகம் எவ்வளவுதான் இருப்பினும், நாம் அதன் அருளை இழுத்து எடுத்துக்கொள்ளமாட்டோம். விலை உயர்ந்த நல்ல நேடியோக்களில் சக்தி வாய்ந்த வால்வுகளோ அல்லது டிருஞ்சிஸ்டர்க்களோ அதிகம் இருக்கும். அதனால் மிகவும் தொலையிலிருந்து

வநும் வானேலிகளையும் தெளிவாக இழுக்கும். இவற்றை நாம் தெளிவுற நினைவுறுத்திக்கொண்டால் நம்து மனம் இயங்கும் முறையையும், அது சிந்தனை களைப் பதியவைத்து எவ்விதம் செயற்படுத்துகிற தென்பதையும் உணரலாம். கலைவாணி வழிபாட்டில் மனநெகிழ்ச்சி எவ்வளவு அவசியம் என்பதை உணர்வோமாக.

இறைவனுடைய அருளை விளக்கும் கலைகளாகிய ஒவியம், காவியம், சிற்பம், சங்கீதம் முதலியவற்றில் இருந்து நாதம் விந்து ஆகிய சக்திகள் மூலம் பரப்பப் படும் உண்மைகளை நமது மனமாகிய வானேலிப் பெட்டி இழுத்து எடுத்தல் வேண்டும். இவ்விதம் இழுத் தெடுக்கும்போது நமது மனத்தில் பக்தியாகிய மின் சக்தி பாய்ந்து பரவசமடையும் பக்குவ நிலையை நாம் பெறுதல் வேண்டும். உள்இயல் நிபுணர்கள் ஆராய்ந்தறிந்த உண்மைகள் நமக்கு பரவசம் நிறைந்த பக்தி மார்க்கத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றன. பரவசமற்ற நிலையில், நாம் உயர்ந்த சிந்தனைகளை. இழுத்து எடுப்பது கடினம் என்பதை நன்கு ரூபகப்படுத்தல் வேண்டும்.

சிறந்த ஒவியத்தைப் பார்க்கும்போது அதில் இருந்து வெளிப்படும் ஒளி அலைகள் நமது கண்களை அடைகின்றன. நமது கட்டுலன் அதில் பதிகின்றது. ஆனால் அதன் உண்மைகளை நாம் உடனே கிரகித்துக் கொள்வதில்லை. நமது மனம் பக்தியென்னும் சக்தி யால் பரவசமடையும்பொழுதே நாம் ஒழுங்கான முறையில் அதன் தத்துவங்களை உணர்ந்து மனத்தில் ஆழப் பதியவைக்கலாம். இன்றேல் அப்பர் கூறியதுபோல் நம்மால் உள்ளக்கிழியில் உருளமுத இயலாது.

மாண்பிக்கவாசகர் இந்த உண்மையைத் தெளிந்து பயனடைந்தார். தாம் பெற்ற இன்பத்தை நாமும் பெறவேண்டும் எனும் பரோபகார சிந்ததயுடனே,

“ மெய்தா னரும்பி விதிர் விதிர்த்துன் விரையார் கழற்கென் கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம் பொய்தான் தவிர்ந்துள்ளைப் போற்றி சயசய போற்றி யென்னுங் கைதான் நெகிழிவிடே நுடையா யென்னைக் கண்டு கொள்ளே ”

எனப் பாடியுள்ளார். பக்திப் பரவசம் மேலிட்டு அருள் பெற்று உள்ளம் நெகிழிந்து உருகி உருகி கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி மனத்தை உயர்நிலைப்படுத்தி சத்சித் ஆனந்தத்தை அடையச் செய்யும் இத்தகைய பக்தி மார்க்கத்தை நாம் உணர்ந்து உய்வோமாக! பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு நமது சைவசமய குரவர் கள் ஞானநிலை யடைந்தனர்; வீடுபேறு உற்றறனர். நாமும் கல்விவளர்ச்சி பெறும் முயற்சியில் பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டால் சிறந்த அறிவைப் பெறுதல் தீண்ணம். கலைவராணியிடமும், கலைகளிடமும், கல்வியிடமும் நாம் பக்திகொண்டு பழகவேண்டும்.

நமது மன அயர்வுப்புலம் மிகவும் விசித்திரமானது. உள்ளத்திற் படம் வரையப்புகும் நாம் அதன் அயர்வுப்புல நுட்பங்களை நன்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். புலன் உணர்ச்சிகள் மூலம் அங்கு செல்லும் சிந்தனைகள் யாவும் பதிவதில்லை. பரவசமேற்படும் நிலையிலே ஊறும் சிந்தனைகள் தாம் அங்கு பதியும். இற்றைவரையில் நற்சிந்தனைகள் பராசக்தியின் அருளால் பதியும் முறையைப்பற்றியே கவனித்தோம். ஆனால் மனிதனுடைய மனத்திலே தீய சிந்தனைகள் இயல்பாக அதிகம் உருவாகி கொண்டிருக்கும். அமுக்காறு, அவா, வெருளி இன்னுச்சொல் ஆகிய நான்கும் வள்ளுவன் கூறியவாறு மனத்தில் அடிக்கடி எழுதல் இயல்பாகும். அறநிலைக்கு மாருகிய இந்த மறச் சிந்தனைகள் உண்டாகும்போது, அசரமின்சக்தி கிளம்பி மனத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்தும். இந் நிலையில் தீய சிந்தனைகள் அயர்வுப்புலத்தில் அழுத்தமாகப் பதியும். அவற்றை மாற்

றுவதோ, கட்டுப்படுத்து நாம் விரும்பியபடி செயல் முறைக்குத் துண்டி விடுவதோ இயலாது. மன அயர்வுப்புலம் ஒரு கட்டுக்கடங்காத காளை; சுயமாக இயங்கும் (Automatic Machine) இயந்திரம் போன் றது. அங்கு ஆக்கும் சிந்தனைகளை பதியவைத்தும் சுயமாக இயக்கலாம்; அழிக்கும் சிந்தனைகளை பதியவைத்தும் சுயமாக இயக்கலாம். ஆனால் என்ன அடிப்படையில் உக்கிரமாக இயங்குகின்றதோ, அந்த அடிப்படையை நாம் விரும்பியபடி சுலபமாக மாற்றி யமைக்க முடியாது. அன்று எழுதப்பட்டது அழித்து எழுதப்படுவதில்லை, ஆதலால் அயர்வுப் புலத்தைப் பற்றி மிகவும் ஜாக்கிரததயாக இருத்தல் அவசியம்: "ந் எதைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறுயோ அதுவே ஆகிறுய்": என்பதும் மன அயர்வுப் புலத்திற்குப் பொருந்தும்:

கலைவாணியின் திருஉருவை மனத்தில் படமாகப் பதியவைக்க முயற்சிக்கும்போது நாம் ஒருவித பக்குவ நிலையை அடைய வேண்டும். அந்த நிலையைச் சிரத்தையில் விளைந்த அருள் நிலை என்று கூறலாம். இரவி வர்மா அவர்கள் சித்திரத்தை வரையுமுன் தமது மனத்திலே பக்தி சிரத்தை கொண்டார். அதனால் அருள் பெற்றுர். பெற்ற அருளை அயராது பாதுகாத்து அரும்பாடுபட்டே தமது சித்திரத்தை வரைந்தார். நாம் அவருடைய திவ்ய கலைவாணியை மனத்தில் பதிய வைக்க வேண்டுமாயின் முதலில் சிரத்தை உடையவர்களாக வேண்டும். பசி உள்ள வன் உணவையே தேடுகிறுன். தாகம் உள்ளவன் தண்ணீரையே விரும்புகிறுன். தண்ணீரில் மூழ்கிய வளை காற்றையே விரும்பித் தினருகிறுன். சிரத்தை உற்றவன் இறைவன் திருவருளையே சதா நினைந்து, நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து, தன் மறதி நிலையில் தினைத்து இருப்பான். வேத காலத்திலிருந்த சுகர் பெருமான் ஒரு தினம் காட்டுவழியே சென்றுர். அப்பொழுது அவருக்கு ஒரு தீராத தாகம் - சிரத்தை ஏற்பட்டதாம்.

எத்தனையோ கடுந்தவம்பாரின்தும் இறைவனைக் கான முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம். அப்பொழுது பக்தியானது சிரத்தையாக யாறி அருள் உணர்ச்சு ஊற்றெடுத்து மடைதிறங்து பாயத் தொடங்கியது. அதனால் மனம் பக்துவம் அடைந்தது. எனவே இறைவனை விளித்து “நீ எங்கே ஒளித்துக் கொண்டாய்? என் காட்சிக்கு எட்டமாட்டாயா? மனத்திரயில் பதியமாட்டாயா? உன் திவ்ய உருவம் எங்கே? எங்கே?” என ஏங்கினார். இயற்கை வடிவில் இருக்கும் இறைவன் அப்போது, ஒவ்வொரு இலை, தளிர், பூ, காய், கனி, மரம், செடி, கொடி, கல்லு, முள்ளு, வாவி, ஆறு, மிருகம் ஆகிய சுகல பொருள்கள் மூலமும் தோற்றம் அளித்து, “என்; இதோ இருக்கிறேன். இதோ இருக்கிறேன். ஏன் ஏக்கம் கொள்கிறோய்? என்னைக் கண்டுகொள்” எனக் காட்சி அளித்தார். சிரத்தை உற்றுச் சிவனைக் கண்ட சுகர் பெருமானுக்கு உண்டாய காட்சி இன்பத்தை நினைந்து தாயுமானவர்.

“அங்கமே நின் வடிவாக நின்ற சுகர் கூப்பிடந் எங்கும் ஏன்! ஏன்! என்றதென்னே பராபரமே!”

எனப் பாடியுள்ளார். கல்விப் பயிற்சிக்கும் கலை உணர்ச்சிக்கும் சிரத்தை இன்றியமையாதது என்பதை நாம் நினைந்து கலைவாணியின் மலர்ப்பாதங்களைத் தொழுவோம். மலரிட்டுத் தியானிப்போம்.

கலைவாணியுடைய மலர்ப்பாதங்களில் மலரிட்டு அர்ச்சிப்பதிலும் வாணியின் சொருபத்தை உணர்ந்து அர்ச்சித்தால் விசேடபயன் உண்டாகும். நமது முன் ஞேர் இறைவனுடைய பாதங்களையும் (மலரையும்) நம் மனத்தையும் தொடர்ப்பு செய்து, மானசிக அர்ச்சனை புரிவது மிகவும் சிறந்தது என்பதை அறிவறுத்திச் சென்றார்கள். திருவாசகத்தைப் திருவாய் மலர்ந்த மணிவாசகரும் தமது சிவபுராண இறுதியில் “சொல் விய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்,

செல்வர் சிவபூத்தின்," என எவ்வளவு திருத்தமாக மொழிக்குள்ளார்? எனவே இரவிவர்மா தீட்டிய கலைாணியை வணங்கும் போது, சிரத்தையுடன் மாணசீக வழிபாட்டின் தக்குவத்தை உண்ணுவோம் ஆக்மா அறிவு மயமானதெனினும், அது தானுகவே, பிற உதவியின்றி அறிவைப் பெறக்கூடிய இயல் புடையதன்று. உலகப்பொருள்களைச் சார்ந்திருக்கு மட்டும், அந்த உலகப்பொருள்களைக் கொண்டே ஆக்மா உணரும். இறைவனுடைய பக்கம் பூரண மாகச் சார்ந்தால், இறைவனுடைய அருளைப் பெற்று அது உணரும். நமது சிங்தஸைகளைப் பூரணமாக இறைவனுடைய பக்கம் திருப்பி, அவளையே கதி எனச் சார்ந்து ஸிற்பதற்கு உலகில் உதவும் சின்னங்கள் இரண்டு உண்டு என்பதை நாம் அறியவேண்டும். அறிந்து அதன் பயனைப்பெற வேண்டும். இதற்குரிய முதலாவது சின்னம் திருப்பாதம்; இதைத் திருவடி என்றும் கூறுவர். நாம் திருவடியை நினைந்து "சாணம்" என்று வணங்குகிறோம். அப்படி வணங்கும்போது நாம் பூரண சரணாகதி அடையும் தன்மை யை உணரவேண்டும் உலகியலிலே ஒருவனுடைய காலடியில் வீழ்வுதென்றால் இழிவான செயலாகக் கருதுகிறோம். எனினும் தலீர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் சிலர் காலடியில் வீழ்ந்தாயினும் தமது காரிய சித்தியில் முளைவர். காலடியில் வீழ்ந்தாலும் தமது, ஆணவ முளைப்பைக் கைவிடார். வீழ்ந்தும் மீசையில் மண்புரளானில்லை எனவே வாதிப்பர். இறைவனுடைய் திருவடியைச் சரணம் எனவழிபடுவோர் ஏதோ அந்த நேரத்துக்கு தமது காரியம் சூக்ஷ்ட வேண்டும் எனும் நோக்கத்துடன் அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு அடுத்தகணம் ஆணவ மேலீட்டினால், திருக்கோயிலின் முன் நிற்ப வர்களை இடித்து விலக்கிக் கொண்டு முன்வரிசையில் நின்று, 'நான் பலசாலி; கெட்டிக்காரன்; மற்றவர் களை இடித்து முந்தும் திறமை படைத்தவன்.' எனும்

மனப்பான்மையுடன் பஞ்சாராத்தியைத் தரிசிப்பதாயின் யாது புண்ணியம்? யான், எனது எனும் செருக்கு அற்ற இடமே திருவடியாகும். ஆத்மாவின் அறிவை அனுஅனுவாகச் சிதறடிக்கும் ஆணவத்தை அறுத்து வீழ்த்தித் திருவடி சரணமென இறைவாகுக்கு நம்மைப் பூரண அடிமைப்படுத்தும் செயலே மானசீக அர்ச்சனையாகும். கலைவாணியை வணங்கும் போது நாம் விரும்புவது ஞானத்தையே யாகும். ஞானத்தைக் கெடுப்பது ஆணவம் என்பதை ஒரு போதும் மறவாது அதை நிக்கும் முயற்சியில் முனைந்து நின்றால் கலைவாணியின் அருள்கிட்டும். பராசக்தியையே கதியெனப் பூரணசரஞாக்தி அடைந்தாற்றுன் கலைவாணியின் கடாச்சத்தைப் பெற்றவர்களாவோம். இதிற் சந்தேகமில்லை.

இனித் திருப்பாதங்களில் இடும் மலைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். நமது மனமாக்ய இருதயத்தைத் தாமரைக்கு உவமிக்கிறோம். தாமரையில் திருமகஞும் நாமகஞும் நிலவுவதாகக் கருதுகிறோம். இப்படிக் கருதுவதற்கு உகந்த காரணம் உண்டு. தூரிய ஒளியைக்கண்டு மலர்வது தாமரை. மென்மையான இதழ்களை உடையது தாமரை. தூரியன் தொலையில் இருந்தாலும் தாமரை தூரியனிடம் அகலாத் அங்கு கொண்டது. இருளைக் கண்டதும் தனது இதழ்களை முடிக்கொள்கிறது — கற்புடைய மங்கையர் பரபுருஷ னின் முகத்தைப் பார்க்க விரும்பாது தலை கவிழ்வது போல. நமது இதய தாமரையும் இந்தப் பண்பு களைப் பெறவேண்டும். மென்மையான தன்மை எய் தும்போது நமது இதயத்தில் நெகிழ்ச்சி உண்டா கிறது. இதயத்தில் நெகிழ்ச்சி ஏற்படும்போது பக்தி சரக்கிறது. பரவச நிலையில் பக்தி சரக்கும் போது பக்தியாகிய வலையில் இறைவன் படுகிறுன். கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன் என்பது பழமொழி. அதை நன்கு விளங்கவேண்டுமாயின் (நெஞ்சை) நெகிழுக் கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன் என நினைந்து

கொள்வதே சிறந்ததாகும். இதயமலர் நெகிழ்ந்த நிலையில் மணிவாசகர், மெய் அருமபி, விதிரவிதிரத்து, கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி உள்ளம் பொய்தவிர்ந்து இறைவனை எங்கும் ஓட விடாது இறுகப்பற்றி இன்பம் பெற்ற வழிபாட்டை நாமும் உணர்ந்து அத்தகைய உன்னத நிலையை அடைய அன்னையாம் கலைவாணி யின் பாதம் தொழுவோம்.

அத்தீயாயம் 2

இயற்கை அன்னையின் அருட்சக்தி வியாபகம்

கருப்பையிலிருக்கும் குழந்தை நல்ல பாதுகாப் புடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது பூமியில் பிறந்தவுடன் தூழ்நிலையில் உண்டாய அதிக வித்தியாசத்தினால் பாதுகாப்பு இல்லையே என்ற உணர்ச்சி அதற்கு எழு கிறது. ஏக்கம் அடைகிறது. அந்த ஏக்கத்தைத் தீர்க்கும்வண்ணம் அன்னையின் மலர்க்கரங்கள் அதனைப் பற்றித் தூக்கி அணைத்து மீண்டும் பாதுகாப் புணர்ச்சியை ஊட்டுகிறன. அப்பொழுது குழந்தையின் “குவா குவா” என்னும் அழுகை ஒய்கிறது. குழந்தைக்குப் பிறந்தவுடன் பசி ஏற்படுவதில்லையென்றும், இயற்கையான பசி உண்டாக ஒருநாள் செல்லும் என்றும் வைத்திய நிபுணர் கூறுவர். எனவே குழந்தை பிறந்தவுடன் அழுவது தனது சுவாசப்பையை மலர்ச்செய்து காற்றை முதன் முதலாக உட்செலுத்தும்பொருட்டாகும். கருப்பையில் இருக்கும்போது குழந்தை சுவாசிப்பதில்லை. அன்னையிடமிருந்தே சுத்தமான இரத்தத்தைப் பெறுகிறது. பிரசவமானதும் தனது இரத்தத்தை தானே சுத்திசெய்யவும் சீவ அணுக்களுக்குச் சக்தி ஊட்டவும் வேண்டி இருக்கிறது. இவற்றைப் பூர்த்திசெய்யும் இயற்கை உணர்வுகொண்டே குழந்தை பிறந்தவுடன் அழுகிறது. அழுகிற குழந்தை பால் குடிக்கும் என்பார்கள். ஆனால் குழந்தை

தை பிறந்தவுடன் அழும் அழுகைக்கு இது பொருங் தாது. பிறந்தவுடன் அழுகிற குழந்தை காற்றை உள் இழுக்கும் என்பதே பொருங்தும். வளாம் குழந்தைகள் ஓயாது அழுது அழுது தொல்லை கொடுப்ப தால், இரவுநேரத்தில் நித்திரைகொள்ள முடியவில் லையே என வெறுப்புறும் சில தந்தையர்க்கூடக் குழந்தை பிறந்தவுடன் அழுவதைக்கேட்டு ஆனந்தம் அடைகின்றனர். பிரசவத்தின்போது குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்கவில்லையெனில் அவஸ்தையுறும் பெற்றோர்களையே நாம் காண்கிறோம்.

உண்மை விஸ்வாசம் நிறைந்த பக்தர்களும், புதி தாகப் பிறந்த குழந்தையின் நிலையில் உள்ளார்கள். புதிய குழந்தை பிராணவாயுவை உட்கொள்ள அழுகிறது. புதிய பக்தர்கள் பராசக்தியை உள்ளராத்த-இதயதாமரையில் இருத்த - உள்ளக் கிழியில் உருஎழுத - நெகிழ்ந்து பரவசப்பட்டுக் காதலாகிக் கண்ணீர்மல்கின்றனர். உலகம், புதிய குழந்தை அழுவதைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்து பாராட்டுகின்றது. ஆனால் புதிய பக்கர்களின் கண்ணீரைக் கண்டு பித்தர் எனப் பரிசுகிறது. பிறர் பரிசுப்பர் என்ற காரணத்தால் பக்தர்கள் தமது நெகிழும் தன்மையையோ கண்ணீர்மல்கும் இயல்பையோ கைவிடக் கூடாது. இதன் தத்துவவிளக்கத்தை “வெள்ளைக்கலை” என்னும் அத்தியாயத்திற் காண்க, குழந்தையின் முதல் அழுகை துன்பத்தைக் கருதியதன்று. தனது ஜீவவளர்ச்சியைக் கருதியதேயாகும். அதே போல் உண்மைப் பக்தனின் சுறந்த முதற் பரவச நெகிழ்ச்சி, தனக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தியதல்ல. வாழ்க்கையின் முடிவான போன்ப இலட்சியத்தைப் பெறுவதற்கு சாதனை அருள் கிட்டுகிறதே என்ற பூரிப்பாகும். “அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கும் வாய்ப்புக்கு அறிதுறியே இந்த நெகிழ்ச்சி. அவன் அருள் உண்டாயபோதுதான் காம் கானுதவற்றையெல்லாம் காண முடியும். அத-

ஞல் மீண்டும் பிறவர்த பேரின்பம் பெற முடியும். சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பு இங்கு உள்ளது. இந்த உலகிலேயே இன்பம் பெற்று இறைவனை அடைய வாம். அந்த முயற்சியை ஆரம்பிக்கும்போதே இன்ப நிலை தொடங்கலாம் இருண்ட உலகை இன்னும் இருட்டடித்துக் காட்டுவது சைவசித்தாந்தம் அல்ல. துண் பப்பட்டுக் கூடியோ முறையோ என்பது சைவசித்தாந்தமல்ல. அது இருளில் ஒளியைக் காட்டுவது. துண் பறதில் இன்பம் காண்பது. இந்திர உலகத்தையோ சந்திர உலகத்தையோ நினைந்து இந்த உலகை இகழ் வது சைவமல்ல. அன்னை உலகிற்கு அரிய இடம் கொடுப்பது சைவம். குழந்தை உலகிற்கு ஆதமீகப்பால் ஊட்டி வளர்ப்பது சைவம். பசி இல்லையே என் பவருக்கு பசியைக் கொடுப்பது சைவம். ருசி இல்லையே என்பவர்களுக்கு அறுசுவையையும் கொடுக்கும் ஆறுமுகனிக்க காட்டுவது சைவம். ஜீரணிக்கவில் ஸலயே என்பவர்களுக்குப் பரிகாரம் செய்யும் வைத்தியநாதன்டம் இட்டுச் செல்வது சைவம். அன்பு, ஆதரவு, பாதுகாப்பு பாராட்டு இல்லையே என்பவர்களையும் அன்னை பராசகதியிடம் ஒன்று சேர்ப்பது சைவம். சைவத்தின் மகிமமைய எவ்வளவு புகழ்ந்தும் பயனில்லை. சைவத்தின் பயனைப் பெறுவதிலே தான் சைவத்தின் சிறப்புத் தங்கி இருக்கிறது. அந்த வகையிலே அன்னை பராசகதியின் அருளைச் சரிவரப்பெற்று உய்யும் வழியைக் கவனிப்பதே நமது குறிக்கோளாகட்டும்.

இரவி வர்மா அவர்கள் தீட்டிய கலைவாணிச் சித்திரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அம்சமும் நமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை அடையும் வழியை சாத்திரமுறைப்படி தெள்ளத் தெளியைக் காட்டும். அந்த வழியிற் செல்லும்போது நமக்கு உறுதுகண்யாய் நிற்பது நம்பிக்கை என்னும் ஊன்று கோலாகும். இந்தக் கோலை நாம் திடமாகப்பற்றிக் கொள்ளவேண்டும். சத்தியத்தின் பாதை சறுக்கலானது. ஆயினும் பற்றுக் கோடிருந்

தால் பயப்படத்தேவயில்லை. சத்திய நெறியையே தம் வாழ்நாள் பூராகவும் பின்பற்றி வாழ்ந்த காந்தி அடிகள், தமது சுயசரிததயைச் “சத்திய சோதனை” என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளார். பிரம்ம ஞானம் பெற்ற ராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் அவர்கள் பரம பதம் அடையும் வரைக்கும் அன்னை பராசக்தி வழிபாட்டைக் கைவிட்டாரில்லை. எனவே நாம் காந்தி அடிகளின் சத்திய சோதனை தரும் பரம ஞானத்தையும் பரம ஹம்சரின் பராசக்தி வழி வழிபாட்டின் நோக்கத்தையும் அறிந்தால் நம்பிக்கை அதிகரிக்கும்.

தமிழன்னையின் தவப்பயனால் வேறேந்த மொழி யிலும் இல்லாத முறையில், சத்தியம் என்னும் பதத் திற்குரிய தத்துவக் கருத்துக்களை விளக்கும் மூன்று தனிச் சொற்கள் தமிழில் உள்ளன. தெய்வீக மொழியென ஆரியர்கள் போற்றும் சமஸ்கிருதத்திலே கூடச் சத்தியத்தின் மூன்று கூறுகளையும் விளக்க வெவ்வேறு உசிதமான சொற்களில்லை. விஞ்ஞான நுட்பங்களை எளிதில் விளக்கும் ஆங்கிலத்திலும் கூட இத்தகைய மூன்று சொற்கள் புறம்பாக இல்லை. இச் சொற்களைப்பற்றிக் குறிக்குமுன் சத்தியத்தின் பொது வான விளக்கத்தைக் கவனிப்போம். பதியாகிய தலை வளை நாம் சத்தியமுர்த்தி என அழைக்கிறோம். சிவன் என்பதே அவனுடைய சிறப்புப் பெயராகும். முதல் நூலாகிய வேதாகமங்களிலும், சிவஞானபோதத் திலும் சிவன் உலகில் ஒரு தாய் வயிற்றில் அவதரிப்ப தில்லை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. கட்டுல அறிவினு லோ, அந்தக் கரணங்களைக்கொண்ட மனைவியை யினுலோ — மனநிலையைக் கடந்த கடவுளை — சத்திய நாதனை அறிய முடியாது. இதைப்பற்றி இன்னும் நன்றாகச் சிந்திப்போம். சத்தியமுர்த்தியால் நம் முடைய நிலைக்கு இறங்கிவர முடியவில்லை. அவதாரம் என்றால் இறங்குதல் எனக் கொள்ளவும். நம்மால்— அதாவது நமது காயமனை சக்தியினால், சத்திய

முர்த்தியினுடைய நிலைக்கு உயர்ந்து உன்னி அவனை நன்கு அறிந்து கொள்ளவும் இயலவில்லை. என்ன தர்மசங்கடம்? விமோசனம் பெறுவது எப்படி? இதற்கு விடைகொடுப்பதே இந்தக் கலைவாணியின் விளக்கமாகும்.

காட்சிக்கு எளியனுய்க் கருத்துக்கு இனியனுய்த் தோற்றம் அளிப்பவன் தந்தை. அவன் பூத உடல் தாங்கியவன். எனினும் குழந்தைக்கு அவனை இன்னு ரெனக் காட்டிக் கொடுப்பவன் தாய். அவன் காட்டிக் கொடுக்காவிடின் தந்தையைக் குழந்தை சரிவர உணர் வது கடினம். சில நவீனங்களிலே தனது தந்தையை அறியாத கதாநாயகனை அரும்பாத்திரமாக வைத்துக் கொண்டு எத்தனை பின்னல்களைக் கதாசிரியர் உண்டு பண்ணுகின்றனர்! முடுமந்திரமாக உள்ள தந்தையை அறிவதற்கு நாம் கூடக் கதையை வாசிக்கும் போது ஆர்வமும் அவசரமும் அடைகிறோம். இத் தகைய கதைகளில் தனயன் தாயுடன் நடாத்தும் சம்பாசனை கூவையாயிருக்கும். தந்தையைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு எத்தனை சாக்ஷங்களைப் புரிவான், கற்பனைக் கதாநாயகன்!

இந்த ரீதியில் மணிவாசகர் மனம் கசிந்து பாடிய “அம்மையே அப்பா”! என்னும் திருவாசகத்தை ஆர்வமும் அன்பும் அடைந்து நம்மில் எத்தனை பேர் படிக் கிறோம்? ஒருவேளை சில அன்ஜையர் தாம் புரிந்த பாவச் செயலை முடிமறைக்கும் நோக்குடன் உண்மையான தந்தையைக் காட்டாது, ஏதோ கணவன் என்ற பெயருடன் இருக்கும் ஒருவனைக் காட்டி “இவர்தான் உன்னுடைய அப்பா” என்று கூறும் கயமைத்தனம் பெறக்கூடும். ஆனால் பராசக்தி யாகிய அன்ஜை ஆத்மாவாகிய குழந்தைக்கு அப்பாவாகிய பரம்பொருளைச் சரிவரக் காட்டியே தீர்வாள்!

அப்பா சிந்தனைக்கும் எட்டாத தூர இடத்தில் இருக்கிறார். குழந்தை உள்ளத்தில் அப்பாவைக் காட்ட விரும்பும் அன்ன, அப்பாவுடைய புகைப் படத்தைக் காட்டி அவருடைய உருவத்தை உள்ளத்தில் பதிய வைக்கிறுள்; உண்மை உரைக்கிறுள். அப்பாவினுடைய குணத்திசயங்பளைக் கருத விரும்பும் போது அழகிய வாக்குமூலம் வர்ணிக்கிறுள். வாய்மை விளம்புகிறுள். அப்பாவுடன் ஆடிப் பாடி விளையாட விரும்பும் குழந்தையை அப்பாவின் மடிமீது வைத்து அவருடைய மெய்யைத் தீண்டவிடுகிறுள். சத்திய மூர்த்தியாகிய பிதா எட்டாத நிலையில் இருக்கும் போது, அன்னை பராசக்தி மூன்று இடங்களில் சத்தியத்தை வைத்துத் தரிசனம் கொடுக்கிறுள். சிந்திக்கும்போதெல்லாம் திருமாலின் மார்பில், — உள்ளத்தாமரையில் — உண்மை வடிவில் சத்திய நாதனைக் காட்டுகிறுள். உள்ளத்தில் நிகழும் சிந்தனை சத்திய முடையதாயின் — என்றும் நிலைபேறுடைய பொருளைப் பற்றியதாயின் — அங்கே உண்மை (உள்மை) யாகக் காட்டுகிறுள். வாக்கு மூலம் சத்திய நாதனைக் கேட்டற்க முற்படும்போது, பிரமனின் நாஷல் — வாய்மை வடிவில் — சத்திய நாதனைக் காட்டுகிறுள். அப்பொழுது வாய்மையாகச் சித்திரம் வரைகிறுள் — பரவசமுற்று நாழும் “வாணி வாணி — வாநி வாநி”, என்று அழைக்கிறோம். செயல் மூலம் பணிபுரிந்து சத்திய நாதனை அறிய முற்படும்போது, சிவனுடைய திருமேனியில் சரிபாதியாக நின்று மெய்மையாக அர்த்தநாரீஸ்வரியாகத் தோற்றமளிக்கிறுள். முத்தொழில் புரியும் அம்பலவாணரை, சதசித் தூண்த் தொருபியை, மனம் வாக்குக் காயம் ஆகியதிரிகரணங்களிலும் நமக்கு உண்மையை நினைவுறுத்துவது இலக்குமியாகவும், வாய்மையை விளம்புவது வாணி யாகவும், மெய்மையான செயல்புரிவது (உமாதேவி யாகவும்) அர்த்த நாரீஸ்வரியாகவும் நாம் உணர்ந்து வழிபடுவோம்.

பழைய சோதிடத்தில் தூரியகுடும்பத்தைச் சேர்க்க நவக்கிரகங்களைப் பற்றி நாம் அறிகிறோம். விஞ்ஞானிகள் இன்று 11 கிரகங்கள் இருப்பதாகவும், இன்னும் இரண்டொரு கிரகங்கள் இந்தச் தூரியகுடும்பத்தில் கூடுதலாக இருக்க முடியும் எனவும் கருதுகிறார்கள். எது எப்படியிருப்பினும் இதிலுள்ள சத்தியத்தை நாம் மாற்றி அமைக்கவோ மறுக்கவோ இயலாது. அதாவது இந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்க்க கிரகங்களுக்குச் சூரியனே தலைவராகும். தூரியனை மையமாகக் கொண்டே இந்தக் கிரகங்கள் சுற்றிச் சுற்றி இயங்குகின்றன. பூமியில் உள்ளவர்கள் தூரியனை நேரிற் கிட்டச் சென்று தொட்டுப்பார்த்து உணரவேண்டும் என்பதீலை. தூரியனுடைய உண்மையை அதன் கதிர்கள் மூலமும், ஆகரண சக்தி மூலமும் அறிந்து கொள்கிறோம். சூரியனுடைய ஆகரணசக்தி பூமியத்தன்னிடம் இழுத்தவண்ணமே இருக்கிறது. எனினும் இதிலிருந்து பெரும் ஆபத்து வராது தடுக்கும் நோக்குடனேயே பூமி தூரியனை அதிவேகமாக வலம் வருகிறது. அப்படி வலம் வருகின்ற பாதை பூரண வட்டமானதன்று. அந்தப் பாதையை முட்டை வடிவில் வருணிக்கலாம். எனவே பூமியானது தனது சஞ்சாரத்தின்போது சிலவேளை களில் சூரியனுக்கும் தனக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தை—ஆரத்தை (Radius) கூட்டியும் குறைத்தும் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இந்த இடைவெளியைக் குறைக்கும்போது, பூமி தூரியனுடைய ஆகரண சக்தி யால் கூடுதலாக இழுக்கப்படுகிறது. கூடுதலாக ஈர்த்து இழுக்கும் அந்தக் கவர்ச்சியிலிருந்து பூமி தப்ப வேண்டி உள்ளது. இன்றேல் தான் வலம் வரும் வட்டவீதியிலிருந்து விலகிச் சூரியனை அணுகும். பூமியானது தூரியனை அடைவதாயின் அதனாகதி என்னவாகும்? நாம் என்ன செய்வோம்? ஆனால் அவ்விதம் ஏற்படாதவண்ணம், 64,800 (M. P. H.) மைல் வேகத்திலிருந்து, 72,000 (M. P. H.) மைல் வேகமாகப் பூமி தனது சஞ்சார வேகத்தை மாற்றிக்

கொள்கிறது. இந்த இயற்கை உண்மையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுவது இயற்கை அன்னையாகிய ஆகரணசக்தியும் சஞ்சாரசக்தியுமாம். நாம் காண்திற பொருளை, அறிவுடைப் பொருள்கள் என ஒரு பிரிவாகவும், (சித்து) அறிவில்லாத பொருள்கள் என வேறு ஒரு பிரிவாகவும் (அசித்து) பகுக்கிறோம். பூமி அறிவில்லாத பொருள். எனினும் நுண் அறிவு உள்ளதைப்போல் நம்மை எல்லாம் பாது காத்து இயங்குகிறதே! இந்த இயக்கம் ஒரு சக்திக்குள் அடங்கி, பேரறிவையும், பேராற்றலையும் நமக்குக் காட்டுகின்றதல்லவா! இவற்றை எல்லாம் விளக்கும் இயற்கை அன்னையே! பராசக்தியே! உனது சக்திக்கு—என்? எங்கள் எல்லோருடைய சக்திக்கும் —நாயனுகவிளங்கும் —வியாபக அறிவுடைய — பரம் பொருளை — சத்தித் ஆனந்தனை இன்னுரென நமக்கு எடுத்து எடுத்து இவ்விதம் காட்டும் தாயே! உனக்கு அன்பு கனிந்த வணக்கம்! அருணகிரிநாதர் கூறியது போல் “ஒளியில் விளைந்த உயர் ஞானபூதரத்து உச்சியின்மேல், அளியில் விளைந்ததோர் ஆனந்தத்ததேனை” நாம் அன்னை பராசக்தியின் அருளால், ஞானமலையின் உச்சிக்கு ஏறிச் சுறைக்கச் செல்வோம். வாரிர்.

ஞானமலையின் உச்சிக்குப் புறப்படும் இடத்திலே ஒர் அழகிய நந்தவனமிருக்கிறது. அந்த நந்தவனத்தைத் தரிசித்து, “நீக்கமற எங்கும் நிறைகின்ற” அருட்சக்தியை நன்கு பெற்றுத் திட நம்பிக்கையுடன் செல்வோம். முன்பு இதய தாமரையையும் அதன் மென்மையையும் அது நெகிழவேண்டிய தன்மையையும் கவனித்தோம். நந்தவனத்தில் வந்ததும் நானு வித மலர்களையும் காண்கிறோம். இந்த மலர்களுக்குத் தான் எத்தனை வண்ணங்கள்? அவற்றிலிருந்து வீசும் நறுமணங்கள் தாம் எத்தனை விதமானவை! பஞ்சவர்ணங்களையும் இங்கே காணலாம். அத்தர் புனுகு ஜவ்வாது யாவும் விற்பனையாகும் வாசனைத்திரவிய மாளிகையிற் கூட இவ்வளவு நறுமணங்கமழாது.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் நாம் காண்பது என்ன? தமிழ்ச் சினிமாப்படங்களில் சர்வசாதாரணமாக நந்த வனத்தில் சுற்றி ஆடிப்பாடி ஓடிவிளையாடும் காதற் சோடிகளையா? இல்லை; ஞானமிலை மீது ஏறுதல் இப்படியான சனிமாச் சோடிகளை தரிசித்தற்கு அன்று. பலவர்ணமுடைய வண்ணத்திப்பூச்சிகள்; ரீங்கார மிடும் வண்டினங்கள்; மலர்களை வட்டமிடும் தேனீக்கள் — இவைகள் தாம் நமது சிந்தனையை உயர்த்தும் கதாபாத்திரங்கள்! இவைகளின் நடமாட்டத்தைக் கவனிப்போம்: இவைகள் மலர்ச் செடிகளை மட்டும் வட்டமிடவில்லை. கனிமரங்களையும் அல்லவா சுற்றி வளைக்கின்றன! சிலசாதி மலர்களைத் தேனீக்களும், வேறு சில சாதிப் பூக்களை வண்ணத்திப்பூச்சிகளும், இன் நுழ் வேறுமணம் உள்ள மலர்களைக் கருவண்டுகளும் வளைங்து வந்து தங்களுக்கு விருப்பமான சாதி மலர்களில் மட்டும் வீற்றிருக்கின்றன. சும்மா வீற்றிருக்கவில்லை. மலர்த்தேனைப் பருகுகின்றன. இத்ல் ஒரு ஒழுங்கான நியதியைக் கூர்ந்து கவனிக்கலாம். கனிமரத்தில் தேனீக்கள் தாம் அதன் மலர்களைக் குலாவுகின்றன. அங்கு வண்ணத்திப்பூச்சிகளே கருவண்டுகளோ காணக்கிடையா. உணவுக்கண்டதும் தமக்குள்ளே சண்டையிடும் நாய்களைப்போல் இவைகள் எவ்வித பூசல்பினங்களும் கொள்ளவில்லை. குரைத்துப் பகைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒம் எனும் நாதத்துடன் சூழன்று சூழன்று மலர்களை வட்டமிடுகின்றன. தேனைப் பருக மலர்மீது அமர்ந்தவுடன் அந்த ரீங்காரமும் ஒய்ந்துவிடுகிறது. ஆகா! என்ன அமைதி! இந்த அமைதியைக் கண்ணுற்ற நமது நண்பன் மௌனசாமிகூட வாய்திறந்து தனது பேச்சற்ற நிலைக்கு இந்தத் தேனீக்களை உவமை கூறுகிறோர். அப்பொழுது நமக்கு ஒரு சங்கேதகம் எழுகிறது. மலையுச்சிப் பிரயாணத்தை உள்ளாசமாகக் களிக்க, தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம், திருப்புகழ், திருக்குறள் யாவையும் அரும்பாடுபட்டு மனம் செய்தோமே!

இந்த மென்னசாமியார் காட்டும் உவமை நம்மை நிசப் தம் உறச் செய்கிறதே. அப்படியானால் இந்தப் பாசுரங்களைப் பாடும் முயற்சியைக் கைவிடவேண்டியதுதானு? இவ்வளவு காலமும் இவற்றை மனம் செய்ய எடுத்த முயற்சி விழலுக்கிறைத்த நீராகுவதா? என் ஏக்கம் உண்டாகிறது. நமது ஏக்கத்தைப் போக்க இதோ ஆராய்ச்சி ஞானியார் வருகிறார். ஏக்கம் எதற்கு? மென்னசாமியார் சிலவேளைகளில் அவசரபுத்தியைக் காட்டுகிறார். நாம் அருந்தப்போதும் தேன், மலைஉச்சயில் அல்லவா இருக்கிறது. அங்கு சென்று உண்மையான பரமானந்தத் தேனைச் சுவைக் கும்போது இயற்கையாகவே நாம் இந்த ஈக்களைப் போல் நிசப்தம் அடையலாம். இப்போ நாம் மலரை வட்டமிடும் ஈக்களைப்போல் நாதத்தின்—ஓங்காரத்தின்—ஒத்தவியுடன் உயரப்பறக்கிறோம். நாய்களைப்போல் வெறும் கூச்சஸ் இட்டுக் குரைத்துச் சண்டை இடவில்லையே! கட்டிலில் ஏறுமுன் அவசரப்பட்டுக்கால் ஆட்டக்கூடாது. மென்னசாமியாரே அவசரப்படாதீர் என்கிறார் ஆராய்ச்சி ஞானியார். நமக்கு ஆறு தலும் நம்பிக்கையும் உண்டாகின்றன. ஆராய்ச்சி ஞானியார் இந்த மலர்களையும் ஈக்களையும் இன்னும் சொற்பம் கூர்ந்து கவனிக்கச் சொல்கிறார்; கவனிப்போம்.

மலர்களுக்கு மனமும் நிறமும் ஏன் அமைந்துள்ளன என்பதை மலர்கள் அறியா. இனிய தேன் தம் மிட முள்ளதென்பதையும் அறியா. எனினும் ஈக்கள் ஒருவகையில் மலர்களின் மனத்தாலும், நிறத்தாலும் கவரப்பட்டு-ஒருவித சக்தியால் - இழுக்கப்படுகின்றன. மலர்கள் தம்மிடம் தேன் இருப்பதை மனமும் நிறமும் மூலம் பிரசாரம் செய்கின்றன எனலாம். வர்த்தக வானைலியில் விளம்பரம் செய்விக்கிறார்களே வியாபாரிகள்! இடையிடையே இனிய சினிமா இசைத்தட்டுக்களைப் போடும்போது, பாட்டைக் கேட்க விரும்பும் நேயர்கள் விளம்பரத் தொல்லையையும் சகித்துக் கேட்ட

கிறுர்களே; அதேபோல் இந்தங்களுடைய பிரசாரபலத் தினால் ஈரக்கப்பட்டுத் தேன் அஞ்சித்துச் செல்கின்றன. அதனால் அந்தப் பூக்களில் உள்ள மகரந்தத்தூள்களைத் தம் கால்களில் ஒட்டச்செய்துகொண்டு வேறு பூக்களுக்குச் செல்கின்றன.

ALAI
N.Y.A.K.

இவ்விதமே பூக்கள் தோறும் ஈக்கள் தமது கால்களில் ஒட்டிச்செல்லும் மகரந்தத்தூள்கள் மூலம் அளப் பரிய சேவை செய்கின்றன. பூக்கள் சினைப்பட்டு, காய்த்துக் கணிந்து விதையாகித் தமது விருட்ச இனத்தை விருத்திசெய்தற்கு ஈக்கள் தாம் உணராமலே தொண்டு செய்கின்றன! ஏதோ தேன் பருகுவதாகத் தான் ஈக்கள் உணர்கின்றன. இவ்விதம் நந்தவன்தத் தில்மட்டுமல்ல, உலகிலேயே உயிர்உடைப் பொருள்கள் யாவும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சிற்றின்பத் தேன் நுகர்ந்து தமது இனவிருத்தியைச் செய்து கொண்டே போகின்றன. இதில் நாம் கானும் சத்தியம் என்னவென்றால், ஓரறிவுடைப் பிராணியிலிருந்தே பல்வேறு அறிவுடைய விலங்குகளும், மக்களும் படிப் படியாக விருத்தி அடைகின்றன. இதைப் பரிணமப் படியேற்றும் என விஞ்ஞானிகள் விளம்புவார். ஈக்களைக் கவரும் சக்தி மலரிலுள்ளதுபோல பெண்களுக்கு ஆண்களைக் கவரும் சக்தி உண்டு. இங்ஙனம் கவரும் சக்தியுள்ள பெண்களை நாம் தூற்றுதல் ஏன்? பராசக்தியைப் போற்றும் நாம் உலகசக்தியாகிய பெண்ணினத்தைத் தூற்றுவது இயற்கைக்கு மாருகும் என்பதை நினைவுறவோம்.

சிற்றின்பமே பேரின்பத்தை நாடும் வழியை எடுத்துக் காட்டும் கலங்கரை விளக்காகும். இதைத் தெளிவுறுத்தும் சைவசமயம். இந்தக் கலங்கரை விளக்கைக்கொண்டு அகப்பொருள் என்னும் துறையுள்ளுள்ளோம். பக்திவளர்ச்சியிலே பல படிகள் உள்ளன. ஆணவத்தை அறுக்கும் அடிமைநிலையிலிருந்து பரமனிடம் உரிமை பாராட்டும் நாயகியின் நிலைவரை

யும் உயர்ந்து செல்கிறது பக்தி. நாயகியையே
காதற்சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக நாம் கொள்கிறோம். உலகியவில் வேட்டையாடி வளர்ந்த மனித
இயல்பு ஆணிடமே கூட உள்ளது. ஆதலால் பண்
பற்ற ஆடவர் காதல் வேட்டையில் ஈடுபடுகின்றனர்
போலும். பெண்ணுடைய மனம் தாய்மை உணர்ச்சி
உடையது. குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் குடும்ப
உணர்ச்சி அதிகம் உடையது. வேட்டை மனப்
பான்மை குழந்தைகளின் உளவளர்ச்சியைத் தடை
செய்யும். இத்தன்மையை இயற்கையாகவே பெண்
மனம் உணர்ந்து கொள்ளுகிறது. இன்னும் குடும்ப
சச் சீர்கேட்டுக்கு அடியிடுவது வேட்டை மனப்
பான்மை என்பதையும் அது உணர்ச்சும். காதற்
தியாகத்திற்கும் பெண்ணே எடுத்துக்காட்டாகும்.
நாயகனீ அடையும்போது தன்னை மறந்து தன் நாமம்
கெட்டுத் தியாகத்தின் சின்னமாகிறார்கள் பெண்.
தன்னை மறந்த நிலையில் இன்பம் காண்பது பெண்மை.
தன் மறதியிலே பேரின்பம் காண்பது பசுவாகிய
ஆத்மா. பரிஞுமைக் கிரமத்திலே பெரும் பங்குபற்று
வது பெண்மை. பேரின்பப்பாதை முன்னேற்றறத்திலே
பேரருள் புரிவது அன்னியாகிய பராசக்தி. நம்மைப்
பெற்ற தாய் நம்மை முன்னேற்றறப்பாதையில் விட்டு
வேறு உலகமாதாவைத் தேடிச் செல்கிறார்கள். நாமும்
அயரா அன்பினால் அரன் கழல் சென்று வாழ்க்கைப்
பயணத்தை முடிக்குமட்டும். இறந்து இறந்து பிறப்
பதற்குப் பராசத்தியைத் தேடிச் செல்கிறோம். இப்
பராசத்தியைப் பெண்வடிவில் வணங்குகிறோம்.

தாய்மைநிலை அடையக்கூடிய பக்குவம் அடைந்த
தலைவி ஒருநாள் தலைவரைத் தனிமையிற் சங்தித்து,
கண்ணேற்று கண்ணோக்கி, கருத்தோடு கருத்து
இசைந்து தன்னையே மறந்து தலைவனுடன் கூடு
கிறார்கள். காந்தர்வ மனம் செய்து கொண்டு பின்பு
வந்து முறைப்படி அவளைக் கல்யாணம் புரிவதாக
வாக்களித்துப் பிரிகிறார்கள் தலைவன், பிரிவாற்றுமை

யால் உடல்துவண்டு உளம்சோர்ந்து பசலை எய்து கிறுள் தலைவி. ஆனால் தான் தலைவனைத் தனிமையில் சந்தித்த உண்மையைத் தோழிக்குக் கூறுது மறைக்கிறுள்; தலைவியினுடைய தோற்றுத்திலும் உள்ளத் திலும் அதிக வேற்றுமையைக் கண்ட தோழி, தலைவி யிடம் உண்மையை அறிய முயல்கிறுள். அன்று முன்றும் பிறை தோற்றும் நாள். மாலைநேரம்: தலைவியைத் தோழி பிறை கண்டு தொழி வரும் வண்ணம் அழைக்கிறுள். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தமிழ் நாட்டுமுறைப்படி பிறை பார்ப்பதில்லை. எனினும் தோழிக்குப் பிடிகொடுக்காது பிறை பார்க்க வருபவன்போல் பாசாங்கு செய்கிறுள். “அதோ தெரிகிறதே பிறை. அந்த முகில்களுக்கிடையில்” எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறுள் தோழி. தலைவியோ பிறை யைப்பாராது “எங்கே? காணவில்லையே” என ஏமாற்றுகிறுள். தோழி அவளை விட்டபாடில்லை. மீண்டும் அவனுடைய கையைப் பிடித்துச் சுட்டி “அதோ அந்த மாங்கொம்பைப் பார். அந்த மரக் கொம்பின் நேரே உயரத் தெரிகிறதே பிறை”. எனத் தெளிவாக காட்டுகிறுள். தலைவியோ மீண்டும் கண்கொடுத்துப் பாராது வீம்புக்குத் “தெரியவில்லையே” எனக் கிழிமொழி பகர்கிறுள். அப்பொழுது தோழிக்கு ஒருவாறு தலைவியின் நோக்கம் புரிந்து விடுகிறது. கொம்பைக் காட்டி, முகிலைக் காட்டிப் பிறையைக் காட்டுவதுபோல், சிற்றின்பத்தைக் காட்டி அதனுடாக சிலைபேரூன் பேரின்பத்தைக் காட்டுவது அகப்பொருள். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாயுள்ளது தலைவி. எனவே பராசக்தியை வழிபடுவது அவசியமாகும். பின்னைப் பிராயத்திலே, பள்ளிப் படிப்பில் நாட்டம் கொள்ளாது கவிஞர் பாரதி தாம் முன்று சக்திகளிடம் காதல்கொண்டு அநுபூதி அடைந்த வரலாற்றை “முன்று சுதல்கள்” என்னும் கவிகளால் கூறிச் சென்றார். அவற்றைப் படிக்கும்போது நமக்கும் சக்தி வழிபாட்டில் நல்ல நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

சிந்தனையைத் தூண்டும் கவிகள் அவை. மனம் வாக்குக் காயம் முதலியவற்றிற்கு ஆற்றல் அளிப்பவை. அவை அருள்நெறியைக் காட்டி, ஞான ஒளியை ஊட்டி, உள்ளிருந்து மஸரும் உயர்ந்த சுய அநுழுதியை நமக்கு உண்டாக்கவல்லன.

அத்தியாயம் 3.

உருவில் விளையும் சிந்தனைக் கருஷுலம்

கட்செவிப் புலன்கள் மூலம் சிந்தனைகள் மனத்தில் எவ்விதம் பதிகின்றன என்பதை முன்னைய அத்தியாயங்களிற் கூறினாலும். அதற்கு ஆதாரமாயுள்ள வை உருவங்கள் என்பதையும் அறிந்தோம். இப்பொழுது உருவங்களின் வகைகளையும் அவற்றால் ஏற்படும் பலன்களையும் ஆராய்வோம். கலைவாணியின் சித்திர உருவின் சிறப்பை உணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி யின் பேற்றைப் பெறுவதற்கு இவ்வாராய்ச்சி உறுதுனையாகும். சிலர் உருவம் இல்லாமல் சிந்திக்கலாம் எனக் கருதுகிறார்கள். வேறு சிலர் சிந்தனைக்கு உருவம் இன்றியமையாததென என்னுகின்றனர். இவர்களுடைய வாதங்களை ஆராய்வதைவிட்டு உள்ளால் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட உண்மைகளை இவண்ணடுத்து விரித்தல் சிறப்பாகும்.

மனத்திரையிலே நாம் காணும் உருவங்கள், இறந்தகாலச் சம்பவங்களைப் பற்றியவை யாகவும், காட்சி மாத்திரையில் இல்லாத பொருட்களைப்பற்றிய வையாகவும் இருக்கும். காட்சிக்குக் கிட்டாத கற்பணை உருவங்களையும் மனத்திரையில் காண இயலும். மனத்திலே தோன்றும் உருவங்களைப் பொதுவாக இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன (1) ஞாபக உருவங்கள், (2) கற்பணை உருவங்கள் ஆகிய

இரண்டுமாம். மனத்திலே உண்டாகும் உருவங்கள் யாவும் காட்சி மாத்திரயால் மட்டும் உருவாகவேண்டும் என்பதில்லை. ஏனைய நாள்கு புலங்கள் மூலமாகவும் மனத்திலே உருவங்கள் பதியலாம்,

நம்முடன் நன்றாகப் பழகிய ஒரு நண்பனுடைய முக உருவத்தை மனத்தில் பதியவைக்கிறோம். அது ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. இந்த நண்பன் பிற ஊருக்குச் சென்று பல வருடங்கள் பிரிந்து இருந்து முக விகாரம் அடைந்து சொந்த ஊர் தீரும்புகிறுன். இப்போது அவனுடைய முகத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவனை இன்னுரென ஞாபகப்படுத்த முடியவில்லை. அவன் நம்முடன் சம்பாவிக்கிறான். அவனுடைய பழைய குரலைக்கேட்டதும் நமக்கு ஞாபகசக்தி திடீரென உண்டாகிறது. “அட, நீ சோமுவா? நன்றாக உருவம்மாறிவிட்டாயே. உன்னை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை! உன்றுடைய குரலில் இருந்து தான் அறிந்தேன்” என அவனுக்குச் சமாதானம் கூற வேண்டி வருகிறது. இவ்விதமான சந்தர்ப்பங்களில் கட்புலனை விட செவிப்புலனே நண்பனுடைய தொனி யிலிருந்து நமது மனத்திலே ஞாபக சின்னத்தை உண்டாக்கும் எனலாம். சங்கீத வித்துவான்களுக்குச் செவிப்புலன் அதிக கூர்மையானது. அவர்கள் நாதஉருவங்களை நன்கு கிரகித்து மனத்திரயில்சுபை மாகப் பதியவைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள். சங்கீத ஆற்றல் அநேகமாகப் பாரம்பரியத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது. அப்படியின்றி, சங்கீத பரம்பரையிலே பிறவாதஞ்சுவர் சங்கீதவித்துவானாக விளங்குகிறார் எனின், அவருடையநாதபேத உணர்ச்சி உயர்ந்த நிலையில்லென்றாலும் அதை நாதஉருவங்கள் பதியும்திறமை விருத்தி அடைந்துள்ளது. எனவே நமக்கு மனக்கண் மட்டுமல்ல மனக்காது மனநாச்சு மனமுக்கு மனமெய்முதலியனவும் உள்ளன என்பதை அறிதல் வேண்டும். இவற்றுடன் தொர்புள்ள மனச்சுவை உருவங்கள்,

மன மண உருவங்கள், மனநாத் உருவங்கள், மனஸ் பர்ச உருவங்கள் யாவும் மனத்திலே பதிந்து ஞாப கத்தை வளர்ப்பனவாகும்.

அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் நாம் சுருக்கமாகக் கவின் கலைகள் என்றும் நுண் கலைகள் என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். கலைஞர்களிடம் உள்ள ஆற்றலை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த அந்த கலை களுக்குரிய ஞாபக உருவங்களை மனதில் இருத்தும் திறமை - சக்தி அவர்களிடம் கூடுதலாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இங்கிலையில் அறுபத்துநான்கு கலைகளுக்கும் அதிபதியாக விளங்கும் சக்தித்தெய்வ மாகிய கலைவாணியின் திருவுருவை நாம் மனதில் பதியவைத்துப் பெரும் பேறுபெறலாம் எனச் சொல்ல வும் வேண்டுமோ? இறைவழிபாட்டிற்கு மலர்இன்றி அமையாதது—அது மனத்தை நெகிழிச் செய்யும் தத் துவத்தை விளக்குவது என்பதை முன்பு சுட்டிக் காட்டினேம். திருக்கோயிலிலே நாம் நிவேதிக்கும் பொருள்களும், காட்டும் தீபமும், இசைக்கும் சங்கீதமும் எத்தகைய ஞாபக உருவங்களை நமது மனத்தில் பதியவைத்து மெய்ஞ்ஞானத்தை—வளர்க்கும் என்பதைக் கவனிப்போம்.

“கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஜம்புலனும் ஒண்தொடி கண்ணே உள்” என்னும் திருக்குறளை நினைக்கும் போது சாதாரணமாக பெண் களிடம் பெறக்கூடிய ஜங்கு வகையான சிற்றின்பங்களைப்பற்றியே சிந்திக்கிறோம். திருக்கோயிலிலே அன்னை பராசக்தியை வழிபடும்போதும் நவராத்திரிப் பொழுது சரஸ்வதிக்கு நிவேதனம் செய்யும்போதும் நாம் இந்த ஜம்புலன்கள் மூலம் நமது ஞாபக உருவம் அமைக்கும் திறமையை வளர்த்து நிலைபேறுடைய இன்பத்தைப் பெற முயற்சிக்கிறோமா? இல்லையாயின் அந்த முயற்சியில் நம்மை தூண்டிவிடவே இந்த வாணி

யின் தத்துவவிளக்கம் ஒல்லும் வகையில் செல்லும் வாய் யெல்லாம் பணிபுரியும். திருக்கோயிலிலே பஞ்சாராத்தி எடுக்கும்போது “அரோக்ரா” என்று ஆர்ப்பாரிக் கிறோம். கட்டுஸன்மூலம் அதன் ஞாபக உருவத்தை மனதிற் பதியவைக்கிறோம். அப்படிப் பதியவைக்கும் போது கற்பூர ஒளியுடன் தொடர்புடைய ஞானங்களை ஞாபகப்படுத்தல்வேண்டும். எந்தக் கொடிய கிருமியுள்ள அழுக்கையும் எரித்துச் சாம்பராக்க வல்லது அக்கினி. யாவையும் பரிசுத்தமாக்குவது அக்கினி. ஞானுக்கினியும் அத்தகையதே. ஆத்மாவைப் பிடித்த அழுக்காக்கிய மலங்களை அகற்றுவது ஞானுக்கினியே! பராசக்திப் பரம்பொருளே! உனது திவிய தேஜஸ் ஞானுக்கினியே! விந்துவடிவமே! கற்பூரம் கோயிலிலே எரியட்டும். நமது உள்ளத்திலே ஞானுக்கினி எரியட்டும். அதனால் நமது உள்ளம் பரிசுத்தமடையட்டும். அப்போது இறைவனுடைய ஞானதேஜஸ் உருவம் அங்கு பதிபும். அதனால் உண்மை மயமாக விளங்கும் சக்சிதானந்தம் உள்ளத்தில் கோயில்கொள்ளும். இவ்விதம் நமது கட்டுல உருவ அமைப்புத் திறனை அயரா அன்பினால் வளர்க்க வேண்டும். சிவோகம்பாவணைக்கு இது இன்றியமையாதது. முதலில் கட்டுலசக்தியை வழிபட்டு விருத்தி செய்வோம்.

அடுத்ததாக கோயிலிலே வேதமந்திர ஒசை ஒவிக்கிறது. மனியின் நாதம் கணீர் கணீர் என்கிறது. வாத்திய இசை இன்பமாகத் தொனிக்கிறது. இவற்றைக் கேட்டுப் பரவசமடைகிறோம். பரவசம் அடைந்துவிட்டால் போதாது. செவிப்புலனுக்கும் வேலை கொடுத்தல்வேண்டும். நாதத்தின்மூலம் நமது மனத்தில் ஞாபக ஒசை உருவங்களை பதிவு செய்ய வேண்டும், நாதரூபத்தில் வரும் ஓங்காரமே! இசைந்து இசைந்து வரும் இசையே! தொனிகள் இசைந்து வருவதனால் உண்டாகும் சாந்தமான சங்கீதமே! சாந்தியின் உருவமே! செவிப்புலன் மூலம் நமது உள்ளத்தில்

உருக்கொள்! கோயிலிலே வேதமந்திரம் ஓலிக்கட்டும்! இன்னிசை பரவட்டும்! சாந்தியின் தத்துவம் - அமைதி யின் உண்மை - ஞாபகசின்னமாக மனத்தில் மலரட்டும். உள்ளச்சாந்தியின் உருவப்பீடமே இறைவன் உறையும் இடம். அயராஅன்பின் இந்த நாதஉருவை என்றும் மனத்தில் பதிப்போமாக; சாந்தியடைவோ மாக. நாம் உலகில் எத்தனைகோடி செல்வம் பெற்று லும் அவற்றை உண்மையாக அனுபவிக்கவேண்டுமாயின் மனதில் சாந்தி உண்டாகவேண்டும். சாந்தி யற்ற செல்வணிவிட சாந்தியுள்ள ஏழையே வாழ்க்கையில் இன்பம் காண்பான். சாந்தியிற் பிறக்கும் இன்பம் சாசுவதமானது. இவ்வின்பத்தை அளிப்பது ஒங்காரம். நாதமாத்திரையாகவே உலகம் படைக்கப்பட்டது என்னும் கருத்துடன் ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் ட்ரைடன் Dryden “From Harmony, From Heavenly Harmony did this Universal frame begin” எனக் கூறியுள்ளான். சிவனுடைய கையிலிருக்கும் உடுக்கையின் நாதமும் சிருஷ்டத்தொழிலைக் குறிப்பதாகும். ஒங்கார நாதத்துடன் - இசையுடன் சாந்தியின் தத்துவத்தைத் தொடர்புறுத்தி ‘சாந்தமுர்த்தி! ஒங்கார சொரூபி!’ என நமத செவிப்புல உருவ அமைப்புத் திறமையை மீண்டும் மீண்டும் தீட்டிக்கொள்வோம்.

இற்றைவரையில் நாம் கற்ற வேதசாஸ்திர உண்மைகளை மீண்டும் நினைவுறுத்தி அவற்றை அழிய உருவங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி மனத்திரையில் ஊன்றி வரவோம். நிலைபேறுடையது பேரின்பம். அதை அடையச்செய்வது சத்தியநெறி. அந்த நெறிக்கு ஆதாரமாயுள்ளது அருட்சக்தி. அருட்சக்தியை மனத்திற் பதியச்செய்வது பிரணவம். பிரணவம் நாதவடிவிலும் விந்துவடிவிலும் நமக்கு ஆர்வம் உட்டடி, பரவசம் கூட்டி, பக்தி நாட்டி, ஞானம் பெருக்கி உதவும், ஒம் என்னும் மநதிரம். இம்மந்திரத்திற்கு உயிராய் இருப்பது பேரின்பப் பிதாவாகிய சிவன். அவனை அடையும் சத்திய நெறியை இதுதான் என

எடுத்துக்காட்டி அருள்புரியும் அன்னை உமாதேவி; தலைவி. அந்த சக்தியை சாந்தியுடன் மனத்தில் இருத்த உதவும் நாதசொருபி — கணபதி; முத்த பிள்ளை. இளையபிள்ளை முருகன். விந்துவடிவானவன். சத்திய நெறியை ஒளிபெறச் செய்து ஞானவேல் கொண்டு நமக்குத் தடைகள் உருவண்ணம் வெற்றி ஈட்டும் வேலவணை முருகன் என்போம். இந்தக் குடும்பத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, அவர்களை நாம் ஞாபக உருவங்களாக (Memory Images) மனத்தில் பதிய வைத்து இன்பம் உறும் வேளையே சைவசமயமாகும். “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்றார் ஒளவையார். எனவே நாம் அன்னையாகிய அருட் சக்தியாம் கலைவாணியை முன் அறிந்து வழிபடுதல் சாலப் பொருத்தமாகும்.

இந்தக் குடும்பத்தினருடன் தொடர்பு கொள்வது பெரும் பாக்கியம். இதற்காகவே நாம் அவர்க ஞடைய கோயிலாகிய மாடி வீட்டுக்குச் செல்கிறோம். கற்பனை செய்து பார்ப்போம். அப்பாவும் அம்மாவும் மேல்மாடியில் உயர் இருக்கிறார்கள். செங்குத்தான படிகளில் ஏறி அவர்களைக்காண உயரச் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது. நாம் படிகளில் ஏறுகிறோம். குழந்தைகளாக மாறுகிறோம், கள்ளங் கபடமற்ற நிலையில் குறுகுறு நடந்து தட்டுப்பட்டு வீழ்கிறோம். ஏறமுடியவில்லை. சிறு காயம் அடைகிறோம். (நான் என்னும் அகங்காரததுடன் கடும் விரதம், யோகப் பயிற்சி முதலியன செய்கிறோம். துன்பம் அடைகிறோம். தரும்பாகிறோம்). நோவினால் “அம்மா அம்மா” என அலறுகிறோம். உயர இருக்கும் அம்மா வின் காதில் நமது அலறல்ஒலி கேட்கிறது. அன்னை இறங்கி (அவதரித்து) வருகிறார்கள். நம்மைத் தூக்கி வாரி உச்சிமொந்து உயரத் தாவிச் செல்கிறார்கள். மேல் மாளிகையிலே திவ்ய ஒளி தெரிகிறது. அதைத் தரி சித்துவிட்டோம். இன்னிசை கேட்கிறது. அதை அநுபவித்துவிட்டோம். இன்னும் அப்பாவைக் காண

வில்லை. நமது அழுகையை மாற்றி விழுங்க துன்பத் தைத்துடைக்க அண்ணை நமக்கு நல்ல பிரசாதம் வழங்குகிறார்கள். நாம் சுவைக்கிறோம். சுவைக்கின்ற பொருளில் கரும்பு, கல்கண்டு, முக்களி, தென் முதலிய பொருட்களின் தீஞ்சுவை பிறக்கிறது. சுவைப்புலன் மூலம் இவற்றின் உருவங்களை மனத்திற் பதிக்கிறோம். இவற்றுடன் பேரின்பத் தத்துவத்தை - அப்பாவின் அரிய செம்மலர் நோன்தானை இணைத்து உருவங்களை நிலைநாட்டுகிறோம். ஆனால் அப்பாவையோ இன்னும் காணவில்லை. சறுக்கிவிழுங்க சிறு காயத்தி விருந்து இரத்தம் கசிகிறது. அண்ணையின் உள்ளாம் குழுக்கிறது. சந்தனத்தை எடுத்துவந்து மிருதுவாகப் பூசகிறார்கள். உடல் குளிர்கிறது. நோவு மாறுகிறது. நறுமணம் கமழுகிறது. அண்ணையே! இந்தமணம் சந்தன உருவாக மாறி மனத்திற் சென்று ஞாபக சின்னமாகப் பதிகிறது. அத்துடன் தொடர்பு கொண்ட தத்துவ உண்மை - குளிர்ந்து தண் என்று ஒழுகும் தன்மை - இதயத்தின்கண் உள்ள வெப்பத்தை நீக்கி சந்தனம்போல் குளிர்ந்து தண் ணென்று மலரும் தன்மை - இந்த நறுமண உருவுடன் - யாவரையும் இன்புறச்செய்யும் சுகந்தத்துடன் - கலந்து நன்றாகப் பதிகிறது.

வள்ளுவன் கூறிய ஐந்து புலன்களாலும் அடையும் உயர்ந்த இன்பத்தில் நான்கையும் உருவப்படுத்தி உள்ளக்கிழியில் எழுதிவிட்டோம். ஐந்தாவதாகிய உணரும் இன்பத்தையும் ஞாபக உருவாகப் பதிக்க வேண்டாமா? எனவே நமது திவ்ய குடும்பத்துடன் தொடர்பு கொள்வோம். அப்பாவைக் காணவேண்டும் என விரும்பும் நமக்கு அந்த மாடிவீட்டைத் துருவிப்பார்க்கும் துடிப்பு உதயமாகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளை நிறமே தெரிகிறது. அதோ அலங்கார அறை தெரிகிறது. அங்கு இருக்கும் மேசைமிது உள்ள வெள்ளைக் குவளைக்குள் ஏதோ தெரிகிறது. அது பவுடர்ப்பெட்டியை நினைவுட்டுகிறது. அலங்கார

அறையில் பவுடர் இல்லாதுவிடுமா? கிட்டச் சென்று தொட்டுப் பார்க்கிறோம். ஆம்! இது வெண்ணீரு தான். இதை அணிந்துகொள்ள ஆவல்கொண்டு, கைவிரல்களால் எடுக்கிறோம். புசுவின் மலத்தை அக்கினியாற் சுட்டுச் சாம்பராக்கிய திருநிறு இது என உணர்கிறோம். நெற்றியில் பூசுகிறோம். நமது ஆத்ம மலத்தைச் சுட்டுச் சாம்பராக்கக்கூடியது ஞானுக்கினி என உணர்கிறோம். திருநிறு நமது நெற்றியில் பட்ட வுடன் ஒருவித இன்ப ஸ்பரிசம் உண்டாகிறது. அப்பொழுது அன்னை ஓடிவந்து “இப்படியா திருநிறு அணிவது? முன்று குறிகளாக முறைப்படி அணிதல் வேண்டும்” என விளக்குகிறார். அதை உணர்ந்து நாம் அதை திரிபுண்டரமாக அணிகிறோம். முன்று குறிகளாக நமது அங்கத்தில் திருநிறு பதியும்போது நமக்கு விளையும் அநுபவம் அற்புதமானது. அந்தப் பரிசு உணர்வு உடலைவிட்டு உள்ளத்தில் ஞாபகசின்ன மாகப் பதிகிறது. அந்தப் பரிசு உணர்வுடன் திரிமூர்த்திகளின் சிந்தனை தொடர்புறுகிறது. முன்று நிலையிலும் - அதாவது மனம், வாக்கு, காயம் - சிந்தனை, சொல், செயல் - ஆகிய முன்று காரணங்களுடனும், சத்தியஞானத் திருநிற்றை இணைத்து அந்தத் திருநிற்றைத் தீண்டும் உணர்வுடன் திரிமூர்த்திகளையும் முன்று சத்திகளையும் மனத்திரையில் எழுதுகிறோம். இந்தத் திருநிறு திரிபுண்டர வடிவில் நமது உடலைத் தீண்டும்போது மெய்சிலிர்க்கிறது. விதிர்விதிர்க்கிறது. உள்ளம் புளகாங்கிதம் அடைகிறது.

திருக்கோயிலிலே நமது மனத்தில் ஞாபக உருவங்களை நன்கு பதிக்கவேண்டும் எனும் நோக்குடன் ஜம்புலன்கள்மூலமாகவும் நாம் அங்கு கானும் காட்சி யையும் உருவங்களையும் மற்றும் மந்திர இசை முதலிய வற்றையும், பிரசாதம், சந்தனம், திருநிறு ஆகியவற்றையும் நமது முன்னேர் எவ்வளவு உளவியல் ரீதியில் அமைத்துள்ளனர்! இவற்றூலாய உத்தம பலங்களை நாம் உண்ணி உணர்ந்து பெறவேண்டும். அட்சாங்

கள்மூலம் நாம் சிந்திப்பது மிகவும் கடினம். அட்சரங்களும், சொற்களும் சித்திரக்கருத்தைக் கொண்டனவாயின் அவற்றைக்கொண்டு சிந்தனையை வளர்ப்பது சுலபமாகும். ஞாபகசக்தியையும் திடப்படுத்தலாம். உதாரணமாகப் ‘பகீரதப் பிரயத்தனம்’ எனும் சொற்றெட்டரை எடுத்துக்கொள்வோம். இச் சொற்றெட்டர் பெரும் முயற்சியைக் குறிக்கிறது. “பெரும் முயற்சி” என்னும் சொற்றெட்டர் நமது மனத்தில் நன்றாகப் பதிவது கடினம். அப்படிப் பதிந் தாலும் அதன் கருத்து அங்கு வேருண்றி நம்மைச் செயல்புரியும் வண்ணம் தூண்டுவதில்லை. “பகீரதப் பிரயத்தனம்” எனக் கூறும்போது, பகீரதன் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்து உலகை உய்விக்கப்புரிந்த கடுந்தவ முயற்சிகள் அத்தனையும் நமக்குச் சித்திர உருவில் தெரிகின்றன. அன்றியும் அம் முயற்சியால் பகீரதன் சிவதரிசனம் பெற்று, தனது இலட்சியத்தில் வெற்றி அடைந்தான் எனவும் தெரிகின்றது. அதனால் நாமும் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தில் பெரும் முயற்சி செய்தால் வெற்றி கிடைக்கும் எனப் “பகீரதப் பிரயத்தனம்” எனும் சொற்றெட்டர் நம்மைத் தயங்காது செயல்புரியத் தூண்டுவதாக உள்ளது. திருப்பாசரங்களைக் கணிந்து படிக்கும்போதும், நமது தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவில் திளைத்திருக்கும்போதும் இத்தகைய “சித்திரச் சொற்கள்” (picture words) எத்தனை எத்தனையோ நமது சிந்தனைக்கு உரம் ஊட்டுவனவாயும், செயல்புரியத் தூண்டுவனவாயும் உள்ளன என்பதை நாம் கருதிக் கருதிக் கருத்தில் இருத்தல்வேண்டும். சிறந்த சங்கீதத்தைக் கேட்கும்போது அந்த இசை நாதத்துடன் இசைக்கு இசைக்குவரும் ஓங்கார ஒசை உருவங்களை நமது செவிமடுத்து அதன் தத்துவக் கருத்துக்களை மனத்திற் பதித்துப் பழகல் வேண்டும். இவ்விதமே பிரணவப் பொருளை நாம் காணும் சித்திரக் காட்சிகள் மூலமாகவும் கேட்கும் நாதஉருவங்களாலும் உணர்ந்து

உணர்ந்து உருகி உருகி உள்ளக்கிழியில் உரு எழுதிப் பயிலல் வேண்டும்.

ஞாபக உருவங்களைப்பற்றி இதுகாறும் கவனித்தோம். இனிக் கற்பனை உருவங்களைப்பற்றிச் சிந்திப்போம் இவைகள் கண்ட பொருட்களைக்கொண்டு, காண்த பொருட்களைக் கற்பனை செய்யவும், இன்னும் கண்ட இரு பொருட்களை இனைத்துக் காண்த புதிய பொருட்களைச் சிருட்டிப்பவையாகவும் இருக்கும். செவிப்புலன்மூலமும் இவ்விதமான புதிய காண்த உருவங்களை மனத்தில் உருவாக்க இயலும். மற்றும் புலன்களைக்கொண்டு கற்பனை உருவங்களை மனத்திற் புதிதாகச் சிருட்டிப்பது சிரமம்.

ஞாபக உருவங்கள் நமது பழைய அனுபவங்களைக் கொண்டதாகவோ அல்லது மூன்பு மனத்திற் பதிந்த உருவங்களைத் திரும்ப எடுத்துக் காட்டுவனவாகவோ இருக்கும். கற்பனை உருவங்களோ நவீனமானவை. மூன்பு பெற்ற காட்சிகளை ஒன்றேடு ஒன்று புனைந்து சிருட்டிக்கப்படுவன கற்பனை உருவங்களாகும். காமதேனு, கற்பகதரு, பொன்வாத்து, முத்துப்பாலம், ரத்தினவீதி போன்ற கற்பனை உருவங்கள் நவீனமாகத் தோன்றினாலும், நமது அனுபவங்களில் ஏற்பட்ட உருவப் பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதை அறியலாம். எழில்மிக்க மங்கையின் உருவம் நமது அனுபவத்தில் உள்ளது. இன்சவைப் பால் சுரக்கும் பசுவையும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இவை இரண்டையும் இனைத்துக் காமதேனு என்னும் புதியதோர் உருவத்தைக் கற்பிக்கிறோம். இந்தப் புதிய உருவம் காணக் கிடையாவிட்டும் அதன் பகுதிகளாகிய தலையும், உடலும் நாம் உலகில் காணக்கூடியனவேயாகும். ஒங்காரத்தின் உருவமாய் விளங்கும் தீரு கணபதியின் கற்பனை உருவத்தைச் சொற்பம் கவனிப்போம். ஆனை முகமும், பேழை வயிறும் பிள்ளையாறரநவீன உருவாகக் காட்டுகின்றன. ஆனையை நாம்

கண்டிருக்கிறோம். பேழை வயிறு உள்ளவர்களையும் கண்டிருக்கிறோம். எனினும் இவை இரண்டையும் இனைத்திருக்கும் புதிய சித்திவிநாயகரின் மெய்ஞரு வத்தை நிலைகில் கண்டிலோம். புறச்சமயத்தவர் இவ்வருவம் சைவ சமயத்தவரின் மூட நம்பிக்கையைக் காட்டும் என்பர். சைவர்களுக்கு நம்பிக்கையையும், ஞானத்தையும் அருளும் திருவருவமாகக் கணபதி காட்சியளிக்கிறார். பண்டைக் காலத்திலே நமது முன் நேர செவிப்புலன் மூலமே கல்வி பயின்றனர். அதனால் கல்வியைக் கேள்விச் செல்வம் எனக் கருதினர். கேட்கப்படும் வாக்குக்குப் பிரதானமானது நாதம். நாதத்தின் அலைகள் சூழன்று சூழன்று வட்ட வடிவ மாக இருக்கும். ஆதலால் அதை ஒங்கார வடிவத்தில் அமைத்தனர், ஒங்காரத்தின் முதல் எழுத்தாய ஒவைச் சுற்றி, நாத அலைகள் வட்டவடிவாகச் சூழன்று செல்வதை நமது மனத்தில் பதிய வைக்க அதை வட்ட வடிவாக உண்டாக்கினர். அத்துடன் திருப்தியடைய வில்லை. ஆனையின் தலையும் தும்பிக்கையும் ஒங்காரத்தை நிகர்த்திருப்பதைக் கண்டு ஒரு கற்பனை உருவைச் சிருட்டித்தனர். அதைக் கணபதி என்றனர் கலைஞர். ஞானநெறியைப் பின்பற்றும்போது நாதம் எவ்விதம் நமக்கு உதவுகின்ற தென்பதை நாம் முன்பு படித்தோம். எனவே “துங்கக் கரிமுகத்துத் தூ மணியே! நீ எனக்குச் சங்கத் தமிழ் மூன்றுங் தா!” என வழிபடத் தொடங்கினார்கள். நாமும் அவ்விதமே வழிபடுகிறோம். இதில் என்ன தவறு? ஏது மூட நம்பிக்கை?

உருவ வழிபாடின்றி நமக்குத் தெளிவான சிங்க தனை உதிக்காதென ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் அடிக்கடி பிரசங்கம் செய்து வந்தார். இதை அறிந்த பாதிரி (Percival) பர்சிவல் அவர்கள் நாவலரைப் பரிகாசம் செய்து மூட நம்பிக்கை உடையவர் நாவலர் என வாதர்த்தார். இன்னும், இந்து சமயத்தில் இத்தனை அநாகரிகமான உருவங்கள் எதற்கு? இவற்றை

விட்டு ஞானநெறியைப் பின்பற்றக்கூடாதா? என நாவலரை வினவினார். அதற்கு நாவலர் பகர்ந்த விடை பாதிரியாரின் வாயை அடைக்கச்செய்தது. கிறிஸ்தவர்களுடைய தெய்வ வணக்கம் ஆரம்பமாகும் பொழுது “பரம மண்டலங்களில் இருக்கின்ற எங்கள் பிதாவே!” என்னும் சொற்றெருட்டாரில் மண்டலமாகிய ஒர் இடத்தையும் பிதாவாகிய ஒர் ஆளையும் அல்லவா குறிக்கிறது? இந்த இரு சொற்களும் உருவினால் ஆக்கப்பட்டு மனத்தில் ஞாபகசின்னமாக பதிந்து இருப்பவை. எனவே ஆறுமுக நாவலர் பாதிரி யாரிடம் “உங்களுடைய பரம மண்டலத்தைப் பற்றி யும் பிதாவைப்பற்றியும் உருவும் இல்லாமல் சிந்திக்க முடியுமா? மனத்தில் இரகசியமாகப் பதிந்த ஞாபக உருவத்தை வழிபடுகிறீர்கள் நீங்கள். நாம் பரகசியமாக உருவ வழிபாட்டை ஏற்றுத் தியானிக்கிறோம்” எனும் கருத்துடன் பாதிரியாருக்கு விக்கிரக வழி பாட்டின் அவசியத்தை — தத்துவத்தை விளக்கினார். பாதிரியாரால் ஒன்றும் கூற முடியவில்லை. உருவ வழிபாட்டை வெறுப்பவர் இதை ஞாபகப் படுத்தல் நலம்.

சமயத் துறையை விடுத்து உலகியலில் உருவத் தொடர்புள்ள சிந்தனை எவ்விதம் உதவுகின்றதென் பதைக் காண்போம். நினைவுத்திற்கை வளர்ப்பதற்கும் மேடைப் பிரசங்கம் செய்யும் போது எவ்வித குறிப்பு களும் இன்றி ஞாபகத்திற்கை நம்பி இருப்பதற்கும் உரிய வழியை உள்நால் ஆசிரியர்கள் காட்டுகின்றனர். பொது மேடையிலே விரிவுரையாற்றும் போது குறிப்புக்களைப் புரட்டும் ஒருவர் மக்களுடைய கவனத்தை ஈர்த்தல் கடினம். அதேபோல், பலகருத்துக் களையும் ஒன்றுதிரட்டி நினைவில் இருத்தி, ஒழுங்கு வழுவாது உபங்கியாசிப்பதும் கடினம். எனவே நினைவுத்திற்கை குறைந்த பேச்சாளர்கள் கையாள வேண்டியவை உருவங்களேயாம். மனம் என்னும் அறையில் நாம் வசிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

நமக்குச் சிந்தனையாகிய பல ஆடைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கொளுவிவைப்பதற்கு (Pegs) சின்னங்களாகிய பல கொளுக்கிகள் சுவரில் மாட்டப்பட்டுள்ளன. ஆடைகளை அந்த அந்த வகைக்கேற்ற கொளுக்கிகளில் கொளுவிவைக்கிறோம். தேவையான பொழுது அந்தக் கொளுக்கிகளிலிருந்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஆடைகளை மாற்றலாம். கொளுக்கிகளை மாற்றத் தேவையில்லை. நாம் ஒவ்வொருநாளும் உபயோகிக்கிற சில சாதாரணமான பொருட்களின் உருவங்களை அடுக்காக 1, 2, 3, 4, 5, 6 என நமது மனச்சுவரில் மாட்டிக்கொள்வோம். அப்படிச் செய்யும்போது காலக்கிரமப்படி ஒழுங்கு பண்ணினால் இன்னும் உசிதமாகும். காலையில் எழுந்தவுடன் நாம் காண்பது கடிகாரம்: இதன் இல. 1. இரண்டாவதாகக் காண்பது மேசை இல. 2. மூன்றாவதாகக் காண்பது சீப்பு: இல. 3. நான்காவது கண்ணாடி இல. 4, ஐந்தாவது மிதிதடி. இல. 5. ஆறாவது கதவு இல. 6. இவ்விதமே காலையில் எழுந்தவுடன் காணும் பொருட்களின் உருவங்களைக் காலக்கிரமப்படி நாம் அடுக்கிமனச்சுவரில் பதியவைத்துக் கொள்வோம். நாம் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு விஷயத்தை முக்கியமான ஆறு குறிப்புகளாக எழுதுவோம். கிரமப்படி மனச்சுவரில் அறைந்திருக்கும் உருவக் கொளுக்கிகளில், இந்த ஆறு சிந்தனைக்குறிப்புகளையும் கொளுவதோம். இவ்விதம் கொளுவும்போது, உருவ இலக்கம் 1க்கும், சிந்தனைக்குறிப்பு இலக்கம் 1 க்கும் ஏதும் முடிச்சுப்போட்டுத் தொடர்பு படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். சிந்தனைகளையும் உருவங்களையும் தொடர்வு படுத்துவதுதான் மிகவும் முக்கியமாகும். அதுவும் ஒழுங்காகத் தொடர்புறுத்தாவிடின் நிலைவுத்திறன் நிலைப்படாது. ஆரம்பத்தில் இம்முயற்சி கஷ்டமாயிருக்கும். பழகத்தொடங்கிவிட்டால் எவ்வித சிரமமும் உண்டாகாது. பேசும்போது உருவங்களை மட்டும் 1, 2, 3 என ஒழுங்காக ஞாபகப்படுத்தின் விஷயங்களும் மனித முளையிலே அவற்றுடன் தொடர்ந்து ஞாபகப்

படும். உருவக்காட்சிகளைச் சிந்தனையுடன் தொடர்பு படுத்துவதற்கென நமது முளையில் வேறு பகுதிகள் தனித்தனியே (Association Areas) உள்ளன. மிருகங் களின் முளை மனிதனின் முளையை ஒத்தது. ஆனால் மிருகங்களின் முளையில் உணர்ச்சி உருவத் தொடர்ப் புப்புலம் மக்களுடையதைப்போல் விரிவாக அமைய வில்லை. இந்த உருவ உணர்ச்சித் தொடர்புப் புலம் விரிவாக இருப்பதனாலேயே மக்கள் விலங்கிலும் பார்க்க மேம்பட்ட சிந்தனைத்திறன் உடையவர்களா வர். மேல்நாட்டு உள்நால் அறிஞர் சதாரண உருவங்களைக் கொண்டு சாதாரண சிந்தனைகளை மனத்தில் பதியவைக்கும் முறைகளை விரிவாக விளக்குகின்றனர். நமது பண்டைய முனிவர்களும், ஞானிகளும் சாதாரண உருவங்களுடன் உயர்ந்த தத்துவங்களைத் தொடர்பு செய்து இலகுவாக மனத்தில் பதியவைத்து நல்ல பலன்தரும் முறைகளைக் காட்டியுள்ளனர். அவற்றை எல்லாம் நாம் விஞ்ஞான ரீதியில் இப்போது விளங்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு உண்டு. விஞ்ஞானத்தைக் கொண்டு மெய்ஞ்ஞானத்தை வளர்ப்போம்.

முடிவாக உருவங்களின் தொழிலிலையும் அவற்றின் பலன்களையும் தொகுத்துக் காண்போம். 1. தெளி வான் சிந்தனைகளை, இறங்த காலத்தைப்பற்றியோ, நிகழ்காலத்தைப்பற்றியோ அல்லது எதிர்காலத்தைப் பற்றியோ உண்டாக்கக்கூடிய ஞாபக உருவங்கள். 2. நினைவுத்திறன் வலுவடைய ஆதாரமாயிருப்பது ஞாபக உருவங்கள். 3. செவிப்புல உருவங்கள், அருவச்சிந்தனைகளை வளர்க்க உதவுவன். 4. ஞாபக உருவங்கள் புதியவற்றைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் உதவுவன். 5. இலக்கியம், காவியம், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகளை ரசிக்கும்போது உடனிருந்து ஊக்கம் அளிப்பன. 6. பேரின்பாட்டுக்கு இட்டுச் செல்லும் மெய்ஞ்ஞான ஒளியை உண்டாக்க உதவுவன். எனவே உருவங்

களைச் சிந்தனைக் கருஞ்சுலம் எனக் கருதுவோம். அவற்றைக் கையாளும் ஆற்றலைப் பெறுவோம்.

இறைவழிபாட்டில் சகுணவழிபாடு, நிர்க்குணவழிபாடு என இரு வகைகள் உண்டு. உருவத்தோடு இறைவனை வணங்குதல் சகுணவழிபாடாகும். உருவும் இன்றி வழிபடுதல் நிர்க்குணமாகும். பக்திமார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்கள் சகுண வழிபாட்டையும், ஞானமார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்கள் நிர்க்குண வழிபாட்டையும் பின்பற்றுவர். சகுண வழிபாடு சிறந்ததா? நிர்க்குண வழிபாடு சிறந்ததா? எனச் சிலர் வாதாடுவர். பக்திமார்க்கம் சிறந்ததா? ஞானமார்க்கம் சிறந்ததா? என்னும் விவாதத்தில் நாம் இறங்கவேண்டிய தில்லை. எனினும் இந்த விவாதத்திலிருந்து நாம் ஏதும் பலனடைய முடியுமாயின் அந்தப் பலனையே கவனிப்போம். அன்றி, விவாதத்தினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து வீண் சண்டை சச்சரவுகளை உண்டாக்கி மனத்தாங்கல் படுவதாயின், அதில் இறங்காது விடுவதே நலமாகும். அதுவும் தீவிரவாதிகள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு விவாதிக்கும்போது தமது கட்சி வெல்லவேண்டும்; தமது சுய கொரவத்தை விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது; என விடாப்பிடியாய் நிற்பர். அதனால் தீமையேயன்றி நன்மை ஏற்படுவதில்லை. புற உருவங்களைக் கொண்டு அகத்தில் ஞாபகஉருவங்களைப் பதித்துச் சிந்திக்கிறோம். எனவே புறஉருவங்கள் தான் மன உருவங்களை ஆக்குதற்குத் துணையாகின்றன, இதிலிருந்து நாம் சுலபமாக அறியக் கூடியது யாதெனின் பக்திமார்க்கம் ஞானமார்க்கத்துக்குத் துணைபுரியும் என்பதாகும். சைவசித்தாங்கத்திற் கூறப்பட்ட எந்த ஒரு வழிபாட்டு முறையையும் நாம் கூடாதெனத் தட்டிக்கழிக்கமுடியாது.

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிசெய்யும் இளைஞர் இக்காலத்தில் சமயநம்பிக்கை யின்றி இருப்பது சமயத்தைப் போதியாவு கற்றுனரச் சந்தர்ப்பம் கிடையாததினால்

லேயாகும். எனவே சமயத்துவங்களை விஞ்ஞான ரீதியில் விளக்கும் நூல்கள் அவசியம் வெளியிடப் படுதல்வேண்டும். விசேஷமாக சமயம், உள்ளியலுடனும் சமுதாய இயலுடனும் தொடர்புகொள்ளுதல் வேண்டும்.

அத்தியாயம் 4.

கல்லாசனத்திலிருக்கும் கலைவாணியின் கருளை

கலைவாணியைக் கவிஞர்கள் வெள்ளை த்தாமரையில் வீற்றிருப்பதாக வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஓவியர்களிலும் பலர் அவ்விதமே சித்திரம் வரைந்துள்ளார். ஆனால் இரவிவர்மா அவர்களோ கல்லின்மேல் இருக்கச் செய்து தமது சரஸ்வதி சித்திரத்தைத் தீட்டியுள்ளார். தாமரை இதயத்தைக் குறிப்பது. உள்ளமோ சிந்திக்கும் சக்தியை உடையது. உள்ளத்தில் உதிக்கும் சத்திய சிந்தனைகளை உண்மை என்போம்: உண்மையாகிய சக்தியைக் குறிக்கும் தெய்வம் திருமகளாகும். கலைவாணியாகிய நாமகள் நாவில் உறைபவள். வாக்கில் உண்டாகும் வார்ப்பமையாகிய சக்தியைக் குறிக்கும் தெய்வம் கலைவாணி. எனவே நாமகளைப் பிரமனின் நாவில் உறைவதாகவும் திருமகளைத் திருமாவின் நெஞ்சில் வதிவதாகவும் சமயசாஸ்திரங்கள் கூறும். இந்தத் தத்துவத்தை ஞாபக உருவமாக நினைந்து வழிபடுவதற்கு சித்திரங்களை வரைதல் தகுதியாகும் என இரவிவர்மா உணர்ந்தார். தாம் வரைந்த திருமகளைத் தாமரப்பூவில் தீற்கும் நிலையிலும், நாமகளைக் கல்லின்மேல் இருக்கும் நிலையிலும் நிறுவினார். இரவிவர்மா சிறந்த ஓவியர் மாத்திரமன்றி பக்தி விஸ்வாசமும் நிறைந்தவர் கூட. தாம்வரையும் சித்திரங்கள் கண்கவர் அழகு பெற்றிருல்மட்டும் போதாது; சமய தத்துவங்களையும் பிரதி

பலிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும் எனும் பேரவாக் கொண்டவர். எனவே கல்வின்மேல் இருக்கும் கலை வாணியைக் குறித்துக் “காலையிற் கல்; மாலையிற் புல்” எனும் கருத்தைத்தாமே வெளியிட்டார்.

நாம் இவ்விரு வாக்கியங்களையும் ஆராய்ந்து பல அறியவேண்டியுள்ளோம். முதலாவதாகக் “காலையிற் கல்” என்னும் வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் உள்ள “கல்” என்னும் சொல் சிலைடையாக அமைந்துள்ளது. அதைப் பெயர்ச்சொல்லாகக் கருதும்போது காலையில் இருக்கவேண்டிய இடம் கல் என்பதாகும். வினைச்சொல்லாகக் கருதும்போது அது காலையில் செய்யவேண்டிய கல் என்னும் செய்வினையைக் குறிக்கிறது. கல்வி கற்பதற்கு உகந்த நேரம் காலை என்பதை எவரும் ஏற்பார். எனினும் இங்கே காலை நேரத்தை வைக்கற எனக் கொள்வோம். இறைவனுடைய அநுக்கிரகம் கிடைக்கும் நேரம் வைக்கற யாகும். இங்கே நேரத்தைத் திருப்பள்ளியெழுச்சி நேரமென்பர். இதுவே திருவனந்தல் எனவும்படும். இங்கே நேரம் விடிய ஜங்கு நாழிகையள வுள்ளதாகும். கலை வாணியின் அநுக்கிரகம் பெற்றுக் கல்விபயிலச் சிறந்த நேரம் இதுவேயாகும். தாமரை மலரும் சூரியோதய நேரத்திலும்பார்க்க வானத்தின்மீது மயிலாடும் அற்புத வைக்கறநேரம் நமது சிந்தனைசக்தியை ஊக்க வல்லது. இயற்கை வர்ணங்களாலங்களைக் கண்டுகளிக்க வேண்டுமாயின் கலைஉணர்ச்சியுடன் மலை உச்சியில் நின்று, சூரியன் உதிக்குமுன், வானத்திலே - காலை நாலரை மணியளவில் - நமது கட்டுலனைச் செலுத்தல் வேண்டும். சிவனையிபாத மலையில் குறித்த காலை நேரத்தில் நின்று இத்தகைய வர்ணங்களுக்கு - காட்சியைக் கவனித்தவர் “வானத்தின்மீது மயிலாடும் விக்கதயை உணர்வார். இந்த விந்தையைக் காணும்போது கலைஞரின் உள்ளத்தில் எழும் கற்பனைகள்தாம் எத்தனை! அவற்றை எல்லாம் தெளிந்து உணர நாம் கொடுத்துவைக்க வேண்டுமே! அதற்குக் கலைவாணி

யாகிய கருணைக்கடல் அருள்புரிவாளாக! இந்த அரிய வைகறை நேரத்தைக் குறிப்பவள் கல்லில் இருக்கும் கலைவாணியாகும்.

கல்வி பயில்வதற்குச் சிறந்த நேரம் தூரியன் உதயமாவதற்கு ஜெங்கு நாளிலுக்கு முன்பு ஆகும் என்பதை நமக்கு விளக்கிக் காட்டும்பொருட்டே ரவி வர்மா, தமது கலைவாணியைக் கல்வின்மேல் இருத்தி ஞார். தாமரை மலரிலே இருக்கும் போது கலைவாணி நமது கண்களுக்கு அழகாக இருப்பாள். கருத்துக்கு இனிமையாக இல்லை! வைகறையுடன் இசையவில்லை! வைகறையில் எழுந்து கற்கவேண்டும் எனக் கட்டளை யிடும் கலைஞர், கலைவாணியைத் தாமரைப்பூவிலிருத்தி ஒரு சித்திரத்தை வரைதல் சிறப்பாகாது. ஏனெனில் தாமரை மலர்வது தூரியனைக் கண்டபின்புதான். தாமரை தூரியனைக் காணும் நேரம் - நமது நாட்டில் காலை ஆற்றரை மணியளவிலாகும். நாலரைமணி சிறந்தது எனத் தத்துவம் பேசும் கலைஞர், தனது தத்துவத்தை விளக்கும் நேரத்தை அனுசரித்தே சித்திரம் வரைதல் வேண்டும். புறத்தோற்ற அழகில் மயங்கும் கலைஞருக்கின், ரவிவர்மா தனது கலைவாணியைத் தாமரைப்பூவில் இருப்பதாக வரைந்திருக்கலாம். சத்திய நெறியைச் சித்திரத்தின்மூலம் எடுத்துக் காட்டும் சிறந்த கலைஞர், பொதுமக்களுடைய கண்களை மயக்கும் விதத்தில், தமது சித்திரம் அதிகமாக விலைப்பட வேண்டும், பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்னும் வியாபார மனப்பான்மை கொள்வானு? பார்ப்பதற்குக் கல்லு அவ்வளவு அழகில்லைத்தான். கருத்தில் இனிக் கிறது! கலைஞர் காட்டும் வைகறையுடன் இசைகின்றது.

இது ரவிவர்மாவுக்கு விளம்பரம் செய்வதாக இருக்கிறதே என எவரும் நினைக்கவேண்டாம். சத்தியத்திற்கே இது விளம்பரமாகும். வாய்மைக்கே இது வக்காலத்தாகும். கல்வி பயில்வதற்கு உகந்த நேரம்

துரிய உதயம் ஆவதற்கு முன்னிருந்தே தொடங்க வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் ஜயம் இருந்தால், வாருங்கள் இலக்கிய சமயப் பூங்காவிற்கு. அங்கு சென்று ஜயமும் தயக்கமும் தீர்வோம். உலகம் போற்றும் உத்தம கவிஞர் ஸெக்ஸ்பியர், அவன் காலை நேரத்திலே கோழி கூவுவதையும் கேட்டிருக்கிறார்கள்; வானம்பாடி, மயக்கும் தீய உலகைவிட்டு - வானவீதியிலே விண்ணகத்தின் வாயிலிலே உயர உயரச் சென்று - தனது இனிய கீத்ததை இசைப்பதை யும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதிகாலையிலே எழுங்கு இறைவனுடைய சிந்தனையினால் உந்தப்பட்ட ஸெக்ஸ்பியர் தானும் இந்த வானம்பாடியைப்போல உயர உயரப் பறங்கு இறைவன் சந்திதியிலே தனது கீதங்களைப் பாடுவதாகக் கற்பனை செய்கிறார்கள். "Like to the lark at break of day rising from sullen earth and singing hymns at heaven's gate."

அவன் எவ்வளவு உருகிப் பாடியுள்ளான்! இத் தகைய இதயத்தைத் தொடக்கூடிய அள்ளும் காவியம் பிறங்கது அதிகாலையிலேதான்! தமிழ்நாட்டிலே வானம் பாடியைப்பற்றிப் பாடக்கூடிய வாய்ப்பில்லை. வானம் பாடி இங்கு நம்முடன் கூடி வதிந்தாலன்றே அதன் சிந்தனை நமது கவிஞருக்குப் பிறக்க முடியும்! எனவே நாம் அடிக்கடி காலைநேரத்திலே நினைவுறும் சேவலைக் கவனிப்போம். அஞ்ஞான இருளைப் போக்குபவன் குமரன். அவன் சேவற்கொடி உடையோன். சேவல் அதிகாலையில் கூவுகிறது. அது கூவும் குரல் நமக்கு நல்லுபதேசம் செய்கிறது. அந்த உபதேசம், ஞானக்குமரன் நமக்குப் பாதுகாப்பளிப்பான் என்பதாகும். ஞானதயம் பெறவேண்டிச் சேவல் கூவும் நேரத்திலே எழுங்கு முருகனை வழிபடல்வேண்டும். அப்பொழுது அருணகிரிநாதர் கூறியதுபோல் "கால ஆயுதக் கொடியோன் அருளாய கவசம் உண்டு என்பால் ஆயுதம் வருமோ யமஞேடு பகைக்கினுமோ!" எனும்படி நாமும் மரணத்தைக்கூடத் துச்சமாகக்

கருதும் அச்சம் அற்ற நிலை அடைவோம். கற்பதற்கு நல்ல சமயம் காலை என்று ஞாபகத்துடன் காட்டும் பொருட்டுச் சேவல் “கொக்கறுகோ” எனக் கூவு கிறது. கி. வா. ஐகங்நாதன் அவர்கள் கூறிய விளக் கம்போல் ஒருவாறு மயக்கத்தைத் தரும் மாயையாகிய மாமரம் என்னும் கொக்கை, அறுக்கும் கோ என்னும் தலைவன், ஞான பாஸ்கரன் உதயமாகும் நேரம் காலை; இந்தக் காலையிலே எழுந்து கல்வி பயிலுங்கள் எனச் சேவல் ‘கொக்கறுகோ’ நாடம் இட்டுக் கூவுகிறது. நாம் அதன் கூவுதலுக்குச் செவிமடுப்போம்.

கோழிகூவும் நேரத்திலே நமது அருட்சக்தியை நாம் உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி ஞானரீாக்கிப் பாடிக்கசிந்து மெழுகுபோல் உருகி நின்று, தலைவனை அடையும் வழியைத் தேடவேண்டும் என்கிறுர் மாணிக்கவாசகர். திருவெம்பாவையை நினைவுறுவார் காலைநேரத்தைப் புறக்கணித்தல் எங்ஙனம்? “கண் ணைத்துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காது” என்றும் “இன்னந்துயிலுதியோ வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல்” என்றும் ‘வழருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்’ என்றும் நம்மை மாணிக்கவாசகர் அதிகாலையில் தட்டியெழுப்பி அறிவுறுத்துகிறுர். மார்க்கழித் திங்கள் நீராட அதிகாலையில் எழுகிறோம். மெய்நடுங்கும் குளிரையும் பொருட்படுத்துகின்றோம் இல்லை. கூட்டங் கூட்டமாக திருவெம்பாவை பாடிச் சங்கு ஊதி, சேமக்கலம் அடித்து உறங்குபவர்களை எழுப்பிக் கொண்டே கோவிலுக்குச் செல்கிறோம். இத்தனையும் சூரிய உதயத்துக்குமுன் செய்யும் நாம், கல்லின்மேல் இருக்கும் கலைவாணியைக் கருதுவேரமா அல்லது தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நாமகளைக் கருது வேரமா? இரவிவர்மா சக்தியை வியந்து கல்விற் சித்தரித்தது, மணிவாசகர் சக்தியை வியந்து திருவெம் பாவையில் பாடியதற்கு ஒருவகையில் நிகராகும்.

கல்லில் வீற்றிருக்கும் நிலையில் கலைமகள்; தாமரையில் எழுந்தருந்து நிலையில் திருமகள்; இவைதாம்

இரவிவர்மாவின் சித்திரமாகும். புதிய பாணியில் அழகிய வீடு ஒன்றை அமைக்கிறோம். அங்கு தியான அறையைப் புறம்பாக வகுக்கிறோம் அந்த அறையில் திருஉருவப் படங்களை வாங்கிவைக்க விரும்பிப் படமாளிகைக்குச் செல்கிறோம். புதியவீடு இலட்சமி கரமாக இருக்கவேண்டுமென நினைந்து முதலில் திருமகளின் படங்களை ஒவ்வொன்றுக் எடுத்துப் பார்க்கி றோம். பல ஒவியர்களால் வரையப்பட்ட விதம் விதமான இலட்சமிப் படங்கள் அங்கு இருக்கின்றன. இரவிவர்மாவின் திருமகள் தாமரையில் நிற்கிறன. இரவிவர்மாவுடைய சித்திர மகிமையைப் பற்றி எங்கோ கேட்டஞாபகம் வருகிறது. அதை வாங்கலா மென மனம் ஏவுகிறது. பக்கத்தில் நிற்கும் நண்பரைப் பார்த்து “இது எப்படி? கிருகப்பிரவேசத்துக்கு வைத்து வழிபட நல்லதா” என அவரைக் கேட்கிறோம். அப்பொழுது அவர் சொல்கிறார் “உங்கள் வீட்டில் செல்வம் பெருகி இன்பமாக வாழுவேண்டுமாயின் தாமரையில் வீற்றிருக்கிற இலட்சமிப்படத்தை வாங்கி வையுங்கள். எழுந்து நிற்கிற படம் நல்ல தல்ல” என்று. உடனே இரவிவர்மாவிடமுள்ள மதிப்புப் போய்விடுகிறது. “நண்பன் சொல்வது சரி தான். நமது வீட்டில் இலட்சமி இருந்தாற்றான் செல்வம் பெருகும். நிற்கிற இலட்சமி வேண்டாம்” என முடிவு செய்கிறோம். எனவே வீற்றிருக்கும் இலட்சமிப்படத்தை வாங்க விலைபேசுகிறோம். கடைமுதலாளி நமது மனப்போக்கை அறிந்து விடுகிறார். அவன் இஸ்லாமியன். அவனுக்கு இரவிவர்மாவின் தத்துவக் கருத்துக்கள் எங்கே விளங்கப்போகிறது? இலாபத் தில்தான் அவன் கண். அவன் நம்மை நோக்கி “இருக்கிற இலட்சமிக்குத்தான் இப்போ கிராக்கி, வாறுவங்கள் எல்லாம் அதையே வாங்கிறார்கள். நிற்கிற இலட்சமிப்படம் விலைப்படுத்தில்லீங்க. நிற்கிற இலட்சமிப்படம் ஏராளமாய் இருக்குதுங்க. அதை வேணு மென்று விலை குறைச்சுக் கொடுக்கிறேன்றுங்க. இந்த இலட்சமிப் படத்துக்கு ஒரேவிலை, பத்தினாந்து ரூபா.

புடிச்சா எடுங்க, இல்லாட்டி விட்டுப் போங்க” என்கி ருன். அவனுடைய பேச்சில் எடுபட்டு விடுகிறோம். விலைகுறைற்கு படத்துக்கு விலை கூடக்கொடுத்து வாங்குகிறோம். இரவிவர்மாவைப் புறக்கணிக்கிறோம்.

முன்பு ஒருநாள் சங்கர சுப்பையருடைய கதாப் பிரசங்கம் கேட்ட ஞாபகம் நமக்கு உண்டு. அன்று விஜயதசமி. இரவிவர்மாவின் கலைவாணிச் சித்திரத் தைப்பற்றி அவர் குறிப்பிட்டவை நினைவுக்குவருகிறது.

அவர் வரைந்த இலட்சுமிப்படத்தை வாங்காது விட்டோம். அவரது சரஸ்வதிப் படத்தையாவது வாங்குவோம் என விரும்புகிறோம். அதை வாங்கலாமா என அதே நண்பரைக் கேட்கிறோம். அதற்கு அவர் “சரஸ்வதிப் படத்திற்கு என்ன அவசரம்? வீடு குடிபுகும்போது அதை வைப்பது கூடாது. சரஸ்வதி இருக்கிற இடத்தில் இலட்சுமி இருக்கமாட்டாள் என்பது தெரியாதா? இப்போது அது வேண்டாம். அப் படிச் சரஸ்வதிப்படம் வாங்கும்போது தாமரையில் நிற்கும் சரஸ்வதிப் படத்தை வாங்குங்கள்” என அறி வறுத்துகின்றார். ஆமாம்; நண்பர் சொல்வது சரி தான். வீட்டுக்கு இலட்சுமிகரம் தான் முதல் வேண்டும், அது இல்லாதபோது சரஸ்வதி எதற்கு? என நாம் விரும்பிய இரவிவர்மாவின் கலைவாணிப் படத்தை வாங்காது விடுகிறோம். இவ்விதம் நாம் நடந்து கொள்வதை அறிந்து, உழைப்பு, பணம் எனப் பேயாய்த் திரியும் போலி ஓவியர் பொது மக்களுடைய முழு உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சித்திரங்களை வரைகிறார்கள். உயர்ந்த தத்துவங்களையும் இலட்சியங்களையும் கைவிடுகிறார்கள். சினிமாச்சித்திர உலகில் நாம் காண்பது இதிலும் மோசம்? பாமரமக்களின் உணர்ச்சிக்கேற்ற தாளம் போகும் கலைஞர், பாமரமக்களைத் திருப்திப் படுத்துவதுதான் சிறந்த கலை என்றுகூட வாதாட முன் வருகின்றனர். பாமரமக்களின் உணர்ச்சியை எந்த வகையில் தூண்டுவது

சிறந்த கலை என்பதைப் பாமரமக்கள் உணருமட்டும் இந்தப் போலிக் கலைஞரின், பணப்பை நிரம்பிக் கொண்டே இருக்கும்.

இரவிவர்மா தீட்டிய இரு சித்திரங்களின் உண்மை விளக்கம், நாம் படக்கடையில் எண்ணியபடி உள்ளதா? என்பதை ஆராய்வோம். முதலில் சரஸ்வதியை வீற்றிருக்கச்செய்தும், இலட்சுமியை எழுந்து நிற்கச்செய்தும் இரவிவர்மா சித்திரம் வரைந்தது ஏன்? எனக் கவனிப்போம். நிலைபேறுடையது கல்விச் செல்வம். சகடக்கால் போல் சுழன்றுவருவது பொருட்செல்வம். கல்வில் எழுத்துப்போல் உள்ளது கல்வி. நீர்மேல் எழுத்துப்போல் உள்ளது நிலையற்ற பொருள். இருப்போம் என உறைவது கல்வி. செல்வோம் என நிற்பது செல்வம். இதை நன்குணர்ந்த வள்ளுவர் “இருவேறு உலகத்து இயற்கை; திருவேறு; தெள்ளியராதலும் வேறு” என உலக மக்களிடம் கல்வி அமையும் தன்மையையும் செல்வம் சம்பவிக்கும் விதத்தையும் தெளிவுற விளக்கியுள்ளார். பொருட் செல்வம் நம்மிடம் நிலையாது மாறுவதற்கக் காரணம் நமது ஊழின் வலியாகும். கல்விச் செல்வம் அழியாது நிலைப்பதற்குக் காரணம் அது ஊழின் வலியைக் கடந்தது ஆகும். செல்வத்தைப் பெறுவதில் நாம் எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் சிலவேளைகளில் அது கிட்டுவதில்லை. அப்படிக் கிட்டியபோதும் சில காரணங்களால் சிலர் கிட்டிய செல்வத்தை அனுபவிக்க முடியாது பரதவிக்கின்றனர். கல்வியைப் பொறுத்த அளவில் முயற்சிக்குத் தக்க பலன் கிடைப்பதை நாம் அறி வோம். நிலையாயது கல்வி என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் பொருட்டே அழியாத கல்லின்மேல் எழுத்துப்போல் கலைவாணியைக் கல்லில் வீற்றிருக்கும்வண்ணம் ரவிவர்மா ஓவியம் வரைந்தார். அதேபோல் நிலையற்றது செல்வம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் பொருட்டு எழுதிய உடனேயே அழியும் நிலில் விளையும் தாமரையில் எழுந்து நிலைபெறுது நிற்கும் நிலையில் இலட்சுமி

யின் ஓவியத்தையும் வரைந்தார். இந்த உண்மையை உணராது நாம் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி படத்தையும் எழுங்கு நிற்கும் சர்வதி படத்தையும் தேடி அலைவதும், வாங்கிப் பூசிப்பதும் பொருந்துமா? நன்னா உணர்வோமாக!

சர்வவுதியும் இலட்சமியும் ஒரு வீட்டிலே ஒன்று பட்டு இருக்கமாட்டார்கள் எனச் சிலர் கூறுவர். கலை ஞர்கள் வறுமையில் உழல்வதையும் செல்வர்கள் கலை நுட்பம்பெருது வாழ்வதையும் நாம் சிலவேளைகளிற் காண்கிறோம். ஞானமார்க்கத்தை அனுசரிக்கவேண்டித் தமது செல்வங்கள் யாவற்றையும் துறந்த புத்தரைப்போலும் பட்டினத்தாரைப்போலும் உள்ள துறவி களைப்பற்றி அறிகிறோம். வறுமை உற்ற கோடி கோடி மக்களைத் தேற்றுவதற்குச் சிறந்த மேற்கோள் களைக் காட்டுகிறோம். “ஏழைகள் பாக்கியசாலிகள். பரலோக ராச்சியம் அவர்களுடையது” என்கிறோம். “செல்வர்கள் சுவர்க்கம் அடைவதிலும் பார்க்க ஒட்டகம் ஊசித்தொளையில் நுழைவது சுலபம்” எனப் பேசுகிறோம். உ.லகிற் தீமை அதிகரிப்பதைக் கண்டு,

“Love of money is the root of all evil”

என அதற்குப் பண ஆசைதான் காரணம் என்கிறோம். “ஆசை அறுமின் ஆசை அறுமின் ஈசநேடாயினும் ஆசை அறுமின்” என நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துகிறோம். செல்வம் வளர வளர மனிதனின் ஆசையும் உயர உயர வளர்க்குதொண்டே போகிறது. அதற்கு முடிவேயில்லை; என்றெல்லாம் செல்வம் பெற முடியாதவர்களைப் பார்த்து அறிவுரை வழங்குகிறோம். இந்த இடத்திலே நின்று நாம் விரிவாகச் சிந்திக்க வேண்டும். ஆனால் குளவிக் கூட்டுக்குக் கல்லெறி யாது ஒதுங்கி அமைதியாகச் செல்லவேண்டும். மக்களுள் அநேகர் வைராக்கிய அபிமானம் உள்ளவர். தங்கள் அபிமானத்துக்கு மாருக நாம் ஏதும் கூறினால் சீறி எழுவர். குழப்பம் உற்ற குளவிக் கூட்டத்தைப் போல் கொட்டவும் முற்படுவர். எனவே அபிமானி

களின் மனத்தைப் புண்படுத்தாத வகையில் நமது சிந்தனையைத் தொடர்வோம். அன்னை கலைவாணியின் அருள் ஒளி உண்டாகவேண்டும். அவள் அருளாலேயே இத்ததைய சிந்தனைகளை நடுவு நிலையில் இருந்து ஆராயமுடியும் என அஞ்சல் செய்வோம்.

வாழ்க்கையில் ஏமாற்றம் அடைந்து விரக்தியுற்ற வர்கள் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்பச் சமயக் கொள்கை களைத் திரித்துப்பேசுவர். விஞ்ஞான அறிவுபெருகும் இந்நாளில் இளைஞர்கள் சமயப் பற்றின்றி வளர்வதற்குக் காரணம் இத்தகைய போலிச் சமயக் கொள்கைகளும் மூட நம்பிக்கைகளுமேயாகும். வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்ற முதியவர்கள் தான் சமய மன்றங்களில் அனேகமாகப் பங்கு பற்றுவர். இளைஞர்களைப் பொதுவாகச் சேர்க்க மாட்டார்கள். “இக்காலத்து இளைஞர் கெட்டவர்கள்; ஒழுக்கமில்லாதவர்கள், கலகம் விளைவிப்பவர்கள். அவர்களைச் சேர்த்தால் ஆபத்து; அவர்கள் பொருளாதார இயல் படித்துச் சமதர்மம் பேசுகிறார்கள்; அவர்களுக்கு அருள் ஆதாரம் எங்கே விளங்கப்போகிறது?” எனும்படி பொருளையும், அருளையும் பிரித்து நாம் முன்பு கூறிய பிரச்சனையை நவீன மொழியில் பர்கவர் முதியோர். ‘இவ்வுலகில் செல்வம் பெற்று அறிவை வளர்த்து இன்புறத் தெரியாதவர்கள்; மறுமை உலகைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இறக்கும் நிலையில் உள்ள கிழவருக்கு வேறென்ன பேச்சு? அவர்களுடைய கூட்டம் நமக்கு எதற்கு?’ என இளைஞர்கள் ஒதுங்குகிறார்கள். இந்நிலையில் நமது சமுதாயம் உய்யுமா? இலட்சமியைத் தேடுபவர்கள் சரஸ்வதியைப் புறக்கணிப்பதும், சரஸ்வதியை நாடுபவர்கள் இலட்சமி இருந்தால் ஆபத்து என்னும் அடிப்படையில் புதிய புதிய சொல் ஆட்சி கொண்டு சமுதாயத்தையே சீர்க்குலைப்பதும் முறையா? இளைஞர்களே நமது பொருட்செல்வம். முதியவர்களே நமது அருட்செல்வம். ஆனால் அவர்களிடம் பொருட்செல்வமும், அருட்செல்வமும் உண்மையில், சிந்தனையாக சொல்லாக, செயலாக மலர்கின்றனவா? இலட்

சுமியாகவும், சரஸ்வதியாகவும், உமாதேவியாகவும் உருக்கொண்டு காட்சி அளிக்கின்றனரா?

பொருட் செல்வத்தைக் கானல் நீர் என்றும் பொய் என்றும் கூறும்போது நாம் மயங்குகிரேம். கானல் நீர் என்பது இல் பொருள். பொய்யானது. மாயை என்பது அனுதியாக உள்ள பொருள். அது பொய் அன்று. ஆனால் அதனுடைய தன்மை விரிவ தும் ஒடுங்குவதுமாக உள்ளது. நிலைமாறுவதே அதன் இயல்பு. உலகைப் பார்த்துப் பொய் பொய் என்று கூறுவது சித்தாந்தமன்று, நிலையின் மைக்கும் பொய்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் உணர்தல் வேண்டும். உலகம் நிலையற்றதாக இருக்கட்டும். செல்வம் நிலையற்றதாக இருக்கட்டும். நிலையற்ற உலக மாயையின் படிகளில் ஏறியே நாம் நிலையுள்ள பொருளை அடையவேண்டி இருக்கிறது. மெய்ஞ் ஞானப் பாதையில் படியேறும் போது, படிகளின் உதவியைப் பெறவேண்டுமேயன்றி, படிகளில் உள்ள மயக்கப் பொருள்களைக் கண்டு அதில் லயித்துப் பிரயாணத்தை முடித்துவிடக்கூடாது. படிகளின் பிரயோசனத்தைப் பெறப் பழகவேண்டும். கலைஞர்கள் வறுமையுற்று வாடுவதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் உண்டு. இதேபோல் செலவர்கள் கலைப்பண்பு பெற திருப்பதற்கும் போதிய காரணங்கள் உண்டு. இத ஏல் வறிஞர் எல்லோரும் கலைஞர்களாக இருக்கிறார்கள் எனவோ, செலவர்கள் எல்லோரும் கலைப்பண்பு பெறுது இருக்கிறார்கள் என்றே மயங்கிவிடக் கூடாது.” “The love of money is the root of all evil” “பணதூசையே சகல தீமைகளுக்கும் ஆணிவேர்” எனும்போது பணத்தின்மீது பழியைப் போடாது அதை துர்ப்பிரயோகம் செய்து தீமையுறச் செய்யும் மனத்தில் - ஆசையில் பழிசுமத்த வேண்டும். திதி விருந்து நாம் பணத்தை ஒதுக்கிப் பரதேசியாக வாழ வேண்டும் எனக் கருதலாகாது. பணத்தை ஒதுக்குவது சித்தாந்தமல்ல; பணத்தைப் பதுக்கச் சொல்வ

தும் அதுவல்ல. பணத்தைத் தர்மநெறியில் உபயோகிக்கும் வழியைக் காட்டுவதே சித்தாந்தம். இலக்குமியுடன் பினக்குறுபவள் சரஸ்வதியல்ல; இலக்குமியின் கடாச்சத்தைச் சரிவரப் பெறுவதற்கும் அநுபவிப்பதற்கும் நமக்கு அருள்பவள் சரஸ்வதியே யாகும். செல்வம் கொளிக்கும் அமெரிக்க நாட்டிலே அறிவு வளரவில்லையா? கலை கலைக்காகவே எனும்போது கலைஞர் வாழ்வில் விளைவது வறுமை. கலை பொருளுக்காகவே எனும்போது கலைஞர் வாழ்வில் விளைவது சிறுமை. கலை, வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக என்றும், அருளும் பொருளும் பெற்று முடிவான இலட்சியத்தை அடைவதற்காக எனும் போது கலைஞர் வாழ்வில் உறவுவது பெருமை என்க. சுப்பிராமணிய பாரதி அவர்கள் திருமகளை நோக்கி “தேவி! நின்னருள் பெருத்தேயம் ஒரு தேயமாமோ?” என உருகிப் பாடினர். இளைஞர் களுடைய முயற்சியால் நமது சமுதாயம், பண்பாடு, சமயம் முதலியவை முன்னேற வேண்டும். இளைஞர் களை நல்வழிப்படுத்த முதியவர்களால் முடியாவிடின், அது முதியவர்கள் கையாளும் முறையில் உள்ள சிழையேயாகும். முதியவர்கள் உண்மையில் உள இயல் முறைப்படி கலைவாணியின் அருள்பெற்று இளைஞர்களைச் சரியான பாதையில், பாதுகாப்பு, ஆதரவு பாராட்டு முதலியவற்றைக் கையாண்டு வழி நடத்துவார்கள் எனின் இளைஞர்களிற் பெரும்பாலோர் நல்வழிப்படுவர். கலைமகள் கல்வில் வீற்றிருக்கிறார்கள், திருமகள் தாமரையில் எழுங்கு நிற்கிறார்கள். வாய்மை மூலம் உண்மை உதிக்கிறது. நாமகள் மூலம் திருமகள் விளங்குகிறார்கள். நிலைபேறுடைய கல்வியால், சுகடைக்கால் போல் வரும் செல்வத்தைப்பெற்று அதன் இயல்பை உணர்ந்து அதில் மயங்கி மோசம் போகாது, அதனுடைய பயனைப் பெற்று இன்புறு வோமாக.

“மாலையிற், புல்” என இரவிவர்மா கூறியதை இனிச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம். காலையில் இருப்ப

தற்கு உகந்த இயற்கை இடம் கல் என்பதை அறிந்தோம். மாலைநேரத்தில் வீற்றிருப்பதற்கு இயற்கையின் சிறந்த இடம் புற்றரையாகும். காலை வேளையில் புல்வின் மீது நாம் இருப்பது வழக்கமல்ல. காலையில் புல் குளிர்ந்திருக்கும். காலையில் உண்ணமான கல்வின்மேல் இருக்க விரும்புவதும், மாலையில் குளிர்மையான புல்வின்மேல் இருக்க விரும்புவதும் இயல்பாகும். புல் எனும் பதத்தைப் பெயர்ச் சொல்லாகக் கருதும்போது புற்றரையாகிய இடத்தைக் குறிக்கும். அதை ஏவல் விளையாகக் கருதும்போது புணர்தலாகிய தொழிலைச் செய் என்னும் கருத்தைக் குறிக்கும். புணர்தலுக்குரிய நேரம் மாலை என் நாம் இம் மொழி யிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். “காலை அரும்பிப் பகல் எல்லாம் போதாகி, மாலை மலரும் இங்நோய்” எனக் காதலைப்பற்றி வள்ளுவன் கூறியதை நினைக்கும் போது “மாலையிற் புல்” என்னும் ரவிவர்மாவின் வாக்கியம் நன்றாகத் தெளிவுறுகிறது. காதலாகிய நோய் மாலையிற் பெருகுகிறது. அது உச்சங்கிலை அடைகின்றபோது உணர்ச்சிகள் தூண்டப்படுகின்றன. (Stimulated) இந்த உணர்ச்சித் தூண்டுதலின் விளைவு முதலில் சிந்தனைப் பெருக்காகும். இந்தச் சிந்தனைப் பெருக்கு மக்களுடைய மனைநிலைக்கு ஏற்ற வாறு அதிகரிக்கிறது. காதல் மனைநிலையை முன்று வகையாக வைத்து ஆராய்வோம். முதலாவது விலங்கு மனைநிலை. இதில் விளையும் சிந்தனைப் பெருக்கை வேட்கை என்போம். இரண்டாவது மனித மனைநிலை, இதில் விளையும் சிந்தனைப் பெருக்கை காதல் என்போம். முன்றாவது தெய்வீக மனைநிலை; இதில் விளையும் சிந்தனைப் பெருக்கை பக்தி யென் போம். இம் முன்று நிலையிலும் விளையும் சிந்தனைப் பெருக்கம் புணர்ச்சி இன்பத்தை புலவி அடைய வேண்டும் என்பதேயாகும். இனிச் சுருக்கமாகக் கூறின் காதல் கீழ்நிலைக்கு இறங்கி உணர்ச்சிப் பெருக்கு எடுக்கும்போது (Destructive) வேட்கையாகிய அழித்தல் சிந்தனையும், உயர் நிலைக்கு ஏறி

உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுக்கும் போது (Constructive) பக்தியாகிய ஆக்கற் சிந்தனையும் உருவாகின்றன. பால் உணர்ச்சியைப் போல் சக்தி வாய்ந்த உணர்ச்சி வேறு எதுவுமில்லை. மாலையில் மலரும் இந்த நோய் நம்மை எங்கெங்கோ இட்டுச் செல்கிறது.

உலகிலே அதிக சக்திவாய்ந்த இந்தக் காதல் உணர்ச்சியை—யர்நிலை அடையச் செய்யும் தொழிலை “Sublimation” என உள்ளியலிற் குறிப்பார். இதன் விரிவுரையை கடைசி அத்தியாயத்தில் காண்க. தமிழிலே இதைச் சரிவரக் குறிக்கும் ஒரு னனிச் சொல்லைக் காண்பது கடினமாயுள்ளது. எனவே “மடைமாற்றுதல்” என்னும் சொற்றெருட்களை இதனைக் குறிக்க உபயோகிப்போம். ஏனெனில் பயிர் பண்படுவது இந்த மடைமாற்றத்தினாலே என்றும், உயிர் பண்படுவதும் இந்த மடைமாற்றத்தினாலே என்றும் — கொள்க. இக்கருத்துக்களைத் தொடர்பு படுத்த விலே எத்தனை இன்பம் பிறக்கிறது!

“ஆவதும் பெண்ணையே அழிவதும் பெண்ணையே” எனும் முதுமொழியின் உண்மை விளக்கத்தை நாம் நன்கு உணர்வதற்கு இந்தப் பால் உணர்ச்சி உடலுகிறது. பெண்ணைகிய ஞாபக உருவங்கள் ஆண்களின் மனத் திரையில் வரையப்பட்டுப் பால் உணர்ச்சி பெற்று உந்தப் படுவதாலும், ஆணைகிய ஞாபக உருவங்கள் (Memory Images) பெண்களின் உள்ளக்கிழியில் உரு எழுதப்பட்டுப் பால் உணர்ச்சி பெற்றுத் தூண்டப்படுதலாலும் மக்களால் ஆக்க வேலைகளும், அழிவு வேலைகளும் செய்யப்படுகின்றன என மேற்கூறிய முதுமொழியை அர்த்தம் செய்வோம். இதை இன்னும் நன்றாகப் புரியும் பொருட்டு உலக சரித்திரத்தை நோக்குவோம். பண்டைக் காலத்தில் பல கலைகளிலும் மேம்பட்டு நாகரிகத்தில் உயர்க்கு விளங்கிய கிரேக்க நாட்டையும், உரோமாபுரியையும் கவனிப்போம். அங்காட்டவர்கள் தமது நாகரிகத்தை

விருந்து வீழ்ச்சியுற்ற காரணத்தையும் கருதுவோம். அக்காலத்தில் பல சான்றேர் அங்கு மலிந்து இருந்தனர். அதனால் அவர்களிடம் கலை வளர்ந்தது. அந்நாட்டவர்கள் உயர்ந்த நிலையில் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். இந்தக் கலை வளர்ச்சிக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது, அக்காலத்துக் கலைஞர்களிடம் ஏற்பட்ட (Sublimation) மடைமாற்றமேயாகும். அங்கு வாழ்ந்த கலைஞர்களின் மனத்திலும் மக்களின் மனத்திலும் நின்று மடைமாற்றம் என்று நீங்கியதோ அன்றே வீழ்ந்தது அந்த நாகரிகம். பாரத நாகரிகம் வீழ்ச்சி அடையாது இருப்பதற்குக் காரணம் அந்நாட்டுக் கலைஞர் மனத்திலே இன்னும் அந்த மடைமாற்றம் தொடர்ந்து நீடித்து இருப்பதேயாகும். ஆனால் பண்டைய சிறப்பு நம்மிடம் குன்றிச்சுருகிறது; அதை வளர்ச் செய்ய வேண்டுமோயின் மீண்டும் நமது மனத்திலே மடைமாற்றம் வளர வேண்டும். பண்டைகிரேக்க மக்களின் நாகரிக வீழ்ச்சியை நினைவுறு வோம். வெறும் கேளிக்கைகளிலும், ஐம்புலவின்ப நுகர்ச்சிகளிலும், ஆடல் பாடல்களிலும், பக்தியாகிய பரமங்கிடைய மறந்து, களிப்புற்ற மயங்கியதால் அழிந்தது அவர்களுடைய நாகரிகம்.

“மாலையிற் புல்” என இரவிவர்மா கூறிய அறி வுரை எவ்வளவு ஆழச் செல்கிறது. பால் உணர்ச்சி யால் வரும் இன்பத்தை மாலைநேரத்தில் மடைமாற்றத் தினால் அனுபவங்கள் - எனத் தமது கலைவாணியின் சித்திரத்தின் மூலம் பேசாமற் பேசுகிறோர்; காட்டாமற் காட்டுகிறோர். காலையில் நாம் கற்கும் கல்வி, மாலையில் மலர்ந்து, பால் உணர்ச்சி மடைமாற்றம் பெற்று, இயற்கை அன்னையின் இன்பக் காட்சிகளுடன் அநுபவாதியில் இனைந்து சுகம் அடைய வேண்டும் என்பதே, நாம் கலைவாணியிடம் வேண்டும் பரிசாக இருக்கட்டும். இந்த இன்பு உணர்ச்சி நம்மை வந்து வந்து தாக்கட்டும். அப்பொழுதுதான் கலைவாணியின் பூஜா பலன் நமக்குக் கிடைக்கட்டும்.

அத்தியாயம் 5

கையில் ஏந்திய ஏட்டின் மகத்துவம்

கலைவாணி கையில் ஏந்தியிருக்கும், ஏட்டைப்பற்றி விளக்கும் ரவிவர்மா சுருக்கமாக “பாடை ஏற்றும் ஏட்டுக்கைவிடேல்” எனக் கூறியுள்ளார் “பாடை” என்றதும் பின்ததை மயாநத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதற்குக் கட்டப்படுவது எனக் கருதவேண்டாம். பாழை எனும் வடசொல் திரிபுற்றுத் தமிழில் பாடையாக வழங்கப் படுவதாகும். பாழையைக் கற்று எவ்வளவு உயர்ந்த பண்டிதராகப் பட்டம் பெற்றாலும் நூற்கல்வியை பயிலாதுவிடக் கூடாது என்பதே இதன் பொருளாகும். இக்காலத்தில் விஞ்ஞான உதவியால் எத்தனையோ புதிய புதிய இயற்கை விதிகளை அறிக்கு ஆராய்ந்து நூலாக வெளியிடுகிறார்கள். அவற்றை அறியாது இருப்பின் முன்னேற்றம் அடைவது எங்கனம்? அதுவும் ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், பொறியியல் நிபுணர்கள், அரசியல் வாதிகள் முதலியோர் இந் நவீன நூல்களைப் படிக்காது விடின் தமது கடமையைத் திறம்படச் செய்ய இயலாது.

“பாடை ஏற்றும் ஏட்டு கைவிடேல்” என்பதைப் பற்றி நினைக்கும்போது ஒரு சிந்தனைக்குரிய சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. “கண்டது கற்க பண்டிதன் ஆவான்” எனும் முதுமொழிக்கு இணங்க ஒருவர் அல்லும் பகலும் நூலும் கையுமாக வாழ்ந்து பட்டம் பெறுத பண்டிதரானார். அவருக்கு பணமும் புகழும் கிடைத்தன, ஆயிரக்கணக்காக நூல்களை வாங்கித் தமது வீட்டு நூல் நிலையத்தில் அடுக்கியிருந்தார். அவருடன் யாரும் எதிர்த்து வாதிக்கத் தொடங்கினால், உடனே யுத்த வீரன் தனது துப்பாக்கியைத் தூக்குவதுபோல், அவர் எடுத்த விடயம் சம்பந்தமான ஒரு நூலைத் தூக்கித் தனது கொள்கையை வலுப்படுத்தும் வண்ணம் வாசிப்பார். வெற்றியும் பெறுவார். சில வேளைகளில் கருத்தைத் திரித்தும் கூறத் தொடங்கு

வர். எனவே அவருடன் வாதாட எவரும் துணிவ தில்லை. துணிந்தவர்கள் அவருடன் மணித்தியாலக் கணக்கில் காலம் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. அவர் அடிக்கடி “பாடை ஏறினும் புத்தகத்தை விடமாட டேன்”. என உரைப்பார். செல்வங்தரானபடியால் விலாப்புடைக்க உண்டு இருதய நோய்க்கு ஆளானார். புத்தகப் படிப்பைப் போற்றினாரேயன்றி அதன் மூடி பாகிய தியானத்தையோ பக்தியையோ அவ்வளவு மதித்தாரில்லை. ஒருநாள் ஏதோ புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மார்படைப்பு உண்டாகித் திடீ ரென இறந்து போனார். அவருடைய அம்மையார் கணவனின் மரண விழாவை சிறப்பாக நடத்தினார். பாடையைத் தேர்வடிவில் கட்டி, பிரேதத்தை இருக்கச் செய்து, கைகளைப் பினைத்து அதில் ஒரு புத்தகத்தைத் திறந்தபடி வைத்திருப்பது போல் அமைத்து, மயானத்திற்கு ஊர்வலம் இட்டுச் சென்றார்கள். கணவனுடைய இச்சையை இவ்விதம் பூர்த்தி யாக்கியதாக மஜினவி கருதினார். அதாவது பாடை யில் ஏறிச்செல்லும் போதும், அந்தப் பட்டம் பெருத பண்டிதர் ஏட்டை ஏந்திச் சென்றார் எனும்படி மக்கள் கண்டு கதைக்க வேண்டும் என்னும் இச்சையை நிறை வேற்றினார்கள்.

இதிலிருந்து நாம் பல உண்மைகளை அறிய இயலும். நாம் ஆயுள் பரியந்தம் வரைக்கும் புத்தகம் வாசித்துப் பழகுவது சிறந்ததெனினும், எவ்வித இலட்சியமும் இன்றிக் கைக்கெட்டும் புத்தகங்கள் யாவற்றையும் படிப்பதில் பிரயோசனமில்லை என்பதாகும். முறையான கல்வி பயில்வதற்கு உத்தமமான வயது நாற்பதுக்கு மேலாகும் என உள்நால் நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். “The best age for learning is youth beyond forty”, நாற்பது வயதிற்குப் பின்புதான் அநுபவம் உண்டாகி வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களைப் பொதுவாக நன்கு உணரமுடியும். அதற்கு முன் சில இலட்சியங்கள் உண்டாகலாம். ஆனால்

முடிவான இலட்சியத்தைப் பற்றி நன்கு கவனித்துக் கற்கக்கூடிய வயது நாற்பதிலிருந்து தொடங்குகிற தென் உள்ளியல் நிபுணர் ஆராய்ந்தறிந்தனர். இளைஞர்கள் பரிட்சையை இலட்சியமாகக் கொண்டோ அல்லது தொழிலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டோ படிக்கின்றனர். வாழ்க்கையில் முடிவான சிறந்த இலட்சியத்தைப் பற்றி அவர்கள் அவ்வளவு அக்கறை கொள்வதில்லை. இதற்கு விதிவிலக்கு உண்டு. பொது வான இயல்பையே நாம் கவனிப்போம். குறிக்கோள் இல்லாத படிப்பு சுக்கான் இல்லாக் கப்பல் போன்றது. இங்கு குறிக்கப்பட்ட பட்டம் பெருத பண்டிதர் குறிக்கோள் இல்லாது படித்தார். புத்தகங்களைப் போற்றி ஞர். அதனால் எவ்வித பலனும் அடையவில்லை யென்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

இலக்கியம் என்னும் பதமே இலக்கு என்னும் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது. வேட்டைக்காரர் இலக்குப்பார்த்தே சுடுவார்கள். இலக்கியக் கலைஞர்களும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் இலக்கைக் கொண்டே தமது இலக்கியங்களைப் படைப்பார்கள். இலக்கியம் கற்பவர்களும், மற்றும் கலைகளில் ஈடுபடுவர்களும் இலட்சியத்தை மையமாக வைத்தே அவற்றை அனுபவிக்கவேண்டும். “இவ்வித இலட்சியங்களைக் கொண்டு நூல்களைப் பயில்வதற்கு புத்தி நுட்பம் வேண்டும். மூளைக்குக் கிரகிக்கும் சக்தி வேண்டும். நாற்பது வயதுக்குப்பின் முளை பெலவீனம் அடைகிறது. ஞாபகசக்தி குன்றுகிறது. தொல்லைகள் அதிகரிக்கின்றன” எனப் பலர் வாசிக்கும் படிக்கத்தைக் கைவிடுகின்றனர். உடல் இயல் நிபுணர் ஆராய்ந்து கூறும் உண்மைகளை இவர்கள் அறிதல் வேண்டும். அதில் நம்பிக்கை உறுதல் வேண்டும். வயது செல்லச் செல்ல நமக்கு உறவாகிய ஜவரும் (பஞ்சேந்திரியங்கமும்) மெல்ல மெல்ல சக்தி குன்றுவர். மற்றும் அவயவங்களும் சக்தி குன்றும். ஆனால் கடைசிமட்டும் மற்ற உறுப்புக்களிலும் பார்க்கத்

தனது சக்தியை அவ்வளவு இழக்காதது மூளையின் சிந்தனை சக்தி என்பதை நாம் என்றும் நினைவுற வேண்டும். மூளையிலுள்ள ஜீவ அனுப் பகுதிகள் மென்மையானவை. மென்மை உடையனவாயினும் மற்ற அவயவங்களிலும்பார்க்க அத்கம் தேயாதன. தேயவுற்றபோதும் புதுயிர் பெறும் தன்மை உடையன. சிறுவயதிலிருந்து வாசித்துப் பழகாதவர்கள் வயோதிப் காலத்தில் வாசிப்பார்கள் எனக் கூறு வதற்கில்லை. தொடர்ச்சியாக வாசிக்கும் பழக்கம் உடையவர்கள் வயோதிப் காலத்தில் வாசிக்கும் சக்தி இல்லையே என ஏங்கவேண்டியதில்லை. கண்பார்வை அற்றுலோ அல்லது மூளை நோய் உண்டாகினாலோ நூல் கற்க இயலாது போகுமேயன்றி மற்றும்படி அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

அறிஞர் பெர்னாட் ஷா (G. B. Shaw) நீண்ட ஆயுள் பெற்றிருந்தார். அப்போது வயசு என்பத் தைந்து; தள்ளாத கிழவயதிலும் எழுதுவதும் வாசிப் பதுமே தொழிலாக இருந்தார். வீட்டு மேல்மாடியில் வசித்து வந்தார். கீழ்மாடியில் இருந்த மஜைவியின் கூச்சலும் பேச்சும் அவருடைய நிம்மதியைக் கெடுத் தன. தமது இலக்கியப்பணிக்கு மேல்மாடிதான் அமைதியான இடமெனக்கருதி அவர் அங்கு வசித்தார். ஒருநாள் மாடிப்படிகளில் இறங்கும்போது சறுக்கி விழுந்தார். ஒரு கால் முறிவுற்றது. எனினும் தன்னை மேல் மாடியிலேயே தூக்கிக் கொண்டுபோய் விடும்படி அங்கு வந்தவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். வைத் தியம் செய்து முறிவை மாற்றப் பலமாதங்கள் சென்றன. மேல் மாடிக்கு அடிக்கடி ஏறி இறங்கியதால் அவருடைய மஜைவிக்கு அலுத்துவிட்டது. அவரைக் கீழ் மாடியில் வாசிக்கும் வண்ணம் எவ்வளவோ முயன்று கேட்டாள். அதற்கு அவர் இடம் கொடுக்க வில்லை. மஜைவிக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. இந்த இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதனுற்றுன் அவர் அமைதியான மேல்மாடியை விரும்புகிறார்.

இந்தப் பணியிலிருந்து அவரை ஒய்வு பெறச் செய்தல் வேண்டும் என முயற்சித்தாள். அவரைக் காணவந்த சில பிரமுகர்களிடம் அவள் இந்த யோசனையைக் கூறித்தனது கணவனை இலக்கியப் பணியிலிருந்து ஒய்வுபெறச் செய்யவேண்டும் என அவர்களைக் கேட்டாள். வந்த பிரமுகர்கள் மேல்மாடிக்குச் சென்று அறிஞர் ஷோவுடன் பல விடயங்களைப்பற்றிச் சம்பா வித்துவிட்டு அவருக்குச் சில அறிவுரைகளைக் கூறி னார். “ஜயா! உங்களுக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி உண்டா கிய இந்த வயதில் கால் சறுக்கிவிழ நேர்ந்தது. இனி மேல் உங்களால் படி ஏறி இறங்க முடியாது. கீழ் மாடியி விருந்தால் மனைவியால் உங்களைச் சுலபமாகக் கவனிக்க முடியும். ஆகவே, இந்த இலக்கியப் பைத் தியத்தை விடுங்கள். இதிலிருந்து ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நிம்மதியாக அந்தியகாலத்தில் வாழுங்கள்” என்றார்கள். இவற்றை உற்றுக்கேட்ட ஷோ, “எனது கால்கள் தவறக்கூடும். முளையோ தவறமாட்டாது” என விகடமாகப் பதிலளித்தார். அதன்பின்பும் அவர் தமது இலக்கியப் பணியை விடாது புரிந்துவந்தார். இந்தச் சம்பவம் நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறது; உற்சாகம் அளிக்கிறது. கல்வி கரையில் - அதனால் வாசிக்கும் பழக்கத்தைக் கைவிடக்கூடாது.

கல்விமூலம் நமது அறிவு இருவகையில் வளர்கிறது. ஒன்று வெளிஉலகிலிருந்து அறிவை உள்ளுக்குத் தினிப்பதால் உண்டாவது. மற்றது அறிவை உள்ளிருந்து வெளியே மலரச்செய்வதால் ஏற்படுவது. சில மேதைகள் நூற்கல்வியினரியே அறிவை உள்ளிருந்து மலரச் செய்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பிறவியிலேயே விவேக ஈவு (Intelligent Quotient) மிகவும் கூடுதலாக அமைந்துவிடுகிறது. நாம் சாதாரண விவேகம் உள்ளவர்கள். நமக்குச் சடுதியில் உள்ளிருந்து அறிவு மலர்ந்து வெளிப்படும் நிலை, (Creative Imagination) சுயாநுஷ்஠ி உண்டாவதில்லை. பாலைத்

தடவியே மாட்டின் மடியில் பாலைக் கறப்பார்கள். சின்ன மீனைத் தூண்டிலிற் போட்டே பெரிய மீனைப் பிடிப்பார்கள். அதுபோலவே நூற்கல்விப் பயிற்சி யைக்கொண்டு தியானத்தின் உதவியால் சுயாநுபூதி பெறலாம். மேதைகளைப்போல் நாமும் சும்மா சுயா நுபூதி பெறலாமென நினைப்பது பகற்கனவாகும். திருமூலரும் தாயுமானவரும் சுயாநுபூதி அடைந்தார்கள் எனின் நமக்கும் அங்கிலை சும்மா கிட்டிவிடாது. ஒருவன் தற்செயலாகக் காட்டில் ஒரு பொக்கிஷித்தை எடுத்தான் எனில் எல்லோருக்கும் காட்டில் சும்மா பொக்கிஷிம் கிடைக்கும் என நம்பி மோசம்போகலாமா? எதையும் சாஸ்திரீய முறைப்படி செய்வதே உத்தமமாகும். நூல்முறையைத் தழுவுதலே அதிக சிறப்புடையதாகும். உள்ளிருந்து வெளிமலரச்செய்யும் சுயாநுபூதி உண்டாவதற்கு இறைவன் அருள் முக்கியம். அன்னையின் அருட்சக்தி கிட்டினால் மனமலர்ச்சி தானே உண்டாகிவிடும். அந்த மலர்ச்சியை உண்டு பண்ணவே இந்தக் கலைவாணியின் வழிபாடு தேவைப்படுகிறது. கல்வி என்னும் சொல், கல் என்னும் விளையடியாற் பிறந்தது. கல் என்னும் விளை தோண்டுதல் என்னும் செயலைக் குறிக்கும். கேள்வியைத் தோண்டும் அளவுக்குத் தண்ணீர் ஊறும். அது போல் நாம் கற்கிற அளவிற்கே அறிவு ஊறும். இக் கருத்தை வள்ளுவர் “தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேளி, மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறும் அறிவு” என அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியுள்ளார். இதில் உறுதி கொண்டு நாம் கற்று முன்னேறுவோம். ஏட்டுக் கல்வி கட்டுலன்றுலம் நிகழ்வது. எனவே கட்டுலன் மூலம் நிகழும் ஏனைய காட்சிக் கல்வி முறைகளையும் இத்துடன் சேர்த்துக்கொள்வோம். சித்திரம், சிறபம், (சினிமா) இயற்கைக் காட்சி முதலிய யாவும் இதில் அடங்கும். கட்டுலனுக்கு ஆதாரம் விக்குவாகிய ஒளி. இந்த ஒளியை இறைவனின் அருள் ஒளியாகிய விக்குடன் கலக்கச் செய்து - உயரச் சென்று சுயாநுபூதி அடைவதே சிறந்த கட்டுலன் மூலம் பெறும்.

கல்வியாகும் (Visual Education) திருவருட்சக்தியை யும், ஞான ஒளியையும் அடிக்கடி திரும்பத் திரும்ப நினைவுறுதல் அவசியமாகும். நமக்கு ஞானேதயம் ஏற்பட ஏதுவாயுள்ளது இந்த அருட்சத்தியேயாம். எதற்கும் நாம் முதலில் அருள்பெற வேண்டும். அருள் இன்றேல் நெகிழ்வு இல்லை. உயர்ந்த உணர்வு இல்லை. கனிவு இல்லை. கனிவு இன்றேல் மனத்திறரியில் உரு எழுதும் வாய்ப்பு இல்லை. இந்த வாய்ப்பு இல்லையேல் ஞான உதயம் ஏது? எனவே மன்னிக்க வேண்டும்; திரும்பத் திரும்ப இந்த உண்மையை வற்புறுத்த வேண்டியது அவசியம். இன்றேல் இந்த நூலின் இலட்சியமே அற்றுவிடும். உயர்ஞானம் பெற்ற நிலையை அருணகிரியார் “இராப்பகல் அற்ற இடம்” என்றார். அந்த நிலையை அடைதல் எளிதல்ல என்று எடுத்துக் காட்டுகிறோர். அதற்கு முதலாவதாக - அத்திவாரமாக “அராப்பு² வேண்டியன் சேய் அருள் வேண்டும்.” அதனால் அருள் உணர்வு-Institution உண்டாகவேண்டும் எனவே வர்மா வற்புறுத்துகிறார். சிவனுடைய சேய் முருகன். ஞானஉருவானவன். அதுவும் ஓளிக்காடுக் கம் வெற்றிவேலைக் கையிலேங்கி நிற்பவன். வேல் குறிப்பது விந்துவின் சக்தியை. ஏடு குறிப்பதும் விந்துவின் சக்தியை. எனவே முருகன் கையில் வேலைக் கானுமூம்போதெல்லாம், கலைவாணியின் கையில் இருக்கும் ஏட்டடையும் தொடர்பு படுத்துவோம். அவன் அருள் வேண்டும் எனும்போதெல்லாம், அவனுடைய அருளும் வேண்டுமென வேண்டுவோம், வெற்றி வேலன்ன் வீரவேல் நமது நெஞ்சில் பாய்க்கு நமது அசுக்கக்தியை அழிக்கின்றதென நாம் கற்பனை செய்து தியானிக்கும் போதெல்லாம் கலைவாணியின் கையில் இருக்கும் ஏடு நம் மனதில் பதிகிறதெனப் பூரிப்பட்டவோம். “அன்னையே! இத்தகைய மனப்பக்குவம் நமக்கு வரவேண்டும்! கலைவாணீ! இதை நீங்குவாய்” எனப் பிரார்த்திப்போம்.

இயற்கையாகவே நால்கற்பதில் நாட்டம் இல்லாத வர்கள் இயற்கையில் உள்ள சுந்தரக் காட்சிகளைக்

கண்டு அநுபவிக்கக் கற்றுக் கொள்ளலாம். நூற் கல்வி பயில்பவர்களும் தாம் கற்ற உயர்ந்த சிந்தனை களை இயற்கைக் காட்சிகளுடன் தொடர்வு படுத்தி இன்புறுவதோடு அவற்றை மனத்தில் ஆழப்பதியச் செய்யலாம். கண்ணில்லாதவர்களைக் குருடர்கள் என்போம். கண்ணிருந்தும் கானுதவர்களை எத்தகையோர் எனச் சொல்வது? காண்பவர்கள் எல்லாரும் கானும் பொருளிலிருந்து உயர்த்த கருத்துக்களைக் கிரகித்துக் கொள்கிறார்களா? சுயங்கிலத்துடன் காண்பது மிகும். காண்பவற்றி விருந்து கருத்துக்களைத் துணி வது மனிதத்தன்மை. இன்னும் கானும் பொருளிலிருந்து உண்ணத் சிந்தனைகளை எழுப்பி அவற்றை வேறு ஞாபகச் சின்னங்களுடன் இசைத்து இறைவனுடைய சக்தியைப் பெறுவது தெய்வீகத்தன்மை.

இனி இயற்கைக் காட்சிகள் நமது மனத்தை எவ்விதம் தூண்டுகின்றன என்பதைக் கவனிப்போம். ஒரு வயற்காட்சி; நெற்பயிர்கள் நன்றாக வளர்ந்து, கதிர்கள் வளைந்து சரிந்து காணப்படுகின்றன. மிகுகம் இதைக் கானும்போது என்ன நினைக்கிறது? வயிறு நிறைய உண்பதற்கு நல்ல உணவு; உடனே இதை உண்ணவேண்டும் என ஆவல் கொள்கிறது. வயற் சொந்தக்காரன் இதைக் காணகிறார்கள். பயிர் விளைந்துவிட்டது, அறுவடை செய்யவேண்டும். அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும்; மழுவங்தால் இதற்கு இப்போது கெடுதி. வானம் கறுத்திருக்கிறது. காலதாமதம் செய்தால் பெரும் நட்டம் ஏற்படக்கூடும் எனக் கருதி அறுவடைக்கு ஆயத்தம் செய்கிறார்கள். தெய்வீகப்பண்பு நிறைந்த ஒருவர் இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுறுகிறார். நெற் கதிர்கள் யாவும் விளைந்து வளைந்திருக்கின்றன. வளைந்திருக்கும் கதிர்கள் அவரின் மனதைத் தொடுகின்றன. நன்றாக விளைந்து பார்ம்ஏறியதனால் அவை வளைந்து தாழ்ந்திருப்பதை உணர்கிறார். இக்கருத்தைத் தமது மனத்

தில் ஏற்கெனவே ஞாபக உருவமாகப் பதின்துள்ள இன்னெனுரு மனக் காட்சியுடன் இசைக்கிறார். “நமது சிவானங்தசாமியார் இருக்கிறோ! அவர்தான் இந்தக் கதிர்களுக்கு நிகராக விளங்குகிறார். அவர் நடந்து செல்லும்போது இறுமாப்புடன் தலைநிமிர்க்கு கொள்வதில்லை. கவிழ்ந்த தலையுடன் தியானம் செய்த வண்ணமே தெருவிற் செல்வார். கதிர்களும் கவிழ்ந்திருக்கின்றன. சிவானங்த சாமியாரின் தலையும் கவிழ்ந்து இருக்கிறது. இரண்டிற்கும் நல்ல தொடர்பு. இயற்கைக் காட்சியில் இக் கருத்துக்கள் இசைந்து தென்படுகின்றன. பண்பு பெற்றவரின் மனம் உயரச் செல்கிறது. பாரம் தலைக்கேறப் பணிவது பயிர். அறிவு தலைக்கேறப் பணிவர் பெரியோர். பெருமையின் தன்மை பணிவு என்பது அறிவுரை. வித்தியா அகங்காரம் மிகவும் பொல்லாதது. அதோ அகங்காரம் கொண்ட பண்டிதர் ஒருவர் மிடுக்குடன் தலை நிமிர்க்கு செல்கிறார். (கற்பஜன) அவருடைய தலை மட்டும் நிமிர்க்கு இருந்தால் பாதகமில்லை. ஏட்டுக் கல்வியால் அவருடைய தலை வீக்கம் அடைந்திருக்கிறது. அதனால் அவர் எவரையும் மதிப்பதில்லை. “மோஜை முத்தமிழ் யானைமுன் வந்து எதிர்த்தவன் யாரடா?” எனும் வித்தியா முஜைப்பினால் தலைநிமிர்க்கு நடக்கிறார். சிவானங்த சாமிக்கும் இந்தத் தலைக் கெறுக்குப் பிடித்த பண்டிதருக்கும் என்ன வேற்றுமை! இவ்விதம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும், ஒற்றுமையில் வேற்றுமையும் காண்கிறேன், அந்த வயற்காட்சியைக் கண்ணுற்ற மனப் பண்பு உடையவன். இவற்றையெல்லாம் தெளிவுற்றதும் அவனுடைய மனத்தில் இன்பக் குறைவில் இருந்து இசைந்துவரும் ஓர் இனிய பாடல் தொனிக்கிறது அதுதான்,

“பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை அணியுமாந் தன்னை வியந்து” –என்பதாகும்.

கண்ட காட்சிக்கும், பெற்ற அறிவுக்கும் எவ்வளவு தொடர்பு உள்ளது! இந்த இசைச் சித்திரக் காட்சியை,

வயலாகிய இயற்கையேடு, நமக்கு எடுத்துப் போதிக் கின்றது. இயற்கையின் வர்ண பேதங்கள் நம் கண் னுக்கு இன்பமுட்டுகின்றன. அதில் பொதிக்திருக்கும் இனிய கருத்துக்களோ நமது உள்ளத்தைப் பண்படுத்துகின்றன. இவ்விதம் நாம் பண்புபெறப் பழக வேண்டும். இயற்கையில் நாம்கானும் மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும், பலவர்ணப் பூக்களும், பூச்சிகளும், பறவைகளும், விலங்குகளும், உயர்ந்த மலைகளும், பாயும் ஆறுகளும், ஆகாயமும், அதிற் தென் படும் முகில்களும், நட்சத்திரங்களும், சூரியனும் சங்கிரனும் நமது ஏடுகளாக வேண்டும். அவற்றைத் திறந்து படித்துப் பழக வேண்டும். கடல் அலைகளில் இருந்து நமது காதில் இரவு நேரத்தில் தொனிக்கும் “ஓம்” என்ற தொனியும், பறவைகளின் ஒலியும் நமக்கு நாத ஏடுகளாக வேண்டும். ஒவ்வொரு இந்திரியம் மூலமும் நாம் இயற்கையை அநுபவிக்கும்போது அது ஏடுபோல் நமக்கு நல்லுபதேசம் செய்யட்டும். இவ்விதம் கலைவாணியின் கையில் இருக்கும் ஏடு நமக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைய வேண்டும். அப்படியாகக் கிரகிக்கும் சக்தி நம்மிடம் இல்லையேல் அதற்காகவே நாம் கலைவாணியை அவசியம் வழிபடல் வேண்டும்.

“கற்றது கைமண்ணளவு; கல்லாத துலகளாவு; என உற்றகலை மடங்கை ஒதுக்கிறுள்.” இதை எடுத்துக் காட்டவே அவனுடைய கையில் ஏடு துலங்குகிறது. கைமண் உடைய அளவையும் உலகத்தினுடைய அளவையும் ஒப்பிட்டு அத்துடன் நாம் இற்றைவரையில் கற்றதையும் கல்லாது இன்னும் இருப்பதையும்பற்றி நன்கு சிந்திக்கும்போது சில வேளைகளில் நமக்கு இந்தக் கல்விபெறும் முயற்சியில் நம்பிக்கை இழக்கவும் கூடும். ஏனெனில், கரைகாண முடியாத சமுத்திரத்தை நீந்தி முடிக்க இயலாது; எவ்வளவு கற்றுலும் முடிவைக் காண இயலாது; உமிகுற்றிக் கை அலுத்தது போலவே நமது முயற்சியுமாகும்; வீண்முயற்சியை விட்டுச் சுமிமா இருப்பதே

நல்லது; எனும் விரக்தி மனப்பான்மை உண்டாவதி னால் நம்பிக்கை இழக்க நேரிடும் என்க. சமுத்திரத்தை நிந்தித் தாண்ட முடியாதவனுக்கு ஒரு தெப்பம் கிடைத்துவிட்டால் மனதில் தென்பு உண்டாகும். நிந்தும் முயற்சியில் நம்பிக்கை பிறக்கும். நம்பிக்கை யுடன் நீந்தும்போது வெற்றி கிடைக்கும். கல்லாதது உலகளவேயானினும் கலைமகளின் கடாச்சத்தை நாம் தெப்பம்போல் பெற்றுவிட்டால் அளவுகடந்த கல்வி யாகிய சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிடலாம். வெற்றி பெறலாம். “வேலும் மயிலும் துஜன்” என நம்பியிருங் தார் அருணகிரியார்; வேலாகிய விந்துவும் மயிலாகிய நாதமும் பிரணவம் எனும் தெப்பமாக வந்து சம்சார பந்தமாகிய சாகரத்தைக் கடக்கக் குறத்திபிரான் அரு னினுன் என அவர் பாடுகிறார். அவர் தமது கந்தர் அலங்காரத்தில் “வெங்காம சமுத்திரத்தைக் குறத்தி பிரான் அருளால், கலங்காத சித்தத்தெட்டத்தில் பத்தி யால் (தெப்பம் என) யான் கடந்தேன்” என்கிறார். இப்படியான செய்யுள்களைப் படிக்கும்போது நமக்கும் நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. நாமும் இந்தக் கல்வினானும் சாகரத்தைத் தாண்டிவிடலாம்.

நமக்கு ஒரு நோய் உண்டாகியிருக்கிறது என வைப்போம். வைத்தியரிடம் செல்கிறோம். அவர் நமது நாடியைப் பரிச்சித்தபின் நமது நோயைக் குணப்படுத்தும் நல்ல மருந்துசெய்ய ஒரு போத்தல் நறுக் தேன் வேணும் என்கிறார். நறுக் தேனுக்கு நாம் எங்கே செல்வோம்? நறுக் தேன் இருப்பது மலர்களில்; கடைகளில் இருப்பது கலப்படம். எனவே கடையிற் சென்று தேன் வாங்க மனமில்லை; நமக்கு நம்பிச்கையான நண்பர் ஒருவர் தேனீ வளர்ப்பவர். அவரிடம் நூற்றுக்கணக்கான தேன் கூடுகள் இருக்கின்றன. அவரிடம் சென்றால் ஏதும் ஒரு கண்டில் இருந்து உடனே நறுந்தேன் எடுத்துத் தருவார் என நினைத்து அவர்வீட்டுக்குச் செல்கிறோம். அங்கு அவர் நம்மை வரவேற்கிறார். வீட்டுப்பின் புறத்திலே உள்ள

தென் கூடுகளை நமக்குக் காட்டுகிறார். அங்கு ஆயிரம் ஆயிரம் தேனீக்கள் எவ்வளவு சுறு சுறுப் பாக இயங்கிய வண்ணம் இருக்கின்றன. ஈக்கள் மலர் மலராகச் சென்று சிறு துளிகளாக நறுங் தேஜைச் சம்பாதி துக் கொண்டு வந்து கூண்டில் ஒன்று சேர்க்கின்றன. ஒரு கூண்டில் தென் நிரம்புவதற்கு எத்தனை நாட்கள் செல்கின்றன? எத்தனை தேனீக்களின் கலியாத உழைப்பு வேண்டியிருக்கிறது! அவ்வளவையும் நமது நண்பர் சொற்ப நோத்தில் நமக்கு எடுத்துத் தருகிறார். இந்தக் கலைமச்சளின் வழிபாட்டில் ஈடுபட்ட நாம் இப்போது அவனுடைய கையில் இருக்கும் ஏட்டை இந்த நறும் தேனுடன் ஒப்பு நோக்குவோம். ஆம்! அவள் கையில் இருப்பது வெறும் ஏடு அல்ல. அவனுடைய கலைத்தொண்டர்களாகிய ஆயிரம் ஆயிரம் தேனீக்கள் அல்லும் பகலும் ஒயாது மலர் மலராகச் சென்று தொகுத்த இயற்கை அறிவாகிய நறும் தேனே அவள் கையிலிருக்கும் ஏடு. நமது நோய்க்கு நல்ல மருந்து கூறியவன் வைத்தியாளாதன். அருளாகிய நண்பனே நமக்கு இந்த ஏடாகிய தேஜை ஈந்தவன். கற்பஜை உலகில் இருந்து உண்மை உலகுக்கு வருவோம். சிறந்த நூல் ஒன்றை எழுதும்போது எழுத்தாளன் ஒருவன் எத்தனை எத்தனை சிந்தனைகளைப் பலவாறு தியானித்து ஒன்று திரட்டவேண்டி யுள்ளது. சிந்தனைகளையெல்லாம் ஒழுங்குபண்ணி நூல்வடிவில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய காலத்தை எப்படிடுறுதியாகக் கூற முடியும்? அந்த நூலை வாசிக்கின்ற நாம் சில மணித்தியாலங்களில் அதில் உள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கிரகித்துக் கொள்கிறோம். எல்லோராலும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைச் சில மணித்தியாலங்களில் கிரகித்து மனத்தில் பதியவைக்க இயலாது. இதற்குரிய சுலபமான முறைகளை அடுத்த அத்தியாயத்திற் காண்க.

நூல்களை பொதுவாக மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றை முதல்நூல், வழிநூல், சார்புநூல்

என நமது முன்னேர் வகுத்தனர். நமது சைவசமயத் துக்கு முதல்நூல் வேதாகமங்களாகும். அவை இறை வஞால் எழுதப்பட்டவை எனக் கூறப்படுகின்றது. சில சமயத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் அவை இறைவன் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்ற முனிவர்களால் எழுதப் பட்டவை என்கின்றனர். இறைவன் தானாக எழுது வதும் சரிதான், தவஞான சிரேஷ்ட முனிவர்கள் வாயிலாக எழுதுவிப்பதும் சரிதான் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். சரித்திரவாயிலாக வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த டாக்டர் இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் இந்த முதல் நூல்கள் முனிவர்களாலேயே வெளியிடப்பட்டவை எனக் கூறுகின்றார். இந்த விவாத ஆராய்ச்சி நமது நோக்கத்துக்கு அவ்வளவு உதவி செய்யப்போவதில்லை. சிலவேளை மனக்குளப்பத்தை உண்டுபண்ணி ஒரு முட்டுக்கட்டையாகவும் முடியும். எனவே நாம் அவற்றைப் பொதுவாக இறைவன் அருளால் எழுதப் பட்டவை எனத் திடமாக நம்புவோம். வேதாகமங்கள் வடமொழியில் உள்ளன. வடமொழி அறிவில் ஸாதவர்கள் அவற்றை நேரே படித்து அறிய இயலாது. வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து தெளிந்த மெய்கண்டதேவர் அவர்கள் அறுநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழில் சைவசமய முதல்நூலாகிய சிவஞான போதத்தை வெளியிட்டார்.

வழிநூல் முதல்நூல் யழி நிற்பது. முதல்நூலுக்கு மாறுபடாதது; சார்புநூல் என்பது முதல்நூலிலுள்ள கருத்துக்களில் சில பகுதியை எடுத்து அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்குவதாகும். சார்புநூலிலுள்ள கருத்துக்களில் நமக்குச் சந்தேகம் உண்டாயின் அதை நிவர்த்திக்க முதல்நூலையே நாடவேண்டும். சார்புநூல் ஆரம்பக்கல்வி போன்றது. உயர்ந்த கருத்துக்களை மனைவளர்ச்சி யடையாத பொதுமக்கள் சுபைமாக விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் எனும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டவை சார்புநூல்களாகும். அவற்றை நாம் புராண இதிகாசங்கள் என்போம். அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்கள் இறைவன் அருள்பெற்றுத் தமது கலைத்

திறனை அவற்றில் ‘பல கோணங்கள் லிருந்தும் சுவை யுடன் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதால் சார்பு நூல்களைக் கற்றறிந்தோரும் காழுறுவர்.

இக்கட்டத்தில் தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறள் முதல் நூலா, வழிநூலா எனும் கேள்வி பிறக்கிறது. வேத கால முனிவர்கள் சொந்த அநுபூதி உடையவர்களாவர். வள்ளுவருக்கும் சுயாநுபதி இருந்ததென்ன லாம். அமெரிக்க நாட்டிலேயே வேதாகம அறவுச் சுடர் கொழுத்திய சுவாமி விவேகானந்தர், முனிவர்களின் இயல்பைக் கூறும்போது, ஆங்கிலத்தில் “There is no Rishi without an original idea”, எனக் குறிப்பிட்டார். “சுயமான மூலகருத்து இல்லாத முனிவர் எவரும் கிடையாது” என்பதே அதன் தமிழாக்கமாகும். இந்த இப்பல்பு வள்ளுவரிடம் நனிதுலங்கும். இதனால் அவர் இயற்றிய திருக்குறளை முதல் நூல் எனத் துணி யலாம். பிறர் சொன்னதை வள்ளுவர் கண் முடிஏற்கவில்லை. எனினும் தனக்கு முன் வாழ்ந்த சான்றேர்களின் உயர்ந்த கொள்கைகளை அவர் புறக்கணிக்கவில்லை. தனது பண்பு கெடாமல், பிறருடைய உயர்ந்த பண்புகளையும் ஏற்று அறவழி வகுத்தார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனப் புருஷார்த்தங்களை ஆரியர் நான்காக வகுத்தனர். வள்ளுவரோ ஷீடாகிய மோட்ச நிலையை விளக்க ஒரு தனி இயலை வகுக்கவில்லை; அதனால் வள்ளுவனின் குறளை வழி வறக் கற்றுனர்க்கு ஒழுகுவோர்கள் வீடுபேறு அடையமாட்டார்கள் எனக் கூற இயலுமா? வள்ளுவர் தமது காமத்துப்பாவிலே ‘பரத்தையர்பாற் பிரிதல்’ என ஒரு தனி அதிகாரம் வகுக்கவில்லை. அகப் பொருள் நூல்களில் தலைவன் தனது கற்புடைய தலை வியை விட்டுப் பரத்தையர்பாற் பிரிவது நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் வள்ளுவருடைய காமத்துப்பாவின் சிறப்பு குறையாது அதிகரித்துள்ளதெனத் துணியலாம், இங்ஙனம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது திருக்குறள் முதல் நூலென்பது தெள்ளித்திற்

புலப்படும். நூலைக் கற்பவர், அந்த நூலாசிரியருடைய உத்தம இயல்புகளைத் தாழும் பெற முயற்சித் தல் சிறப்பாகும்.

ஒருவர் வாசிக்கும் நூல்களைக்கொண்டு அவருடைய மனப்பான்மையை மதிப்பீட்டலாம். அவருடைய குனைதிசயங்களும் அவர் வாசிக்கும் நூல்களுக்கு ஏற்ப ஓரளவு அமைதல் இயல்பாகும். நாம் சிற்றினத்தவர்களுடன் கூடிப் பழகும்போது, அவர்களுடைய தீய பண்பு நமக்கும் உண்டாதல் இயல்பாகும். தீய நூல்களையே தொடர்க்கு கற்றுப் பழகும்போது, நமது பழக்கமும் தீமையை நாடுதல் இயல்பாகும். எனவே தீய கலைகளைக் குறிக்கும் நூல்களை நாம் விலக்குதல் வேண்டும்.

உணவு உடலை வளர்க்கும். நூல்கள் உள்ளத்தை வளர்க்கும். எனினும் நமது உடலின் நிலை நோய் வாய்ப்பட்டிருப்பின், நாம் உட்கொள்ளும் உணவு நமது உடலை வளர்க்கமாட்டாது. அதனால் சிலவேளை தீங்கு உண்டாகலாம். நோயாளிகள் பத்தியம்காத தல் அவசியம். அதுபோல் மனத்தூய்மை இல்லாதவர்கள் - மனைசக்தி குறைந்தவர்கள் - நூல்களைப் பொறுத்தளவில் ஒருவகைப் பத்தியம் காத்தல் அவசியமாகும். பத்தியம் காக்கும் நோயாளிகள் வைத்தியரின் அறிவுரைப்படி ஆகாரம் உட்கொள்ளுதல் வேண்டும். மாணவர்கள், சிறந்த ஆசிரியர்களின் அறி வுரைப்படி நூல்களைத் தெரிந்து வாசித்தல் சிறப்பாகும். நாழும் நூல்களைத் தெரிந்து எடுத்து வாசிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். தீய கலைகளை விளக்கும் நூல்கள் இன்று மலிக்திருப்பதால், நாம் ஏடுகள் யாவும் நல்ல ஏடுகளாகும் என நம்பி ஏமாறக்கூடாது, கலைவாணியின் கையில் இருக்கும் ஏடு முதற்றரமானது. இதை உணர்ந்து வழிபடுவோ மாயின் கலைவாணியின் அருள் கிட்டும்.

அத்தியாயம் 6

சிந்தையிற் பதியும் செபமாலை

கலைமகளின் சித்திரத்தில் ஏட்டுக்கு அடுத்ததாக நம்மைக் கவர்வது செபமாலையாகும். வாசித்ததைத் தியானியாது விடல் உண்டதைச் சீரணியாது விடல் போலாகும். உண்பதின் பலன் அதனை நன்றாகச் சீரணிப்பதிலே உள்ளது. அதுபோல் வாசிப்பதன் பலன் வாசித்தவற்றைத் தியானிப்பதிலே உள்ளது. இதை விளக்கும்பொருட்டே ரவிவர்மா தமது சித்திரத் தில் வாணியின் விரல்களில் செபமாலையைக் கொடுத் திருக்கிறார். எனவே ஏட்டுக்கு அடுத்தபடியாக இதை நாம் எடுத்துக்கொள்வது தகும். செபமாலை குறப்பது திபானத்தையாகும். தியானம் மனம் நிறைந்த செல்வ மாகும். தியானிப்பவர்கள் சந்தோஷம் அடைவார்கள். ஒருசில மணித்தியாலங்களுக்குப்பட்டும் சந்தோஷம் அடைவார்களென்பதில்லை. சுழலும் வாழ்வு பூரா கவும், உருளும் செபமாலை இன்பத்தை நல்கும்.

தேரீக்கள் பூக்களை மொய்ப்பதனும்மட்டும் தேனிப் பெறுவதில்லை மலர்களிற் சொற்பநேரம் இருந்து தேனை இழுப்பதினுலேயே அதனைப் பெறுகின்றன. நாம் வாசிப்பதனுல் அறிவுத்தேனிப் பெறுவதில்லை. நூல்களுடன் சேர்ந்து சிறிதுநேரமெனினும் தியானிப்பதனுலேயே அதை இழுத்து எடுத்துக்கொள்கிறோம். அதிகம் வாசிப்பவர்களைவிடச் சிறிது தியானிப்பவர்கள் கூடுதலான அறிவு ஆற்றலைப் பெறுகிறார்கள். நாம் எத்தனையோ நூல்களை வாசிக்கிறோம். எனினும் நமது அறிவு ஆற்றல் அவ்வளவு வளரக் காணுமே என ஏங்குகிறோம். அதற்கு முக்கிய காரணம் நாம் செம்மையாகத் தியானித்து வாசிக்கவில்லை என்பது தான். செபமாலையை விரல்களில் வைத்து வெறுமனே உருட்டுவதிற் பிரயோசனமில்லை. வட்டமான செபமாலையை உருட்டும்போது - அதாவது அதில் உள்ள

உருத்திராக்ஷங்களை ஒவ்வொன்றுக்கும் திருப்பி மெது வாக எண்ணும்போது - அவைகள் திரும்பத் திருப்ப வந்துகொண்டே இருக்கும். விரல்களைவிட்டு ஒடிவிடா. உருத்திராக்ஷங்களை எண்ணிட்டுத் தியானிக்கலாம் என்பர் சிலர். அலையும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்த இது ஒரு முறையாகும். ஆனால் செபமாலையை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு மந்திரங்களை எண்ணிட்டுத் தியானிப்பது சிறந்ததாகும். அதிலும் எண்ண உவதை விட்டு, மந்திரங்களின் தத்துவங்களைப்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தித் தியானிப்பதே அதிக பல நுடையதாகும். சமயப் பற்று இல்லாதவர்களும் உயர்ந்த சிந்தனைகளை மீண்டும் மீண்டும் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்திச் செபமாலையின்றித் தியானித்துப் பழகலாம். அதனால் அவர்களுடைய அறிவு ஆற்றல் மிகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாற்கல்வியிற் சிறந்த பலர் தம்மால் மனத்தை அடக்கி ஓரிடத்தில் இருந்து தியானிக்க முடியவில்லை எனக் கவல்கின்றனர். இன்னும் சிலர், “எதைப்பற்றித் தியானிப்பது என்று தெரியவில்லை; தியானிக்கும் பொருட்டு ஒர் அறையில் உட்கார்ந்தால், தியானிப்பதற்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. செபமாலையை உருட்டுவதிலோ, வெறும் மந்திரத்தை ஜபிப்பதிலோ மனம் நாட்டம் அடைகின்ற நில்லை. கைவிரல் செபமாலையை உருட்டுகிறது. வாய் மந்திரத்தை முன்னுழுக்கிறது. மனமோ வேறு எங்கோ அலைகிறது. அதனால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லையென அறிக்கு தியானிக்கும் பழக்கத்தையே விட்டு விட்டோம்” எனக் கூறுகின்றனர். இவர்களுக்கு முதலில் தியானத்தில் நம்பிக்கை தீவிரமாக உண்டாக வேண்டும். அதற்குத் தியானத்தால் அடையக்கூடிய நன்மைகளை உணரல் வேண்டும். தியானிப்பதை ஒரு சங்கடமான வேலையென நினைக்கக் கூடாது. தியானித்துப் பழகுவதே ஆனந்தம் என எண்ணவேண்டும். அப்பொழுது தியானிக்கும் வண்ணம் இவர்கள் தூண்டப்படுவார்கள்.

முதலில் நம்பிக்கை ஊட்டும் சில உண்மைகளைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

நாம் ஒரு புதிய கப்பியலை (கயிற்றைச் சமுற்றும் உருளையை) இரும்புக்கடையில் வாங்கிக் கிணற்றுக்கு உபயோகிக்கிறோம். உருளை சுலபமாகச் சமூலவில்லை. இடையிலே தடைப்படுகிறது; “கிறீச் கிறீச்” எனச் சத்தமிடுகிறது. நாம் கடைக்காரரிடம் இதைப்பற்றி முறையிடுகிறோம். அதற்கு அவர் “புதிய கப்பியல் உருளை அப்படித்தானிருக்கும்; இலகுவில் சமூலாது; சொற்பம் என்னைய் இடுங்கள்; சமூன்று சமூன்று பழகப் பழக உருளை படிவடைந்து சமூலும்; பூட்டிய உடனேயே உருளை படிந்துவிடுமா?” என்கிறார். நாம் என்னைய் பெய்து பார்த்து உருளை நன்கு சமூல்வதை அறிகிறோம். புதிதாகத் தியானிக்கப் பழகுபவர்கள் இதை நினைவுகொண்டு தமது உணர்ச்சி நரம்புகளின் தன்மையை அறிந்து நம்பிக்கையுற வேண்டும். உணர்ச்சி நரம்புகளின் வழியே தியான உணர்வுகள் புதிதில் சுலபமாகச் செல்லாதவண்ணம் தடை ஏற்படுகிறது. கரஞம் இந்த நரம்புப் பாதைகள் புதிதாக இருக்கும்போது அழுத்தமாயில்லாது இருப்பதேயாகும். உருளையை மீண்டும் மீண்டும் என்னையிட்டுச் சமூற்றுவதனால் அதிலுள்ள தடை நீங்கி அழுத்தமாகச் சுமூல்வதுபோல் நமது உணர்ச்சிநரம்புப் பாதையால் அடிக்கடி தியானஉணர்ச்சிகள் செல்லுமாயின் அந்தப் பாதை அழுத்தமடையும். கரடுமூரடான பாதை சீர்திருந்தும். உருளைக்கு என்னைய் விடுவது போல் நமது மனத்திற்கும் திருவருள் நம்பிக்கை என்னும் என்னையைத் தடவவேண்டும்; அடிக்கடி உணர்ச்சி நரம்புகள்மூலம் உணர்ச்சிகள் செல்லாவிடின் அவை துருப்பிடித்த உருளையைப்போல்-அழுத்தப்படாது இருக்கும்; அதனால் உணர்ச்சிப் பாதையில் ஒருவித தடை ஏற்படும்-இதை உளவியலில் (Synaptic Resistance) எனும் சிந்தனைகளை அறுக்கும் தடை எனக் குறிப்பார். இளம் பிராயத்திலிருந்தே தியானித்துப் பழகாதவருக்கு வயது முதிர்ந்தபோது எவ்வித

தடை உண்டாகும் என்பதை உணர்வோம். அடிக்கடி சிந்தித்துப் பழகாதவர்களுக்கும், தியானிக்காதவர்களுக்கும் அவர்களுடைய சிந்தனையிலும், தியானத்திலும் இத்தகைய (Synaptic Resistance) தடை உண்டாவது இயல்பாகும். இதை நீக்கவேண்டுமாயின் அடிக்கடி தொடர்ச்சியாக இந்த நரம்புகளை அழுத்தமாக வைத்திருக்கும் பொருட்டு நாம் சிந்தித்துப் பழகவேண்டும். இவ்விதம் பழக்கப்படாத நிலையில் நாம் வலுக்கட்டாயமாக அளவுக்கு மீறித் தியானிக்கப்படுகின்ஆபத்தாக முடியும்; மனம் பேதலிக்கும்.

“சுவாமி விவேகானங்தர் தமது வாலிபவயதில் நூற்கல்வியே பெரிதும் பயின்றார். தியானிக்கும் வழக்கம் அவருக்கு அப்போது உண்டாகவில்லை. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் அருள் பெற்றுத் தியானத்தில் அமர்ந்தார். அப்பொழுது அவர் மனத்திலே ஒரு கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. அதைத் தாங்க முடியாது சிரமப்பட்டார். மடைத்திறந்த ஆற்றறைப்போல் உயர்ந்த சிந்தனைகள் ஒரேயடியாகப் பிறிட்டு வெளியாக, அவர் பெரிதுந்தவித்தார். இதை அவருடைய வார்த்தைகளிற் கூறுவோம். “சிறிய குளத்தில் பெரிய யானை புகுந்தால் எப்படியிருக்கும்? எனது மனமாகிய சிறிய குளத்தில் இறைவனின் தியானமாகிய பெரிய யானை புகுந்துவிட்டது; மனம் கலங்கிச் சேறுபட்டுக் குழம்புகிறது; மிகவும் ஆபத்தாயிருக்கிறது” என மொழிந்தார். பின்னால் குருநாதனின் நேர்முகப் பயிற்சியால் தெளிவு பெற்றார். நமக்கும் இந்த நிலை ஏற்படக்கூடும். அப்படியாயின் சிறந்த குருவை அடைந்து சரியான முறையில் தியானிக்கப்பழகுவதே நன்று.

செபத்திலிருந்து தியானம் உதிக்கும். தியானத்திலிருந்து மன அடக்கம் பிறக்கும். மன அடக்கம் மனச்சாங்தியைக் கொடுக்கும். சாங்தி நிலையில் அறிவும் ஆற்றலும் பெருகும். கலைமகளின் அருட்சக்தியை

முன்னிட்டு நமது மனோசக்தியை விருத்தி செய்ய வழி காட்டுவதே இந்தச் செபமாலையாகும். நம்மிடம் உள்ள மனோசக்தி யின்பத்தில் ஒரு பங்கையே நாம் உபயோகிக்கிறோம். மகுதியாய் பத்தில் ஒன்பது பங்கும் விருத்தியடையாது வீணைகின்றது. காட்டி விருந்து தவம் செய்யும் முனிவர்கள் இந்த மனோசக்தியை வீணைக்காது அதிற் கூடிய பகுதியை உபயோகிக்கப் பழகுகின்றனர். ஏகாக் கிரகசக்தி பெறுகின்றனர். நாட்டிலிருக்கும் நாம் முனிவர்களைப்போல் உயர்ந்த தவம் செய்ய இயலாது. எனினும் காலையும் மாலையும் வீறிது நேரம் எனினும் தியானித்து நமது மனோசக்தியை விருத்தி அடையச் செய்யலாம். நம் மிடம் உள்ள மனோசக்தி நமக்குப் புலப்படுவதில்லை. ஆனையிடம் உள்ள பலம் ஆனைக்கு விளங்குவதில்லை, இந்த உண்மையை விளங்கிக் கொள்வதற்கு (Iceberg) பனிப்பாறையை உவமையாகக் கொள்வோம். சமுத்திரத்தின் குளிர்ந்த பிரதேசங்களிலிருந்து உஷ்ணமான பகுதிகளுக்கு மலைபோன்ற பனிப்பாறைகள் கடல் நீரோட்டத்துடன் சேர்ந்து செல்வதுண்டு. அப்படி இந்தப் பனிப்பாறைகள் செல்லும்போது கப்பல் மாலுமிகளுக்கு அவை நன்றாகப் புலப்படுவதில்லை. ஏனெனில் இந்தப் பனிக்கட்டிப்பர்வதங்களின் பத்தில் ஒன்பது பகுதியும் கடல்நீரில் மறைந்து கீழே இருக்கும். அவைகளின் பத்தில் ஒரு பகுதிதான் கடற்தரை மட்டத்திற்குமேல் தென்படும். எனவே மாலுமிகள் தங்கள் கப்பல்களை விபத்துக்குள்ளிருந்து தடுக்க இயலாது, சில வேளைகளில் அகப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். அட்லான்டிக் சமுத்திரத்திலே இத்தகைய விபத்துக்குள்ளாகி அமிழ்க் கப்பல்களைப் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விபத்துக்களைத் தடுக்கும் பொருட்டு ஆராய்ச்சி நிலையங்களை நிறுவி, அங்கிருந்து அபாயமான பனிப்பாறைகளின் நடமாட்டத்தை வானைவி மூலம் அறிவிக்கிறார்கள். அதனால் மாலுமிகள் முன் எச்சரிக்கையுடன் செல்ல முடிகிறது; விபத்துக்களைத் தடுக்க இயலுகிறது.

நீர் மட்டத்தின்கீழ், பத்தில் ஒன்பது பங்கும் மறைந்திருக்கும் (Ice-berg). பனிப்பாறையைப் போலவே நமது மன ஆற்றலும் மறைந்திருக்கிறது. இந்த உவ மையை நாம் மனத்தில் இருத்தி மறைந்திருக்கும் மனோசக்தியை விருத்தி செய்ய உதவுவது செபமாளை என்னாம். அப்பொழுது நமக்குத் தியானத்தில் நம் பிக்கை ஏற்படுவது திண்ணனம். ஜம்புலன்களையும் அடக்கித் தியானம் செய்து பழகவேண்டும், எனச் சமய சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இங்கே அதற்கு மாறுகச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில் தியானத் தைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளதே என எண்ண இடம் உண்டு.

“ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஜெந்தடக்கல் ஆற்றின் எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”

என வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். மனத்தைப் புலன் வழிச் செல்லவிடாது ஒரு விடயத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பது தியானம். சிந்தனையைச் சிதறத் தூண்டும் முயற்சி அவம். தவம் செய்ய முற்படுவோர் அவத்தில் காலத்தைப் போக்கலாமா? என விவாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இத்த விவாதத்திற்குத் தகுந்த விடை காண்பதும் நமது கடமையாகும்.

அடக்கம் உடைமையை நன்கு விளக்குவதற்கு வள்ளுவர் ஆமையை உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளார். ஆமையின் இயல்பைக் கவனிப்போம். நாலு கால்களையும் ஒரு தலையையும் தனது ஓட்டுக்குள் ஸிருந்து நீட்டிக்கொண்டு ஊர்ந்து செல்கிறது ஆமை. தனக்கு ஏதும் தீவை வருகிறதென்பதை உணர்ந்ததும் (ஆபத்து வருகிறதென்பதை அறிந்ததும்) இந்த ஜெந்து உறுப்புக்களையும் உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு அசைபாது கல்லைப்போல் கிடக்கிறது. ஆபத்து இல்லையென உணர்ந்ததும் மீண்டும் தனது ஜெந்து உறுப்புக்களையும் வெளியே நீட்டிக்கொண்டு ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்குகிறது. இதுவே ஆமையின்

இயல்பு. வள்ளுவன் குறிப்பதும் இதையேயாகும். நமது மனத்திற்கு உணர்வு கொடுக்கும் இந்திரியங்கள் ஐங்கு. இவற்றைக் கொண்டு நாம் ஆமையைப் போல் முன்னேறுகிறோம். ஆனால் தீமையை-ஆபத்தை உணர்ந்ததும் நாம் இந்த ஐங்கு புலன்களையும் உள்ளூக்கு இழுங்கு அடக்க வேண்டும். எப்போதும் புலன்களை அடக்க வேண்டுமெனக் கருதக்கூடாது. தீமையில் இருங்கு நமது சிங்தனைகளை விலக்குவதே அடக்கமாகும். அதைவிட்டு என்னேரமும் சிங்தனைகளை ஒடுக்கி அசையாது இருப்பது அடக்கம் அன்று. தீமையானவற்றை விலக்கி நன்மையானவற்றைப் பற்றிச் சிங்திப்பதே தியானமாகும். அதுவும் சிதறிச் செல்லும் மட்டுமல்ல செல்லுக்கதியை ஒருவழிப்படுத்தி - மனத்தைப் பலப்படுத்திக் குறித்த ஒரு நல்ல விடயத்தைப் பற்றி ஆழந்து திரும்பத் திரும்பச் சிங்திப்பதே தியானமாகும். அடக்கம் உடைமை இதனால் உண்டாகும். அடக்கம் வேறு ஒடுக்கம் வேறு என்பதன் பொருளை நன்கு அறிதல்வேண்டும். இவை இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணர்ந்து நாம் ஒழுகின் நமது வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சி உதிப்பது நிச்சயமாகும். “அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” என்பது திருக்குறள். “ஒடுக்கம் அசரருள் உய்க்கும்” என்பது உள்நால். எனவே இதன் பொருளை ஆராய்தல் பயனுடைத்தாகும். நாம் சிலவேளைகளில் அடக்கமும் ஒடுக்கமும் ஒன்றுதான் என மயங்குகிறோம். அந்த மயக்கம் நமது முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்கிறது.

நமது உள்ளத்தில் உண்டாகும் ஓர் உணர்ச்சி யால் நமக்குத் தீமை உண்டாகும் என அறிந்ததும், நாம் அதைக் கண்டிப்பாக அடக்கவேண்டும் எனத்தீர்மானிக்கிறோம். இவ்விதமான செய்கை நமது மன நினைவுப்புலத்தினால் ஆக்கப்படுவது. இது உடனுக்குடன் நின்குது செய்யும் காரியம். நாம் வீதிவழியே உலாவிச் செல்கிறோம். ஓர் அழகிய பூங்கா தென்படுகிறது, ரோஜா மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன,

அவை நமது மனத்தைக் கவர்கின்றன. ஒரு மலரைப் பறிக்கவேண்டும் எனும் இச்சை பிறக்கிறது. இந்த இச்சையினால் தூண்டப்பட்டு மலரைப் பறிக்கவேண்டும் எனும் எண்ணத்துடன் நமது காலடியை எடுத்து வைக்கிறோம். அப்பொழுது அந்தப் பூங்காவிலுள்ள விளம்பரப் பலகை தென்படுகிறது. அதில் “மலர் களைப் பறிக்கக்கூடாது” என எழுதப்பட்டுள்ளது. பூங்காவைக் காவல்புரிபவன் அதற்கு அப்பால் உலாவு கிறுன். எனவே நாம் முன் எடுத்த அடியைப் பின் வாங்துகிறோம். இச்சையை அடக்குகிறோம். இந்த அடக்கம் இல்லாவிடின் விபரிதமான முடிவு எய்தும் என்பதை நாம் அறிவோம். இது நாம் நினைந்து செய்யும் காரியமாகும்.

ஆனால் நாம் நினைந்து செய்ய முடியாத சில காரியங்கள் உள்ளன. இளம் பிராயத்திலே நமது மன வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆதரவு, பாதுகாப்பு, பாராட்டு, புதிய அநுபவம் முதலிய தேவைகள் உள்ளன. இவற்றில் சில பூர்த்திபெறாது மாமது மனத்தில் ஒடுக்கப்பட்டுள்ளன. (Repressed) திருப்தி ஏற்படாது மன அயர்வுப்புலத்தில் இளமையில் ஒடுக்கப்பட்ட அபிலாணஷகள் நமது கட்டுக்கு அடங்காது, நாம் வளர்ந்தபின்பு தீய ஒழுக்கங்களுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லக்கூடும். நாம் குழந்தையாக இருக்கும்போது நமது தங்கை நமது விருப்பங்களை ஒடுக்கிவிட்டார். அவர் நம்மிடம் ஆதரவு காட்டவில்லை. நமக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு உணர்ச்சி அதனால் ஒடுக்கப்பட்டு மன அயர்வுப்புலத்தில் பதுங்கி இருக்கிறது. நாம் வளர்ந்த பின்பு தங்கையிடமிருந்து தூர் விலகிவிடுகிறோம். அவரை உதாசீனப்படுத்துகிறோம். பணமிடி உண்டாகி அவர் பிறரிடம் யாசிக்கிறார். நாம் பாராமுகமாயிருக்கிறோம். எனினும் ஒளவையார் சொன்ன “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” எனும் நன்னெறி நமக்கு விளங்குகிறது. இந்த நன்னெறி விளக்கம் நமக்கு ஏட்டுச்சுரைக்காய்தான். அப்பாவைக்

கண்டால் மனத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு முகத்தைத் திருப்பி ஒதுங்கிச் செல்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய அறிவு இருக்கிறது. அப்பாவுக்கு உதவி செய்வது நமது கடமை என்பது தெரிகிறது. எனினும் இப்படி நாம் ஒழுகுவதற்குக் காரணம் என்ன? இதைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லையே! சிறுவயதில் நமது மனஅயர் வுப்புலத்தில் ஒடுக்கப்பட்டுள்ள - திருப்தியடையாத - உணர்ச்சிகள் தாம் இதற்குக் காரணம். குழந்தைகளுடைய மனோவளர்ச்சிக்கு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யாது ஒடுக்கிவிடும் பெற்றேர்கள், குழந்தைகளை அடக்கம் உடையவர்களாக வளர்க்கிறார்கள் என நாம் மயங்கிவிடக்கூடாது. குழந்தை வளர்ந்து, தீய பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி, அவற்றைக் கட்டுப் படுத்த முடியாது, தான்தோன்றித்தனமாக நடக்கும் போது மனங்களினவுப்புலத்தில் உண்டாகும் அறிவால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. அயர்வுப்புலத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகள் நம்மை ஆட்டிவைக்கின்றன. “ஒடுக்கம் அசராருள் உய்க்கும்” என்பதை உணர்ந்து, நமது செல்வக் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய ஆதரவு, பாதுகாப்பு பாராட்டு, புதிய அனுபவம் முதலிய வற்றை நல்குவோம். நமது வளர்ந்த பிள்ளைகள் நம்மைப் புறக்கணிக்கும்போது, அவர்களைக் குறை கூறிப் பயனில்லை. அவர்களைத் திருத்துவதும் சுலபமாக முடியாது. அவர்களை நாம் சிறுவயதில் ஒடுக்கப்பண்ணியதன் விளைவே அது எனத் தெளிவோம். நமது தீய ஒழுக்கங்களை மாற்றுவதற்கு விஞ்ஞான முறையில் உள்ளால் பயின்று முன்னேறுவோம்.

நமது மனம் இயற்கையாகப் பலசமயம் தீமையின் பால் இழபட்டுச் செல்லும். அதை நன்மையின்பால் செலுத்தவேண்டுமாயின் நாம் மிகவும் முயன்றே செய்தல் முடியும். நன்மையான சிந்தனைகளை நாம் முயன்று மனத்தில் பதிக்கத் தவறினால், மனம் சும்மா இருக்கமாட்டாது. அது தானுகவே தீயசிந்தனைகளைத் தேடி இழுத்துத் தன்னிடம் பதிக்கும் இயல்புடையது,

அடக்கமின்றியும் தியானமின்றியும் இருந்தால் மனத் தில் உண்டாகும் விளைவு விபரிதமாகும். இதனைக் குறிக்கும் பொருட்டே “An idle man's brain is the workshop of the devil” என ஆங்கிலத்தில் “சோம் பலரின் சித்தம், சாத்தானின் தொழிலகமாகும்” எனும் பழமொழி எழுந்தது. உளவியலின்படி தீமை பெரும் பான்மையும், நன்மை சிறுபான்மையும் மனத்தைக் கவரும் சக்தி உடையன. நமது மனம் பண்புற வில்லையே, நமது இளைஞர்களின் மனம் பண்புற வில்லையே என நாம் கருதுவோமாயின் நாம் மனத் தைப் பண்படுத்த எடுக்கும் முயற்சி போதாதென்பது தெளிவாகும். மனமாகிய கோட்டையை நாம் காவல் புரியாதபடியால், தீமையாகிய சத்துரு சுலபமாகப் புகுந்துவிடுகிறுன்.

சிவம் என்பதை “நன்மையென்றும் இன்பமென்றும்” போற்றுகிறோம். சிவனை அயராத அன்பினால், நமது ஆத்மாவுடன் ஒன்றாக ஐக்கியப்படுத்தித் தியானிப்படே “சிவோகம்பாவனை” எனச் சிவஞானபோதம் கூறும். நன்மையைப்பற்றிச் சதா சிந்திப்பதே சிவோகம்பாவனாக்கு நிகராகும். அதுவும் நன்மையே நமது மனத்தின் இருப்பிடம்; நன்மையே நமது ஜீவஞ்சி; நன்மையே நமது வழிகாட்டி; நன்மையே நமது புகவிடம்; என அல்லும் பகலும் தியானிப்பவர்களைச் சிவோகம்பாவனை செய்பவர்கள் எனக் கூறலாம். அவர்கள் சிவஞாகிய இன்பத்தை அடைவார்கள்; இந்த உலகிலேயே பேரின்பம் பெறுவார்கள். அவர்கள் வறுமையைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியதில்லை. உலகப்பற்றை நாம் சிலவேளைகளில் பலாக்காய்ப்பாலுக்கு உவமை கூறுவதுண்டு. அதைத் தொட்டால் ஒட்டிக் கொள்ளும். எனவே அதில் இருந்து விலகவேண்டும் என்போம். எனினும் பலாப்பழச் சுவை நம்மை விடுவ தில்லை. அதன் சுளைகளை எடுத்து உண்ணவேண்டின் அதைத் தொடாமல் இருக்க முடியுமா? அநுபவபுத்தி உள்ளவர்கள் பலாப்பழத்தைத் தொடுமுன்பே கைக்

எலில் எண்ணெனயைத் தடவிக்கொள்வார்கள். அதனால் அந்தப் பாலின் உபத்திரவத்தி விருந்து தப்பிக்கொள்வார்கள். உலக இன்பங்களாகிய பலாச்சுளைகளை எடுக்க விரும்புபவர் சிவத்தியானமாகிய எண்ணெனயை மனதில் முற்கூட்டியே தடவிக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்பொழுது உலகத்துன்பங்களால் நாம் உபத்திரவப் படவேண்டியதில்லை.

நாம் அடிக்கடி கோவிலுக்குச் செல்வது வழக்கம். நமது வீட்டில் ஒரு மரணம் ஏற்பட்டதனால் நமக்கு ஆதுசம். கோவிலுக்குள்ளே சென்று வழிபட முடிய வில்லை. வெளியே நின்றுகிலும் சுவாமி தரிசனம் செய்வோம் என அங்கு செல்கிறோம். வெளிப்புறத் தில் நின்று சந்திதானத்தை நன்கு பார்க்க முடிய வில்லை. நந்தனுருடைய நிலையில் நாழும் “பலைபோல ஒரு மாடு வழிமறைத்திருக்குதே” என்று, “சற்றே விலகியிரும் பின்னாய்” என்னும் பாட்டை நினைக்கி ரோம். நந்தனுக்கு வழிவிட்ட நந்தி நமக்கு வழிவிடப் போகிறா? நந்தனுக்கு நந்தி வழிவிட்டது அற்புத மாகும். இக்காலத்தில் அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றில். எனினும் நந்தி நமக்கும் வழிவிட்டு இறைவனைக்காட்டு வான். அது எப்படி? கற்பஜைக் கண்கொண்டு பார்ப்போம். தியானித்து அறிவோம்.

நந்தியை இடபதேவரெனவும் அழைப்பார்கள். கயிலைவாயிலைக் காவல்புரிபவருமாவர்தான். மத்தளவாத்தி யம்வாசிப்பதில் தன்னிகரில்லாதவர். அவருடைய உத்தரவின்றி கயிலையில் எவரும் உட்பிரவேசிக்கமுடியாது. அவருடைய மத்தளத்திலிருந்து வரும் ஒங்கார நாதம் நமது செஷியில் ஒலிக்கிறது. அந்த நாத உருவத்தை ஞாபகசின்னமாக நமது மனத்திற் பதியவைக்கிறோம். அதன் உதவியைக்கொண்டு கோயிலிலே படுத்திருக்கும் இடபதேவரைக் கவனிப்போம். இப்போது வழி மறைக்கிறார் என்ற கவலையில்லை. அவருடைய தியானம் மேலிடுகிறது. அவரை உற்றுப் பார்ப்போம். ஆகாரம் அருந்திவிட்டு அமைதியாகப் படுத்திருக்க

கிறூர். அதோ! அவருடைய வாய்மட்டும் அசை கிறது. எதற்காக வாயை மெல்லுகிறூர்? உண்ட உணவு நன்கு ஜீரணிக்கவேண்டும் என்பதற்காக அசைபோடுகிறூர்-இரை மீட்கிறூர். நம்மைப் பார்த்து முறுவலிக்கிறூர்! இந்த இரைமீட்கும் தத்துவத்தை நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. உணவின் சத்து இரத்தத்தடன் கலந்து உடலுக்குச் சக்தியை உண்டாக்கவேண்டும் எனில் அது ஜீரணிக்கவேண்டும். நன்கு ஜீரணிக்கவேண்டுமாயின் நாம் உணவை மென்று மென்று உண்ணப் பழகவேண்டும். இடப தேவர் உட்கொள்ளும் உணவு கடினமானது. அது சுலபமாகச் சீரணிக்காது. எனவே அவர் அமைதி யாகப் படுத்திருந்து இரைமீட்கிறூர். இது நமக்கு நல்ல பாடம், நாம் ஏடுகள்மூலம் கற்ற கடினமான உயர்ந்த சிந்தனைகள் நமது மனத்திற் பதிந்து உயிருடன் ஒன்றுகலந்து நமக்குமானாலும் சக்தியைக் கொடுக்க வேண்டுமாயின், நாமும் நந்தி எம்பெருமானைப்போல் இரை மீட்கவேண்டும் - அதாவது மீண்டும் மீண்டும் கற்றவற்றைப் பற்றித் தியானிக்கவேண்டும். தூய தியானத்தில் ஈடுபடுபவருக்கு நந்தி வழிவிடுவார். அஃ: தில்லா தவருக்கு நந்தி தடைபோலவே தென்படுவார். சங்கிதானத்தை மலைபோல் மறைத்திருந்த நந்தி இப்போது விலகி நமக்கும் உதவுகிறூர். நாம் தியானத் தின் சக்தியால் சங்கிதானத்தைக் கண்டு வழிபடுகி ரோம். நந்தன் புரிந்தது வெறும் அற்புதம் அன்று: இந்த மெய்ஞ்ஞான வெளியீடே எனத் தெளிக்கிறோம். இவற்றை எல்லாம் நல்கும்வண்ணம் இருக்கின்ற கலை வாணியின் ஜெபமாலையைப் போற்றுவோம்.

தியானித்தல் என்னும் சொல் வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மருவியதாகும். இதனைத் தனித்தமிழில் வள்ளுவர் “சேரல்” எனக்குறித்துள்ளார். பிறவியாகிய பெரும் துண்பக்கடலை இறைவன் அடி சேர்ந்தவர் - தியானிப்பவர் - நீந்தி வீடுபேறு அடைவர் என்கிறூர். கடவுள் வணக்கத்திற்கு இன்றியமையாதது தியானம்

என வற்புறுத்துகிறார். ஆகையால் இதிலிருந்து தியா னத்தில் நம்பிக்கை கொள்வோம். மறுமைக்குமட்டு மன்றி, இம்மையாகிய இந்தப் பிறவியிலும் செபம் நமக்கு எவ்விதம் உதவுகின்ற தென்பதை ஆராய் வோம்.

திரும்பத்திரும்ப ஞாபக மூட்டும் சொற்களோ சித்திரமோ நம்மை அனோகமாகச் செயலுக்குத் தூண்டி விடும் என உளவியல் நிபுணர் ஆராய்ந்தறிந்தனர். இந்த உண்மையை அடிப்படையாகச் கொண்டு வர்த்தகப் பிரசாரகர்கள் வெற்றிபெறுகின்றனர். இதற்குச் சான்றாக இலங்கை வானைலி வர்த்தகப் பகுதியை எடுத்துக் கொள்வோம். இனிய இசைத்தட்டுச் சங்கீதங்களுக்கிடையே சில வர்த்தகப் பொருள்களை விளம்பரம் செய்கிறார்கள். அதில் ஒன்று “பனே பெப்போன்” எனும் உடல்வளியைப் பெருக்கும் மருங் தாகும். அதைப்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் வானையில் அடித்துக் கூறுகிறார்கள். Panopeptone பனேபெப்போன்! சோர்வுப்பிணியால் வருந்துகிறீர்களா? காலையில் எழுந்தவுடன் ஒன்றும் செய்ய மூடியாது வாடுகிறீர்களா? சோர்வுப் பிணியைப்போக்க அருங் துங்கள் பனேபெப்போன். உற்சாகத்தை ஊட்ட அருந்துங்கள் பனேபெப்போன்” எனக் காலையும் மாலையும் வர்த்தக ஒவிபரப்பியில் கேட்கிறோம். பனேபெப்போன் எனும் சொல் நமது மனத்தில் மந்திரம் போல் பதிந்துவிடுகிறது. காரியாலயத்தில் கடுமையான வேலை. உடலுக்கு ஓய்வில்லை. மூளைக்கு நிம்மதியில்லை. ஒரு நாட் காலை நித்திரைவிட்டு எழும் போது உடல் சோர்ந்து விடுகிறது. எதிலும் உற்சாகமில்லை. உடனே “பனேபெப்போன்” ஞாபகம் வருகிறது. நாம் இவ்வளவு சோர்வடைந்து உற்சாக மிழங்கு வருந்துவானேன்? நேற்றுத்தான் சம்பளம் கிடைத்தது. கையில் பணம் இருக்கிறது. உழைத்து உழைத்து உடல் அலுத்துக் கண்ட மிச்சம் என்ன? சரி, ஒரு பனேபெப்போன் போத்தலை வாங்கிப்

பரிட்சித்துப் பார்ப்போம் என முடிவுசெய்கிறோம். உடனே மருங்துக்கடைக்குச் சென்று அதை வாங்குகிறோம்; அருந்திப்பார்க்கிறோம். ஈற்சத்துச் சிறிது மதுவுடன் கலந்திருப்பதால் நமக்குப் புத்துயிர் உண்டாவது போலிநுக்கிறது. பசியைக் கொடுக்கிறது. இவ்விதம் படினேபெப்போன் அருங்தும் பழக்கத்தைப் பெறுகிறோம். அதைவிட்டவுடன் நமது கதி சாண்டற முழும் சறுக்கியது போலாகிறது. இப்போதுதான் உண்மையில் சோர்வுப்பினி நம்மைப் பிடிக்கிறது. எனவே அந்த படினேபெப்போனிடம் நாம் சரண்புகுகின்றோம். அதன் பிடியிலிருந்து நம்மால் விலக முடிய வில்லை. இவ்விதம் நம்மைத் தூண்டிவிட்ட வளம்பர முறையை “Auto-Suggestion” சுயதூண்டுதல் என உள்ளியலிற் குறிப்பிடுவார். இனிய கருத்துடனே சங்கீதத்துடனே அல்லது கணக்கு ரூபங்களுடனே விளம்பரப் பொருளை இணைத்து ஞாபகத்தில் பதியும் வண்ணம் திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதினுலோ, பாடுவதினுலோ, எடுத்துக் காட்டுவதினுலோ இந்தச் சுயதூண்டுதல் Auto-Suggestion உண்டாகிறது. அதனால் வர்த்தகர்களுக்கு வியாபாரம் அதிகரிக்கிறது. தியானத்தின் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே இந்த விளம்பரங்கள். இறைவனைப்பற்றிய விளம்பரம் பக்தி எனும் சரக்கை விற்பதற்கு ஆதாரமாகும். அது தியானத்தை வளர்க்கும்.

சிதம்பரம் இலங்கை வங்கியில் கடமையாற்று வார். அவரா எல்லோரும் சிறுப்பர் சிதம்பரம் என அழைப்பார். வங்கியில் இலட்சக்கணக்கான பணத்துக்குப் பொறுப்பாயிருப்பார். வீட்டிலே அவருடைய தூதியிட்டும் பாற்காரனுடைய கணக்கையே ஒழுங்காகத் தீர்க்கமுடியாது திண்டாடுவார். ஒருநாள் மத்தியானம் சாப்பிடப்போகும் நேரத்தில் யாரோ ஒரு தோட்ட முதலாளி ஒருலட்சம் ரூபாவை வங்கியில் போட்டுச் சென்றான். அந்தப் பணத்தை அவர் இன்னும் இரும்புப்பெட்டியில் வைக்கவில்லை. மணி பன்றிரண்டு அடிக்கிறது. சாப்பாட்டுக்குப் புறப்படு

கிறூர். அப்போது அவருக்கு ஒரு யோசனை உதித் தது; “இந்தப் பணத்தை மெதுவாக வீட்டுக்கு எடுத் துச் செல்வோம். வழக்கு வந்தால் வக்கீலை ஏற்படுத்தி வெல்லலாம். சேவகன் முனிசாமிமிது குற்றத் தைச் சாட்டலாம்.” இப்படி யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். இதற்குள் அங்குள்ள சக உத்தியோகத்தார்கள் யாவரும் சென்று விட்டார்கள். நல்ல தருணம்; பணத்தை எடுத்துத் தனது கைப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். பஸ்வண்டியில் ஏறி நாலுமையில்களுக்கு அப்பால் உள்ள வீட்டுக்குச் செல்லும்போது வண்டி அடிக்கடி பிரயாணிகளை ஏற்றுவதற்கும் இறக்குவதற்கும் தங்கிச் செல்கின்றது. தங்கும் போதெல்லாம் அவருடைய இதயம் துடித்தது. பஸ்வண்டி தங்கும் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் பொலிஸ்காரன் வருகிறானே என அவர் அக்கம் பக்கம் நன்றாகப் பார்த்தார். பாதை ஓரத்தில் உள்ள எல்லைச் சுவர்கள் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தன. அங்கு “விளம்பரம் ஒட்டுபவர்மிது வழக்குத் தொடரப்படும்.” என எழுதப்பட்டிருந்தது. அடுத்தடுத்து முன்று சுவர்களில் இவ்விதம் எழுதி மிருப்பதைக் கவனித்தார். அப்பொழுது அவருடைய மனம் சுயமரகத் துண்டப்பட்டது. அங்கு திரும்பத் திரும்பக் கண்ட “விளம்பரம்; வழக்கு” எனும் சொற்கள் அவருடைய மனதில் நல்ல தியானத்தைக் கொடுத்தன. விளம்பரமும் சிதம்பரமும் இணைந்து மனதில் பதிந்தன. எனவே விளம்பரம் எனும் சொல் மாறி சிதம்பரமாகப் புலப்பட்டது. “சிதம்பரம். வழக்கு” ஆகிய சொற்களின் தொடர்பு அவருக்குப் புதிய சிந்தனையைக் கொடுத்தன. பஸ் நாலாவது இடத்தில் தங்கியபொழுது நாலாவது முறையாக அதே எழுத்துக்களை ஒரு சுவரில் “விளம்பரம் ஒட்டுபவர்மிது வழக்குத் தொடரப்படும்” எனக் கண்டார். இதனுடைய கருத்து மாறுபட்டு அவருடைய மனத்தில் “சிதம்பரம்மீது வழக்குத் தொடரப்படும்” என இப்போது தென்பட்டது. அதனால் பயம் அதிகரித்தது.

தம்மீது வழக்கு வருவதாகவும் சிறைச்சாலை செல்வதாகவும் மனவிமக்கள் பரதவிப்பதாகவும் கற்பனை எழுந்தது. களவாடும் எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டார். ஜந்தாவது தங்கும் இடத்தில் பஸ் நின்றபோது அதி விருந்து இறங்கினார். வங்கிப்பக்கமாகச் செல்லும் மறுபஸ்ஸில் ஏறித் தமது காரியாலயத்துக்குச் சென்றுர். பணத்தைப் பத்திரமாக மேசை லாச்சியில் வைத்துப் பூட்டினார். அதன் பிறகுதான் அவருக்கு மன நின்மதி ஏற்பட்டது. இங்கே விளம்பரம்; சிதம் பரம் வழக்கு ஆகிய பதங்கள் மந்திரம்போல் அவருடைய மனதில் செபிக்கப்பட்டதால் அவர் சுய தூண்டுதலுக்கு (Auto-Suggestion) உட்பட்டார். தீமையிலிருந்தும் தப்பினார். ஒழுங்கான முறையில் அமையும் செபம் நமிடமை உயர்ந்த தியானத்துக்கு இட்டுச் சென்று தூய தூண்டுதலுக்கு உட்படுத்தும். “நெஞ்சில்லாரமும் இன்றி நேர்மைத் திறமும் இன்றி வஞ்சலை செய்வாரா கிளியே! வாய்ச்சொல்லில் வீரரா” எனப் பாரதியார் கூறிய வண்ணம் வெறும் ஏட்டுக்கல்வி கற்று உயர்ந்த தியானம் அற்றவர்களுடைய நிலை தீமையாகும் என நாம் உணர்வோம்.

கலைவாணியிடம் உள்ள செபமாலை நமக்கு எடுத்துக்காட்டும் அறிவுரைகள் அளவில் அடங்கா. அதனால் ஏற்படும் நன்மைகளை இற்றைவரையில் நாம் ஓரளவில் தெளிவுற்றேரும். முடிபாக செபமும் தியானமும் செய்து பழகுவதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் கொடுக்கப் படுகிறது. இதை மனத்திற் கொண்டு நமது பக்குவ நிலைக்கு ஏற்றவண்ணம் ஏதும் மந்திரத்தையோ தேவார திருவாசகப் பதங்களையோ செபம் செய்து தியானத்தை விருத்திபண்ணுதல் வேண்டும். இதனால் நாம் மனைசுக்தியும் செயலாற்றும் வல்லமையும் பெறுதல் தின்னம்.

சுலபமாக நினைவுறக்கூடிய ஒம் என்னும் மந்திரத்தை செபித்துப் பழகுவோம். இதை நாம் அர்த்த மின்றி “ஓம் ஓம்” என உச்சரிப்பதில் அதிக பிரயோ

சனம் இல்லை. எனவே “ஓம் ஓம்”, என வாக்குமூலம் மெதுவாக இந்த மந்த்ரத்தை உச்சரிக்கும்பொழுது மனம் வேறொங்கும் செல்லாமல் இந்த ஓம் என்பதைப் பற்றிச் சிறிது சிறிதாகத் தியானித்து உயர்ந்த நிலை அடையட்டும். உயர்ந்த நிலை அடைந்து இதன் தத்து வங்கள் மனதிற் பதியவேண்டுமாயின் மனம் பக்குவ நிலை அடைதல் அவசியம். பக்குவநிலை அடைவதற்கு ஆதாரம் பக்தியே ஆகும். பக்தி ஏற்படுவதற்கு உள்ளத்தில் நெகிழ்ச்சி வேண்டும். இந்த நெகிழ்ச்சி உண்டாகும்போது உடல் அரும்பி விதிர் விதிர்க்கும். அப் பொழுது அருளாகிய உணர்ச்சி உள்ளத்தில் வேகமாக வந்து தாக்கும். பரவசநிலை உதிக்கும். உள்ளம் ததும்பி வெதும்பும். ரேடியோப் பெட்டியானது நாதமின் அலைகளை இழுக்குமாப்போல் நமது உள்ளமும் ஓம் என்னும் பிரணவப் பொருளின் தத்துவத்தை இழுக்கத் தொடங்கும். இங்நிலையில் “ஓம்” எனும் பிரணவத்தைப்பற்றிய தியானத்தை மேல் எழுப்புதல் வேண்டும். இப்படியான ஒரு பக்குவநிலை ஏற்படா விடின் அதை வேறு வழியில் பெற முயற்சித்தல்வேண்டும். உலகத் தாயினுடைய அன்பை நினைந்து ஒரு கிப்பார்க்கலாம். உலகமாதாவிலும் அதிக உருக்கமான அன்பை அளிக்கும் தெய்வ அன்றையின் அருளை நினைந்து “தாய் அன்றையிலும் தயவுடையாய் - நீ என்றை மறந்திடுவாயோ - மறந்திடுவாய் எனின் யான் என்செய்வேன்?” என வேண்டி மனத்தை நெகிழ்ச்செய்தல் வேண்டும். அப்பொழுது பக்தி சுரக்கும். பக்தியாகிய ஊற்றில் மிதங்கு பிரணவப்பொருளைப் பற்றி மீண்டும் தியானித்தல்வேண்டும். “பக்தியாகிய வலையில் படுவது பிரணவப்பொருள்”. அது இப்பொழுது நம்மிடம் சிக்கிக்கொண்டது. “ஓம் ஓம் ஓம்” எனும்படி (Positive Ideas) உடன்பாட்டு நிலையில் தீவிரமாகத் தியானித்தல் வேண்டும். மனவிவாசகர் இறைவணச் சிக்கெனப் பிடித்து “எங்கெழுங்கருளுவ தினியே” எனத் திருவாசகம் பாடியதுபோல் நாம் இந்த “ஓம்” எனும் பிரணவத்தை இறுகப் பற்றுதல்

வேண்டும். இந்த கிலையில் “ஓம்” எனும் மந்திரம் இரண்டாகப் பிரிந்து நாதமாகவும் விந்துவாகவும் புலப்படுதல் வேண்டும். பக்தி நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக அதன்வழி மெய்ஞ்ஞானம் உதிக்கப் போகின்றது. அதை ஆக்கிக் கொடுக்கும் கருவிகளே நாதமும் விந்துவும். கட்செவிப் புலன்மூலமும் இக் கருவிகள் தொழில் புரிகின்றன. மெய்ஞ்ஞானம் அருள் அருட்சுடராய் முருகன் காட்சியளிக்கிறார்கள். அவனுடைய திரு உருவம் ஞாபக சின்னமாக - ஓங்காரமாக - மனத்தில் பதிகிறது. எனவே ஞானக்கண் மூலம் முருகனை நோக்கி வழிபடுகிறோம். “ஞானச் சுடரே வருக! ஓம்முருகா வருக! வெற்றிவேலா வருக! நமக்கு மெய்ஞ்ஞானம் அருள்க! உனது கையிலிருக்கும் ஞானச் சத்திலேல் நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறது. ஞானம் அடைய விரும்பி உன்னை வழிபடுபவர்களுக்கு உனது வேல் வெற்றியைக் கொடுப்பது. அது ஒளிமயமானது. அதுவே விந்து. அது ஆழந்து அகன்று நுண்ணியதாய் இருக்கிறது. நுனியிலே சூர்யமையாகவும் நடுவிலே அகலமாகவும் அடியிலே நின்டு ஆழமாகவும் உள்ளது. நாம் அதனைக் கருவியாகப் பெறவேண்டும். நமது கட்புலன் அதைப்போல் சூர்யமையாகவும் விசாலமாகவும் ஆழமாகவும் செல்லவேண்டும். அப்பொழுதுதான் “முருகா! உன்னுடைய ஞானச்சுடர் எமக்கு ஏற்படும். அன்று நீ சூரைன வதைத்து முடிவில் அவனைச் சேவலும் மயிலுமாக ஏற்றுயே! இதோ நாமும் உன் முன்னிலையில் நிற்கிறோம். உனது வெற்றிவேல் நம்கெஞ்சிற் பாயட்டும். நமது அசுரத்தன்மை ஒழியட்டும். சேவலாகிய நாதரூபமாகவும், மயிலாகிய விந்து ரூபமாகவும் நாம் அசுரநிலையை விட்டு மாறவேண்டும். ஓம் எனும் பிரணவப்பொருளாக மாறி நாம் உன்னை இதோ அடைய வருகிறோம். நம்மை ஏற்றுக்கொள்வாய் அருட்சோதி! குமரா! (அஞ்ஞானத்தை அழிப்பவனே!) குருபரா! குகா! கந்தா! கடம்பா சண்முகா! நமக்கு அருள்கொடுத்தாள் ஓம் சக்தி - ஓம் சக்தி - ஓம் சக்தி எனத்தியானிப்போம்.

அத்தியாயம் 7

வாணி எழுப்பும் வீணையின் நாதம்

கட்டுலன்றுமல்ல நமது அறிவை வளர்ப்பது ஏடு என அறிந்தோம். தியானத்தின் மூலம் நமது மனை சக்தியை விருத்திசெய்யும் வண்ணம் எடுத்துக்காட்டு வது செபமாலை. வீணை கற்பிப்பது சாதனையற்ற சங்கீதம் சாத்தியப்படாது எனும் அறிவுரையாகும். இதையே ரவிவர்மா விளக்குகிறார். இதை நாம் “சாதனையற்ற கல்வி சாத்தியப்படாது” எனவும் கொள்ளலாம். சங்கீதக் கலைஞர் தாம் கற்றவற்றைக் காலையும் மாலையும் சாதனைசெய்வார். வாய்ப்பாடகர் ஒருவர் சில மாதங்களாகச் சாதனை செய்யாது விட்டு, திட்டரென ஒரு சங்கீதக் கச்சேரி செய்யப் போகின் அவருடைய சூரல் கம்மினிடும். அது இடக்கு முடக்கு பண்ணும். திறம் பாடகராயினும் அப்போது கேட்பவரின் மனத்தைக் கவர்வது கடினம். வீணை வித்து வான் ஒருவர் பலமாதங்களாக வீணையைத் தொடாது விட்டு, திட்டரென வீணைக்கச்சேரிக்குச் செல்வார் எனின் அவருடைய விரல்கள் சுறுசுறுப்பாக அசையாது அல்லற்படும். அப்போது அவருடைய வீணைக்கச்சேரி சோபிக்காது. அந்த வித்துவானுடைய புகழ் குன்றும். “சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” எனும் முதுமொழி சாதனையின் பயிற்சியின் பிரதானத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இற்றைவரையில் நாம் எவ்வளவோ கற்றுவிட்டோம். அவற்றை அப்பியாசித்துப் பழகுவோம். வீணையின் நாதம் பரிசுத்தமானது. அது இதயத்தில் உள்ள நாதத்தைத் தொட்டு எழுப்பவல்லது.

மனத்தூண்டுதலை அதிகரித்து நம்மைச் செய்க புரியும் படி ஏவவல்ல சக்திகளுள் நாதசக்தியைப்போல் வேறொதுவும் இல்லை. யுத்தமுணையிலே இருக்கும் போர்வீரர்களை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள் வோம்

போர்வீரர் என்ற பெயர் பெற்றவர்களும் மரணத் தைக் கண்டு அஞ்சுபவர்கள் தாம். எனினும் யுத்த களத்திலே ஒலிக்கும் தேசிய கீதத்தையும், படை முன் நேற்ற இசையையும் கேட்கக் கேட்க அங்குள்ள கோழையும் வீரம் பெறுகிறோன். வாத்திய இசையால் தூண்டப்பட்டதும் விறுகொண்டு எழுகிறோன். மரணத் தையும் துச்சமாக மதித்துப் போர்புரியத் தொடங்குகிறோன். மனிதனிடம் உள்ள இயற்கையான இயல்பு அவனைப் பெரும்பாலும் தீமையின் பால் இழுத்துச் செல்வதுண்டு. நாம் அரும் முயற்சி செய்து நமது மனத்தைப் பண்படுத்தினாற்றிருந்து நன்மையை நாடு வோம். இசையானது நன்மை தீமையாகியவற்றில் எவ்வித பட்சபாதகமின்றி, மனத்தைத் தூண்டும் ஒரு கருவியாகும். நாம் பண்புள்ளவர்களாயிருப்பின் நம்மை நன்மை செய்யும்படி இசை தூண்டும், பண் பற்றவர்களாயின் அது தீமையின்பால் தூண்டும். ஆகையால் இசை மீது குறை கூறுவதற்கில்லை. நம் மீது தான் குற்றம். இசைக் கலைஞர்களிற் சிலர் ஒழுக்கம் கெட்டவர்களாக இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் பயின்ற கலைதான் அவர்களை ஒழுக்கம் கெட்டவர்களாக்க மூலகாரணம் என நாம் கருதல் தவறு. அவர்களுடைய மனம் பண்பில்லாது இருத்தலே அதற்குக் காரணம். எனவே இசைக் கலை ஞர் நாமகளை வழிபடும்போது முதலில் தமது மனத்தைப் பண்படுத்தல் வேண்டும். பின்பு இசை ஆற்றல் பெருகும்வண்ணம் சக்தியின் அருள் பெறுதல் வேண்டும். அப்பொழுது இசையானது அவர்களை நன்மையின்பால் நன்றாகத் தூண்டும்.

இசை மழையைப் போன்றது. பண்பட்ட நிலத்தில் மழை பெய்யும் போது அது அங்நிலத்தை வளம் பெறச் செய்கிறது. பண்பற்ற பாலைவனத்தில் பெய்யும்போது வளம்பெறச் செய்வதில்லை. மழையானது தானும் உணவாகி, நமக்கு வேண்டிய சத்துள்ள உணவை உற்பத்தி செய்யவும் உதவுகிறது. மழை

யையே தனி உணவாக எவரும் கொள்வதில்லை. அதைக் கொண்டு பயிர் செய்து பெறும் உணவே நமக்கு வளர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. அது உடலுக்கு உழைக்கும் சக்தியை ஈகிறது. வெறும் தண்ணீர் தாக சாந்தியைக் கொடுக்கும். உடல் வளர்ச்சிக்கும் உழைப்புச்சக்திக்கும் வேண்டியது, தண்ணீருடன் கலந்த உணவாகும். இசை நமக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பதாகும். இந்த இன்பம் மனத்தில் ஒரு கிணு கிணுப்பை உண்டுபண்ணும். அத்துடன் நாம் திருப்திப்பட்டு நின்றால் நமது மன வளர்ச்சியும், ஆற்றலும் அதிகரிப்பதில்லை. நம்மிற் பெரும்பாலோர் இசையை ரசிக்கின்றோம் அல்லாது, இசையினால் ஆய உயர்ந்த பலனைப் பெறுகின்றோமில்லை. இதை நாம் நன்கு உணர்ந்து ஒழுகவேண்டும். இசையில் மயங்கி அதுவே முடிவான இன்பம் என நாம் திருப்திப்படுவோ மானால் நாம் மனப்பண்புள்ள வர்களாக உயர்வுற்று, மெய்ஞ்ஞானம் அடையப் போவதில்லை. வாழ்க்கையின் முடிவான இலட்சியத்தை நாம் பெறப்போவதில்லை. இசை நமக்கு சாதனை அருளை நல்கவேண்டும். அந்தச் சாதனை அருளைக்கொண்டு நாம் சாத்திய அருள் பெறவேண்டும். “Music is not an end by itself. It is a means to an end” இசை முடிவான இலட்சியம் அன்று; முடிவான இலட்சியத்தைப் பெறுவதற்கு அது ஒரு கருவியாகும்.

நான்காவது அதர்வண வேதகாலத்திலே யிருந்த பல முனிவர்கள் யாகத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கலாயினர். யாகத்தின் சக்திக்கு இறைவனும் கீழ்ப்பட்டவன் என்றும், இறை வழிபாட்டிலும் பார்க்க யாகம் செய்வதே மேலானது எனும் கொள்கையைப் பரப்பலாயினர். யாகம் செய்வதையே பிரதம வழிபாடாகப் போற்றினர். இருக்கு, யசர், சாம வேத கீதங்கள் ஒலிப்பதற்குப் பதிலாக அதர்வணயாக மந்திரங்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. ஒமகுண்டத்திலிருந்து தாம் விரும்பிய யாவற்றையும் பெறலாம் எனும் நம்பிக்கை

உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து விளைந்த நச்சுப்பாம் பைச் சிவனிடம் ஏவினார்கள். சிவன் அதை எடுத்துத் தமது கழுத்தில் அணிந்துகொண்டான். “அராப்புஜெ வேணியன்” எனும் பெயர் பெற்றுன், தக்கன் தான் செய்த யாகத்திற்குச் சிவனை அழைக்கவில்லை.

சிவனிலும்பார்க்க யாகம் உயர்ந்தது என நினைந்து ஏமாற்றம் அடைந்தான். தக்கனுடைய யாகத்தைச் சிவன் அழித்தது, அதர்வணவேதத்திற் குறிக்கப்பட்ட சில யாகத்திற்கு முதலிடமும், இறைவழிபாட்டிற்கு இரண்டாவது இடமும் கொடுக்கக்கூடாது என்பதை நமக்குப் புதிய கருத்துடன் எடுத்துக் காட்டுகிறது. நாம் எத்தனையோ இசைக்கக்கேரிகளுக்குச் செல் கிறோம். அங்கு சென்று நாம் சங்கீதத்தை ரசிக்கி ரேமா? அல்லது அதைக் கருவியாகக் கொண்டு நமது மனத்தைப் பண்படுத்தும் பக்தியை வளர்ச்செய்கி ரேமா? சங்கீதவித்துவான்கள் மக்களின் ரசிகத் தன் மையை வளர்த்து தமக்குப் பேரூம் புகழும் சம்பாதிக்க முற்படுகிறார்களா? அன்றி அதை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு மக்களின் மனத்தைப் பண்புபெறத் தூண்டுகிறார்களா? இதயத்தில் பக்தியாகிய நெகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணிப் பரமானந்தத்திற்கு வழிகாட்டுகிறார்களா? என்பதைச் சிறிது கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

சரித்திர ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது அதர் வண வேதகாலத்தில் யாகத்திற்கு ஏற்பட்ட கதி, புத்தபகவானுடைய காலத்தில் இசைக்கு ஏற்பட்டதை அறிகிறோம். புத்த சமயம் பிறந்தது பாரத நாட்டில். அது தூய்மை குன்றது இருப்பது இலங்கையில். நாம் புத்த சமயத்தவர்கள் அல்லராயினும் நமது நாட்டிலே பெரும்பாலும் புத்தசமயமே அனுஷ்டிக்கப் படுவதினால் இந்த இசையைப்பற்றிப் புத்தபகவான் வெளியிட்ட புரட்சிக் கருத்துக்களை நன்கு அறிதல் நலமாகும். அறத்திற்கும் இசைக்கும் உள்ள சக்தி களை ஆராய்ந்த புத்தர், அறத்தின் வலிமையே பெரி

தென்றும், அறத்தினும் இனியது எதுவும் இல்லை யென்றும் உணர்ந்தார். அறநெறியைப் பின்பற்றுத் வர்கள் நிர்வாணம் என்னும் மோட்ச நிலையை அடைய மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு வீடுபேறு இல்லை. இசெனானம் இல்லாதவர்கள் மோட்சம் அடைய முடியும் என்பதையும் அற ஒழுக்கம் இல்லாத இசைக் கலைஞர்கள் மோட்சம்பெற முடியாதென்றும் தெளிவு பெற்றார். அவருடைய காலத்திலிருந்த இசைக்கலைஞர் பெரும்பாலும் இசை இசைக்காகவே பயிலப்பட வேண்டும் என்று இசைக்கு முதலிடம் கொடுத்தும், அறத்தீற்கு இரண்டாவது இடம் கொடுத்தும் இசை இன்பத்தில் முழ்கலாயினர். இசை வெறும் இன்பத்தையே தரும் என்றும், புலன் உணர்ச்சியில் வசப்பட்டு இருப்பதனால் அறநெறி வளர்வதற்குரிய முயற்சி தடைப்படுகிறது என்றும் புத்தர் கருதினர். யாகம், யாகத்திற்காகவே என இறுமாப்புற்று, இறைவழிபாட்டிற்கு இரண்டாவது இடம் கொடுத்தத்தக்கை அழித்த சிவஜீப் போற்றுகிறோம். இந்தப் பண்புள்ள நாம் அறத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்த புத்தரைத் தூற்றமுற்பட்டோம்.

எனினும் இசையின் நுட்பங்களை உணர்ந்து அதனாலாய பயனிப் பெறத் தவறமாட்டோம். இசையைக் கொடுக்கும் ஏழு சூரங்களும் ஒழுங்காக, இனிமையாக இணங்கு தொனிக்கும்போது இசை பிறக்கிறது. இசைபடுதலே இசையின் தத்துவம். இசைவித்துவான் ஒருவர் இன்னிசைக்கச்சேரி செய்கிறார். அவருக்குப் பக்கவாத்தியங்களாக, வயலின், மிருதங்கம், கடம் முதலியன உதவுகின்றன. வித்து வானுடைய கீர்த்தனைக்கு இசைய பக்கவாத்தியங்களின் சுரங்களும் அமைந்து இனிமையூட்டுகின்றன. வயலின் வாசிப்பவருக்கு அதிக இசைஞானம் இல்லாத பாடகினின் கீர்த்தனைக்கு மாருன அபஸ்வரங்களை அந்த வயலினில் அவர் எழுப்புவாராயின் இசை தடைப்படும். பாடகருக்கு உற்சாகம் குன்றும். அத

ஞல் அவருக்குக் கோபமும் உண்டாகும். இந்த நிலை நீடிக்குமாயின், பாடகர் பக்கவாத்தியங்களைக் கவனி யாது பாடவாராயின், மிருதங்கம் வாசிப்பவரும் தன் பாட்டுக்கு இசைதவறிச் செல்வாராயின், இசைக் கச்சேரி என்னவாகும்? அது வசையையே கொடுக்கும். இசையின் இயல்பு நாதஸ்வரங்களை இசைத்து இன் பம் ஊட்டுவதாகும். இன்றேல் பாரதியார் கூறியது போல்,

நாதம், நாதம், நாதம்;
நாதத்தேயோர் நலிவண்டாயின்,
சேதம், சேதம், சேதம்.”

என நாமும் உரைப்போம்.

இசைந்து பாடுதலில் இருந்து இசைந்து வாழ் தலுக்கு வருவோம். வானி எழுப்பும் வீணை நாதத் தின் தத்துவம் இதுவேயாகும். மேடையிலே மட்டும் நாதம் இசைந்தால் போதாது. வாழ்க்கையிலும் அது இசைந்து போகும் வண்ணம் அமையவேண்டும். கலைமடங்கையிடம் நாம் கற்கும் பாடம், கல்வியால் அறிவையும் ஆற்றலையும் மட்டும் பெருக்கினாற் போதாது, அது நம்மைக் குடும்பத்துடனும் சமுதாயத் துடனும், நாட்டுடனும் இசைந்து வாழக்கூடிய பண்புள்ளவர்களாக்ககவேண்டும் என்பதும் ஆகும். இதை ஆங்கிலத்தில் “Adjustment to Environment” எனக் கூறுவார்கள். அதாவது “சூழ்நிலைக்குப் பொருந்த வாழ்தல்” என்பதே இதன் கருத்தாகும். கல்வியின் இலட்சியங்களுள் இது முக்கியமானதாகும். நாம் சூழ்நிலைக்குப் பொருந்த (இசைய) வாழக் கற்காவிடின், நம்மைப் ‘பலகற்றும் கல்லாத அறிவிலா தார்’ எனவே உலகம் அழைக்கும். சூழ்நிலைக்குப் பொருந்த வாழ் வதே சிறப்புடைய வாழக்கையாகும். இதனால் வரும் புகழையே வள்ளுவர் ‘இசை’ என்கிறார். இக்கருத்தை அழகாக “இசையொழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்” என எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சென்ற அத்தியாயத்தில், பிரணவத்தின் ஒரு பிரி வாகிய விந்துவைப்பற்றி அறிக்தோம். இப்பொழுது அதன் மறு பாதியாகிய நாதத்தைப்பற்றிக் கவனிப்போம். இந்த நாதம் எங்கும் நிறைந்திருப்பதாக நமது முன்னேர் கண்டனர். அது ஒங்காரத்திலுள்ள தொனியாகப் பரிணமிக்கிறது: அமைதியான விடியற்புறத்திலே கடலின் ஒசை ஒங்காரமாக விளங்குகிறது. அந்தக் கடலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட சங்கின் ஒலியும் ஒங்காரமாகத் தொனிக்கிறது. இயற்கையில் நாம் கேட்கும் ஒசைகள் யாவும் ஒங்காரமாயுள்ளன. தமிழ்மொழியை நாம் தெய்வீக மொழி என்பதற்கு விசேஷ காரணம் அதனிடம் அதிகமாக விளங்கும் ஒங்கார நாதமேயாகும். “நான்” என்னுந்தன்மை ஒருமைப் பதத்தில் அது ஒலிப்பதில்லை. “நான்” என்னும் பதம் சுயநலத்தையும் அகங்காரத்தையும் குறிக்கின்றதாதவின் அத்துடன் ஒங்காரம் இசையவில்லை. நாம் எனும் தன்னிலைப் பன்மைப் பதத்தின் முத்தியில் ஒங்காரத்தின் மூடிவாகிய மகரம் ஒலிக்கிறது. நாம் எனும்போது, சுயநலம் புலப்படவில்லை. ஆணவும் உருக்கொள்ளவில்லை. எனவே ஒங்காரம் அத்துடன் இசைகிறது. நாம் என்னும் தன்மைப் பன்மை, வினையை ஏற்கும்போது ஒம் ஒம் எனப் பொதுவாக முடிகிறது. எனவே தன்மைநிலைப் பன்மையிலே நாம் பேசுகிறோம்; எழுதுகிறோம்; கேட்கிறோம். இதனால் தமிழின் தெய்வீகத் தன்மை நமக்கும் உண்டாகட்டும். ஒங்கார மந்திரத்தை உச்சரிப்பவர்கள் சுயநலமும் ஆங்காரமும் நிங்கிய பண்புள்ளவர்களாயிருப்பின், அதனால் அதிக பலன் அடையலாம். இசைப்படவாழ்ப்பவர் பரோபகார சிங்கதை யுடையவர். அவர்களுக்குச் சிறப்பு எனும் செம்பொருள் கிட்டும்.

உயர்வாகிய சிறப்புநிலை செம்பொருளாகும். இந்த நிலையை அடைவதற்குரிய மார்க்கத்தைக் காட்டிநமக்கு ஊக்கம் அளிப்பது ஒங்காரம். வீஜை வாசிப்பதில் ஏற்படும் புகழ் அதனைச் சரிவரச் சாதனைசெய்வு

தால் வருமென அறிந்தோம். அதேபோல் செம் பொருளை அடைவதில் உண்டாகும் புகழ் ஒழுக்கத்தால் வரும் என அறிதல்வேண்டும். நல்லொழுக்கத்தால் வரும் புகழை, வள்ளுவர் விழுப்பம் எனக் குறிப்பிட்டார். இந்த விழுப்பமாகிய சிறப்பை உயிரிலும்பார்க்க மேலாக நாம் மதிக்கவேண்டும். விழுப்பம் நம்மிடம் படிப்படியாக மூன்று நிலையில் வளர்ச்சி அடைதல் வேண்டும். அந்த மூன்று படிகளையும் கவனிப்போம்.

முதலாவது படி பழக்கமாகும். பழக்கம் என்பது நமது முயற்சியால் செயற்கையாக உண்டாவது. காட்டில் தன்னிஷ்டப்படி அலைந்து திரியும் குதிரையை நாம் பிடித்துக் கட்டுகிறோம். அதன்மீது உடனே சவாரி செய்ய இயலாது. அதைச் செயற்கையாக நாம் பழக்க வேண்டும். நாம் பாடுபட்டால் அதைப் பழக்கலாம். அது தானுகவே பழக்கமாட்டாது.

இரண்டாவதுபடி வழக்கமாகும். இது செயற்கையின் விளைவால் சிறிது இயற்கையாக உண்டாவது. நம்மிடம் மூன்று வயதுக் குழந்தை ஒன்று இருக்கிறது. இராப்படுக்கையிலே சலம் கழித்துவிடுகிறது. பகல் நேரத்திலே கண்ட இடங்களிலே எல்லாம் மலம் கழிக்கிறது. அதனால் நமக்குத் தொந்தரவு ஏற்படுகிறது. எனவே படுக்கைக்குப் போகுமுன் கட்டாயமாகச் சலம் கழிக்கப் பழக்குகிறோம். பகல் நேரத்திலே, சிறுவர்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமாக அமைக்கப்பட்ட மலகூடத்திலே கட்டாயமாக மலம் கழிக்க வேண்டும் என நமது குழந்தையைப் பழக்குகிறோம். சில மாதகாலமாக இவ்விதம் செயற்கையாகப் பழக்குகிறோம். நாம் எடுத்தமுயற்சி சிறிது பலன் அளிக்கிறது. நாம் பழக்கத் தொடங்கிய சில மாதத்திலிருந்து குழந்தை மலகூடத்தை உபயோகிக்கத் தொடங்குகிறது - பழகிவிட்டது. அந்தப்பழக்கம் இப்போது வழக்கமாக மாறுகிறது. படிஏறுகிறது. எனினும் அடிக்கடி அக் குழந்தைக்கு நாம் ஞாபகப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இந்த நிலையில் குழந்தையிடம்

வழக்கம் உண்டாகிறது. இவ்வழக்கம் இயற்கையாக வும் செயற்கையாகவும் ஏற்பட்டது. அதாவது குழங்கத தானுக மலகூடத்தை உபயோகிப்பது இயற்கையாகவும், நாம் ஞாபகப்படுத்தி உபயோகிப்பது செயற்கையாகவும் செய்யப்படும். இதை வழக்கம் என்போம்.

முன்றுவதுபடி ஒழுக்கமாகும். தொடர்ச்சியாக நடக்கும் செயலை நாம் ஒழுக்கம் என்போம். எனினும் தீயசெயலை ஒழுக்கம் எனக் குறிப்பதில்லை. ஒழுக்கம் குறிப்பது நற் செயலையாகும். இடைநிடாது தொடர்ந்து செய்யப்படும் நற்செயலையே நல் ஒழுக்கம் என நாம் கருதல்வேண்டும். ஒழுக்கமாகிய சொல்லின் பொருளை மனத்தில் நன்றாகப் பதியவைத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமக்கு ஒழுக்கம் உண்டாகும். இதற்கு ஓர் உதாரணம்; எறும்புகளில் எத்தனையோசாதியுண்டு. அதில் ஒழுக்கு எறும்பு என்பது ஒன்று. அதற்கு இந்தப்பெயர் உண்டாவதற்கு அதன் செயலே காரணமாகும். ஒழுக்கு எறும்புகள் வெள்ளாடுகளைப் போல் அங்கும் இங்கும் தனித்தனியாக அலைவதில்லை. அவைகள் ஊர்ந்து செல்லும்போது ஒன்றன்பின் ஒன்றுகத் - தொடர்ச்சியாகப் - புகையிரதப் பெட்டிகள் செல்வதுபோல் ஒழுங்காக ஊர்ந்து செல்லும்.

இந்த முன்று படிகளையும் தான்டிச் சென்றால் விழுப்பமாகிய மாளிகையை அடையலாம். பழக்கத்திலிருந்து வழக்கமும், வழக்கத்திலிருந்து ஒழுக்கமும், ஒழுக்கத்திலிருந்து விழுப்பமும் உண்டாகும் எனத் தெளிவோம். காந்தியடிகள் தமது “சத்திய சோதனையில்” “ஒழுக்கம் வேறு; கல்வி வேறுஎன நாம் நினைக்கக்கூடாது. ஒழுக்கத்தைப் படிப்படியாக வளர்ப்பதே கல்வியாகும்” எனக்கூறியதை நினைவுறவோம். இப்பொழுது ‘கலைமகள் - ஏடு - கல்வி விந்து - வீஜை நாதம் - சாதனை - ஒழுக்கம் ஆகிய சொற்களைத் தொடர்புறுத்தித் தியானிப்போம். நாம் இடை-

யிடையே நல்ல சிந்தனைகளைச் சிந்திப்பதனாலும், நல்ல காரியங்களைச் செய்வதனாலும், ஒழுக்கம் உடையவர்களாக மாட்டோம். இவற்றைத் தொடர்ச்சி யாகச் செய்வதனாலேயே நமக்கு ஒழுக்கம் உண்டா கிறது. இக்கருத்தை விளக்குவதற்குத் “திருவருடப்பய னிலே” சிறந்த உவமை கூறப்பட்டுள்ளது; அதை நினைவுறுவோம். பாசியினால் மூடப்பட்ட குளம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் நீர் இருப்பதுகூடத் தெரியவில்லை. பாசி அவ்வளவு அடர்த்தியாக இருக்கிறது. நாம் அதில் ஒரு கல்லீத்தூக்கிப் போடுகிறோம். பாசி சிறிது விலகுகிறது. நாம் எறிந்த கல் கீழே செல்கிறது. கல்லு கீழே சென்றதும், விலகிய பாசி மீண்டும் மூடிக் கொள்கிறது. இதைக்கொண்டு நமது மனதின் தன்மையை நன்கு விளங்கலாம். பாசி எனும் அழுக்கேறிய சிந்தனைகள் நமது மனமாகிய குளத்தை மூடியிருக்கின்றன. அதில் நாம் இடையிடையே நல்ல சிந்தனைகளாகிய கல்லீப் போடுகிறோம். அந்தச் சிந்தனைகள் அங்கு புதுகின்ற நேரத்தில் தீய சிந்தனைகள் சிறிது விலகுகின்றன; வழிவிடுகின்றன. மீண்டும் தீய சிந்தனைகள்தாம் மூடிக்கொள்கின்றன. இதனால் நல் வொழுக்கம் ஏற்பட்டுவிடாது. ஒழுக்கம் உண்டாக வேண்டும் எனின் “அயரா அன்பின் அயன் கழல்” சேரல்வேண்டும். நற்சிந்தனைகளைக்கொண்டு இடைவிடாது நாதத்தின் சக்தியால் துண்டப்பட்டுத் தியானித்தல் வேண்டும். பாசியை முற்றுக அகற்றல் வேண்டும்.

ஞாபக உருவங்கள் செவிப்புலன் மூலமும் நமது மனத்திரையில் பதியும் என முன்பு அறிந்தோம். செவிப்புலன் செயற்படுவதற்கு ஆதாரமா யிருப்பது நாதம். நாதம் பிறப்பது தெய்வீகசக்தி பெற்ற திருவாக்கு மூலம். இந்தத் திருவாக்குச் சக்தியே நாமகளாகும். நாமகளின் கையில் நாதத்தின் தத்துவத்தை விளக்கும் வீஜை இருப்பது சாலப் பொருந்தும். கவிஞர்களுக்கும், இசைவாணர்களுக்கும், பக்தர்களுக்கும், நாமகளின் திருவாக்குச்சக்தி பெரிதும் வேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள் செவிப்புலன்மூலமே பெரிதும் தங்

கள் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொள்கிறார்கள். இவ்விதம் தமது ஆற்றலைப் பெருக்கி உலகம் வியக்கும் காவியங்களையும், கீர்த்தனங்களையும், பக்திப் பாடல்களையும் நமக்கு ஈய்க் கிருக்கிறார்கள். ஈய்க் குதொண்டே செல்கிறார்கள். நாமகளை வழிபடும்போது அவருடைய சக்திபெற்ற நம்மை உய்யும்படி வழிகாட்டும் இவ்வாய்மையை விளம்பும் சான்றேர்களையும் வழிபடுவோம். அவர்கள் எவ்விதம் திருவாக்குச் சக்தியைப் பெற்றார்கள் என்பதை ஆராய்வோம். அதனால் நமக்கும் வாய்மை பெற வழியுண்டாகும்:

தமிழ்க் கவிஞர்களுடைய வரலாற்றை நாம் அறி வோம். வள்ளுவனை உலகினுக்கே பொதுவான உயர்ந்த புலவன் என்கிறோம், “கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்” என்கிறோம். இவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சரித்திரவாயிலாக அறுதியிட்டு இன்னது தான் என உறுதியாகக் கூறும் ஆதாரம் அதிகம் இல்லை. இவர்களைப்போல் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த இரு கவிஞர்களைப் பற்றிக் கவனிப்போம். நாம் “வள்ளுவனை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் பெற்ற தமிழ் நாடு” எனப் பெருமையடைவதுபோல், ஆங்கிலேயர் களும் “ஷேக்ஸ்பியர்தனை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் பெற்ற இங்கிலாந்து” எனப் பெருமைப்படுகிறார்கள். நாம் கம்பனைக் குறிப்பதுபோலவே அவர்களும் (Milton) மில்டனைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஷேக்ஸ்பியர் உலகப்புகழ் பெற்றிருப்பது உண்மை. ஆனால் அவருடைய வரலாற்றைப்பற்றிப் போதிய சரித்திர ஆதாரம் காட்ட முடியவில்லை. அதனால் ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றி இன்றும் இங்கிலாந்தில் அபிப்பிராயபேதம் இருந்துவருகிறது. மில்டனைப்பற்றிப் போதிய சரித்திரச் சான்றுகள் உள்ளன. அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைத் திட்டவட்டமாகத் தயங்காது இன்னது தான் எனக் கூறியுள்ளார்கள். அதை மறுக்கும் ஆங்கிலேயர் இல்லையெனக் கூறலாம். நாம் எடுத்த “திருவாக்குச் சக்தி”க்கும் மில்டனுடைய வாழ்க்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதைக் காட்டுவோம்,

மில்டன் இளம் பிராயத்திலிருந்தே இலத்தீன், கிறிக் முதனிய பாக்ஷகளைப் பயின்று பாண்டித்தியம் பெற்றார்; ஜோப்பிய புராண இதிகாசங்களை ஆராய்ந்து வித்துவத்தன்மை அடைந்தார்; இறைவனிடம் தீவிரபக்தி பூண்டார்; தன்னிடம் இறைவனுற் கொடுக்கப்பட்ட தனி ஆற்றல் (Talent) இருப்பதை உணர்ந்தார்; அதைக்கொண்டு கடவுட்பணி யாற்றும் சிறங்க கவிஞரங்கவேண்டும் என முயற்சித்தார். இந்த முயற்சியில் இடைவிடாது ஈடுபட்டிருக்கும் இளம் வயதிலே அவருக்கு எதிர்பாராத பெரும் ஏமாற்றமும், சகிக்க முடியாத துன்பமும் ஏற்பட்டன. அவருடைய கண்கள் இரண்டும் இருண்டு குருடாகின. உலகமே இருண்டதுபோ லாயிற்று. கட்புலளை நம்பியிருந்தார். கடவுளைத் தொழுதுவங்தார். விந்துவாகிய சக்தி அவரிடமிருந்து விலகியது. பார்வை இழந்த நிலையில் பரிதபித்தார்! “துன்பமும் துயரமும் அடியார்களுக்கோ” என மனம் நொந்தார். தான் எடுத்த பணியைக் கைவிடுவதா? கடவுள் கொடுத்த அந்தக் கொடையாற்றல் வீணாவதா? அது ஏம் தனது வாழ்நாளில் பாதிக்கூட முடியாத அந்த இளம்வயதில், பரந்த இருண்ட உலகிலே தமது பார்வையாற்றலை இழந்து இனி என்ன செய்வது? கடவுட்பணியைக் குருடனுகிய நிலையில் எவ்விதம் ஆற்றுவது? வாழ்வதா? மாழ்வதா? என நெஞ்சம் புண்ணுகி நினைவிழந்து நாற்காலியிற் சாய்ந்தார்.

காட்சிப்புலன் கெட்ட அந்தப் பரிதாப நிலையில், இறைவனுடைய வாக்குச் சக்திமூலம் அவருடைய செவிப்புலத்தில் ஞாபக உருவமாக நாதம் தொனித்தது. மனிதனுடைய சேவையும், பரிசும் இறைவனுக்குத் தேவையில்லை. (நம்பிக்கையுடன்) பொறுத்துக் காத்திருப்பவர்களும் சேவை செய்பவர்களாவர் என அந்தத் திருவாக்கு ஒலித்தது. செவிப்புல ஞாபக ஞபமாக விளைந்த அந்த அருள்வாக்குகளே அவரை ஆங்கிலக் கல்வியில் பெரிய கவிஞராக்கின, கட-

புலனுற் பெறமுடியாத அரிய பெரிய நாத சக்திகளைத் தமது செவிப்புலனால் விருத்தி செய்து, இறவாத புகழ் பெற்ற “மாண்ட சொர்க்கம்”, “மீண்ட சொர்க்கம்” எனும் இரு காவியங்களை இயற்றினார். இன்னும் பல உயர்க்க கவிதைகளை இயற்றினார். ஆங்கில சரித் திரத்தில் அழியாத புகழைப் பெற்றார். எனினும் குருடனுகவே அதன்பின்பு தமது வாழ்நாளைக் கழித் தார். இதிலிருந்து நாமகளைப்பற்றி அறியாவிட்டும், அவனுடைய தத்துவ உண்மைகளை நன்கு அறிகி ரேம். அதுவே நமக்கு அவசியம் வேண்டுவதாகும். பிரணவப் பொருளின் நாதம் விந்துவாகிய இரு தத்து வங்கள் உள்ளும், விந்துவின் (ஞலியின்) உதவி இன்றியே நாதம் நமக்கு உயர்ந்த ஞானத்தைக் கொடுக்க உதவும். கட்டுலன் அற்ற கலைஞர்கள் பலரை நாம் காண்கிறோம். அப்படியானவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். செவிவாக்குப் புலன் அற்ற கலைஞர்களை நாம் காண்பதுண்டா? அப்படி யாரும் இருந்தார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? சரித்திரத்தில் செவிட்டு ஊமையர் கலைஞர்களாக இடம் பெற்றிருக்கிறார்களா? ஆராய்ந்து பாருங்கள். அப்படியாரும் தென்படின் அவர்களுடைய எண் ணிக்கை கண்ணிழந்த கலைஞர்களுடைய எண்ணிக்கை யிலும் அநேக அளவில் குறைந்திருப்பதை அறியலாம்.

எனவே நாத உருவவழிபாட்டை அனுசரிக்கும் நாம் நாதமாகிய கணபதிக்குப் பிரணவமாகிய இறை வனுடைய முத்தமகன் என முதலிடம் கொடுத்தல் தகும். ஞானக் கணபதிக்கே காப்புக்கூறி எந்தக் காரியத்தையும் தொடங்குதல் முறையாகும். நாத தத்துவத்தின் அகண்ட இயல்பை அறிந்தவர் எவரும் அதன் ஞாபக உருவத்தை மனத்தில்பதிக்க விரும்புவர். அந்த ஞாபக உருவம் நாதத்தின் உண்மையை நன்கு விளக்குவதாயிருத்தல் வேண்டும். கணபதியின் தோற்றம், அதை நன்குவிளக்கும் கற்பனை உருவம் என்பதைனே நாம் முன்றும் அத்த்யாயத்தில் தெளிவாக

அறிக்தோம். இப்பொழுது நாம் கணபதியை முதல் அத்தியாயத்திலேயே விரிவாகத் தோத்தரிக்கத் தவறிய குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி வேண்டுவோம். சிவனின் முத்தபிள்ளை கணபதி. பின்னையாரின்றி எந்தக் காரியமும் சித்தி பெருது. எனவே கணபதிக்கு நாம் முதலிடம் கொடுக்கிறோம். கலைமகளின் தத்துவ வீஜனயின் நாதம் ஒவிக்கும் இந்த அத்தியாயம் அதற்கு உகந்த இடமாகிறது. அதனால் செவிக்கு அதிபதி யாய கணபதி நம்மை மன்னிப்பார். இதனால் விந்து ரூபமாகிய முருகனை - இளையபிள்ளையை நாம் புறக் கணிக்கவில்லை.

தேவாரங்களைப் பாடிய சுந்தரரூக்கும், திருப்புக்கழப் பாடிய அருணகிரியாருக்கும் இறைவனே முதல் அடியை எடுத்துக் கொடுத்துப்பாடும் வண்ணம் பணித்ததை நாம் அறிவோம். மேலும் தன்னிகரில்லா வடமொழிப்புலவன் காளிதாசனுக்குப் பராசக்தியே பேரருள்புரிந்து காட்சிநல்கி வாக்குமூலம் ஞானம் ஊட்டிக் கவிகள் இயற்றும் வண்ணம் கட்டளை இட்டதாக அறிகிறோம். இவை யாவும் தீவிரபக்தர்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய அனுபவங்களாகும். அவர்களிடம் பக்தி முதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட ஞான ஒளிக்கு முதல் உதவியாக இருந்தது இறைவனுடைய திருவருளாகிய நாதத்தின் சக்தியென நாம் உணர்தல்வேண்டும். இன்னும் அவர்களுடைய செவிப்புலன் மடைமாற்ற மடைந்து உயர்வு பெற்று அருணகிரியார் கூறியது போல் “மாலேலகோள்” அங்ஙனம் அந்த உயர்ந்த, ஒம் கார் ஒசையை - வாக்கை - கணபதியின் நாதசக்தியை- ஈர்த்து இழுத்துத் தமது மனத்தில் பதிய வைத்ததனு வன்றே சிறந்த திருப்பாசுரங்களும், உயர்ந்த காவியங்களும் மலர்ந்தன? ஒங்காரத்தின் தத்துவத்தை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து பாடினார்கள். அதனால் ஒங்காரத்திலுள்ள அ + உ + ம = ஒம் எனும் மூன்று அட்சரங்களும் அவர்களுடைய மனச் செவியில் தொனித்துத் தொனித்து அவர்களுக்குச் சாதாரண மாக எட்டாத ஞானஒளியைக் கொடுத்தன. அதனால்

அவர்கள் “அ” குறிக்கும் அகங்காரத்தையும் “உ”, காட்டும் புத்தியையும் “ம்” விளக்கும் மனத்தையும் ஞானபூர்வமாகத் தெளிந்து தெளிந்து பாடினார்கள்.

நாம் அவர்களைப்போல் அதி உன்னதனிலை அடையாவிட்டும், அவர்களுக்கு அருள்வாக்கு உண்டாகிய உண்மையைச் சரிவர உணர்ந்து, நமது செவிப்புலஜைத் தீட்டி, வாக்குச் சக்தியைப் பெருக்கி, திருவருளால் - நாதவடிவை நமது மனத்தில் பதிக்கப் பழகுவோம். அப்பொழுது நம்முடைய ஆற்றல் விருத்தியாவது திண்ணம் - ஓம் எனும் நாதத்தில் பரவசம் அடைவோம். அதனால், ஆத்மா, உலகம், இறைவன் ஆகியவற்றைப்பற்றி மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவோம்.

அத்தியாயம் 8.

களங்கமற்ற வெள்ளைக்கலை

புற உலகிலிருந்து பஞ்சேந்திரியங்கள் மூலம் நாம் அறிவைப்பெற்று மனோவளர்ச்சியடையும் முறை களைப்பற்றிச் சென்ற அத்தியாயங்களிற் கற்றேரும். தலையலை உறையில் பஞ்சசத் திணிப்பதுபோல் நாம் வெளியிலிருந்து மூளையின் உள்ளுக்கு அறிவைத் திணித்தாற் போதுமா? அறிவை மூளையில் அதிகம் சம்பாதித்துவைக்க இவ்வளவு கஷ்டமேன்? அகராதி களிலும், கலைக் களஞ்சியங்களிலும் வேண்டிய அறிவு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை வாங்கிச் சுலபமாக அலுமாரியில் அடுக்கி வைக்கலாம். வேண்டிய நேரம்; ஏதும் அறிவைப் பெறவேண்டுமோயின் மூளைக்குத் தொல்லை கொடுப்பதை விட்டு அலுமாரியிலுள்ள கலைக்களஞ்சியத்தை எடுத்துப் பார்க்கலாம். “எட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது”. எவ்வளவு படித்தும் என்ன பிரயோசனம்? மன்வெட்டி பிடித்து நிலத்தைப் பண்படுத்தக்கூடத் தெரியவில்லை. அடுப்பு நெருப்பை

முட்டி ஒரு தேனீர்க்கூடத் தயாரிக்கத் தெரியாது. தொழிற்கல்வி இல்லாதபோது நூல்அறிவு என்ன செய்யும்? என்றெல்லாம் நமக்குத் தோன்றுகிறது. படியாத எத்தனையோ மேதைகளைக் காண்கிறோம். வெறும் படிப்பு படிப்பு என்று புத்தகம் சுமங்தே புத்தியை இழந்தோம். இந்தப் படிப்புக்கு முடிவு வேண்டுமெனச் சிந்திக்கும்போது கலைவாணியின் வெள்ளையணி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. இந்த வெண்மை நிறம்தான் முக்கியமேயன்றி, அணிகள் அல்ல என்பதை முதலில் விளங்கிக் கொள்வோம்.

கலைமகளின் வெண் தன்மையை விளக்கும் பொருட்டு ரவிவர்மா “வெள்ளைக்குக் கள்ளச்சிக்தனை இல்லை” எனச் சுருங்கக் கூறியுள்ளார். உள்ளிருந்து கல்வி மலரவேண்டுமெனின் நமது உள்ளம் கள்ளம் கபடமற்ற வெள்ளைத்தன்மை அடைதல் வேண்டும். இதனைச் சமய சாஸ்திரங்கள் “சித்தசுத்தி” எனக் குறிப்பிடும். சித்தசுத்தி உண்டாகும்போது இறைவன் நமது சித்தத்தில் குடிகொள்வான். சிவப்பிரகாசம் நம்மிடம் சுயம்பிரகாசமாகும். சுயம்பிரகாசத்தையே நாம் சுயாநுபூதி என்று வழங்குவோம். சுயாநுபூதி நமக்கு ஏற்படுகின்றபோது உள்ளம் மலரும். அறிவு உள்ளிருந்து மடைதிறந்தாற்போல் பொங்கி வெளி வரும். ஆத்மீகத்துறையில் மட்டுமல்ல, மற்றும் உலகியலிலும் அறிவு உள்ளிருந்து மலர்ந்து ஆச்சரியமான ஆற்றலைக் கொடுத்து உயர்ந்த செயல்களைப் புரிவதற்கு ஆதாரம் அளிக்கும். உள்ளியலில் சுயாநுபூதியை சுயஅனுபவம் என்பார்கள். தத்துவ ஞானிகள் இதை ஆங்கிலத்தில் Divine Intuition) தெய்வீக சுயாநுபூதி எனக் கூறுவார்கள். இறைவன் நமது சாதாரண அறிவைக் கடந்து இருப்பதுபோலவே விஞ்ஞானிகளின் சாதாரண அறிவைக் கடந்து சுயாநுபூதி இருக்கிறது. மனத்தின் அயர்வுப் புலத்திற்கும் சுயாநுபூதிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகப் பல விஞ்ஞானிகள் நம்புகிறார்கள்.

கற்புள்ளும் யண்பு பெண்களிடமே இருக்கிறதென ஆராய்ந்து, பெண்களுக்கெனவே கற்புள்ளும் சொல்லில் அடையாக நமது முன்னேர்கள் உபயோகித்து வர வாயினர். இச்சொல் அறிவு உள்ளிருங்கு மலர்ந்து பூவாகப் பரிணமிக்கும் நிலையைக் குறிக்கிறது. பெண்களுக்குக் கற்பினும் பார்க்கப் பெருமை தரக்கூடியது வேறெற்றுவும் இல்லையென வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். இன்னும், அவர்களைப் பாதுகாக்கும் சக்தி - திண்மை இந்தக் கற்பேயாகும் என விளக்கியுள்ளார். கற்பி னுக்கு நல்லுரைக்கூறிய நச்சினர்களியார், இற்றைக்கு ஒன்பது நூற்றுண்டுகட்கு முன்பே “கொனுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை” எனத் தெளிவு படுத்தியுள்ளார். உள்ளிருங்கு மலர்ந்து ஒளியாக இலங்கும் அறிவைக்கொண்டு தாமறிந்த உயர்ந்த உண்மைகளை இறுகப்பற்றி நெஞ்சில் உரம் பெற்றுச் செயல்முறைக்குக் கொணர்ந்தலைக் கற்பு குறிக்கும். நூற்கல்வியில்லாத எத்தனையோ பெண்கள் கற்பு நிலை தவறாது வாழ்ந்து நம் நாட்டில் சரித்திரப் பெருமை பெற்றமை நாம் அறிவோம். கல்விமலர்ந்த நிலை கற்பு எனும்படி விரித்துச் சொற்பொருள் காட்டக்கூடிய இனிய ஒரு சொல் வேறெந்த மொழி யிலும் காண்கிலோம். வடமொழியில் இதை “பதி விரதம்” என்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் (Chastity) தூய்மை எனும் பொருள்படக் கூறுகிறார்கள். பிற மொழிகள் குறிக்கும் சொல் அர்த்தம் யாவும் கற்பு என்னும் சொல்லில் அடங்குமேயன்றி கற்பாகிய சொல் குறிக்கும் கருத்துக்கள் அத்தனையும் பிறமொழிகள் இவ்வளவு விரிவாக எடுத்துக் காட்டுவதில்லை. இதனால்லன்றே கல்வித் தெய்வத்தைக் கலைமகளாகிய பெண்ணரசியாக நமது முன்னேர் வழிபடலாயினர்.

தூய்மைக்கும், கற்புக்கும் கலைமகளுக்கும், இந்த அத்தியாயத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. நாம் அறிவை உள்ளிருங்கு மலரச் செய்வோமெனின் அதிலும் கூடிய செல்வம் நமக்கு இல்லையெனக் கூற

லாம். தூய்மையென்பது சிறந்த புனிதத்தன்மை. உடல் புனிதப்படுவது தண்ணீரினாகும். உள்ளம் புனிதப்படுவது வாய்மையாகிய சத்திய வாக்கினு லாகும். வாய்மையாகிய தெய்வ சக்தியைக் குறிப் பவன் “நாமகன்”. எனவே இந்த அத்தியாயத்திலே நாமகன் வழிபாட்டின் உச்சாங்கிலையை நாம் உணர வேண்டியிருக்கிறது. பாரதப் புண்ணிய பூமியிலே உதித்த தத்துவஞானிகளில் ஒருவர் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரி சுவாமிகளாகும். அவர்களுடைய தீவ்விய நாமத்தை நினைந்து “அவனருளாலே” இந்த அத்தியாயத்தில் குறித்த “வெளிக்குக் கள்ளச் சிந்தனையில்லை” எனும் கலைமகளின் தூய தத்துவத்தை ஆராய்வோம்.

இராக்காலத்திலே நாம் இருளில் மூழ்கிருப்பதைக் கொண்டு உலகம் இருள் மயமானது என முடிவு செய்யக்கூடாது, பூமியினுடைய நிழலே இரவில் பூமியின் ஒருபாகத்தைச் சூரிய ஒளிபெறுது இருளச் செய்கிறது. இரவிலே ஆகாயத்தின் கண் சூரியன் இல்லையென நாம் நம்புவோமா? இரவில் ஏற்படும் இருள் தற்காலீகமானது. இந்த உதாரணத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவையும் ஞானபாஸ்கரனையும் விளங்கிக் கொள்வோம். நமது ஆத்மா அஞ்ஞானமாகிய இருளில் மூழ்கி இருக்கும்போது அதன் இயல்பு இருளாகிய அறிவின்மையென நாம் தீர்மானிக்கக் கூடாது. அஞ்ஞானகாலத்திலே ஞானபாஸ்கரன் இல்லையெனவோ அல்லது அவன் நமக்கு ஒளியைத் தரமாட்டான் எனவோ நாம் நிர்ணயிக்கக் கூடாது. இயற்கையின் இயல்பு ஒளியாதல்போல ஆத்மாவின் இயல்பும் அறிவாக விளங்குதலேயாகும். அஞ்ஞானம் என்பது ஒளியற்ற நிலையேயன்றி அது ஒரு பொருள் அல்ல. அறிவு என்பது ஒளிமயமான உள்பொருள். அந்த ஒளி அறிவுபெற்று விளங்கும்போது அஞ்ஞானம் அகன்றுவிடுகிறது. இது சங்கராச்சாரியார் அவர்களின் கொள்கையாகும்.

ஆத்மா கண்ணேடி போன்றது. அதிற் தூசு தடிப் பாகப் பதிந்துவிட்டால் ஒளியைக் காட்டாது. ஒன் றையும் பிரதிபலிக்காது ஆத்மாவும் இத்தகையது. அதில் மலங்களாகிய தூசுகள் தடிப்பாகப் படிந்து அதை ஞானஒளிபெற விடாது மாசுறுச் செய்கின்றன. ஒளிமயமான - அறிவுப்பொருளாகிய இறைவன் - ஆன் மாவாகிய கண்ணேடியில் பிரதிபலிக்கவில்லை என நாம் நினைந்து சும்மா இருக்கக்கூடாது. கண்ணேடியிற் பதிந்த தூசைத் துடைப்பதுபோல நமது ஆத்மாவை மறைத்து மூடிய மலைருளைத் துடைத்தல் வேண்டும். அப்பொழுது ஞானமாகிய - பாஸ்கானின் ஒளி தானு கவே சுடர்விட்டுப் பதியும்; ஆத்மா-மினிரும்; அறிவு மலரும்; நாம் சுயாநுழுதி அடைவோம். ஆணவும், கன்மம். மாயையாகிய தூசுகளை அகற்றுவதே சிறந்த கல்வியென்றும், இந்த முயற்சியின் பெறுபேறே மேய்ஞ்ஞான மென்றும் - சிவப்பேறு என்றும் கலை மடங்கை தமது வெள்ளைக் கலையால் நமக்கு எடுத்து ஒதுகிறோம். மன அழுக்கைப் போக்குவது வாய்மை. இதுவே நல்லறம்; எனவே நாமகளுக்கு நாம் முதலாவதாகச் செய்யும் ஏழிபாடு நமது மனத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, தீமையில்லாத சொற்களைக் கூறிப் பழகுதலேயானும். நூற்கல்வியால் நாம் பெறும் பயனும் இந்நிலையைச் சுலபமாக அடைய உதவக்கூடியதாக இருத்தல்வேண்டும். என்னைய்ப்பற்றிறுள்ள அழுக்காயின் வெறும் தண்ணீரினாற் கழுவிப் போக்க மூடியாது. தண்ணீருடன் சவர்க்காரத்தைச் சேர்த்தால் அழுக்கைச் சுலபமாகப் போக்கலாம். அது போல், வாய்மையாகிய நீருடன், பக்தியாகிய சவர்க்காரத்தையும் சேர்த்து, நம் மனத்தைக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்துவோம். அப்பொழுது விண்ணாலும் மன்னாலும் நிறைந்து விளங்கொளியாய் நிற்கும் பரஞ்சோதி நம்மிடம் ஆத்மசோதியாகப் பிரதிபலிக்கும். இந்நிலையை நல்கும் நாமகளே வருக! வாய்மையே வருக! களங்கமற்ற வெள்ளைக் கலையே வருக வருக!! எனப் பிரார்த்திப்போம்.

தூய்மையான உள்ளத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் போது குழந்தைகளுடைய ஞாபகம் தானாகவே உண்டாகிறது. பரிசுத்தமான மனம் உள்ளவர்களை நாம் குழந்தை உள்ளாம் படைத்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறோம். கிறீஸ்துநாதரிடம் ஒரு தீய பெண், குழந்தையை ஏந்தியவன்னாம் சென்றாள். அப்பொழுது அவருடைய சீடர்கள், அந்தப் பெண்ணைக் கிறீஸ்து விடம் செல்ல விடாது தடுத்தனர். அதைக் கண்ட கிறீஸ்து பெருமான் “குழந்தைகளை என்னிடம் வராது தடுக்காதீர்கள்” என உத்தரவிட்டார். இன்னும் உள்ளத்தைத் தொடும் முறையில் குழந்தை உள்ளத்தைப் பெற்றவர்கள் தான் இறைவனுடைய அருள்ளுளியைப் பெற முடியும் எனப் போதித்துள்ளார். கள்ளங் கபடமற்ற தூய நிலையில் உள்ள து குழந்தையின் உள்ளாம். இந்தக் குழந்தை உள்ளத்தை நாம் பெறுதல் அவசியம். அதற்குரிய உபாயத்தைக் கூறும் கிறீஸ்து, “Empty thyself and I will fill thee” “உங்கள் இதயத்தைக் காலிசெய்யுங்கள்; அப்பொழுது உங்களிடம் நான் நிறைவேன்” எனப் போதித்தார். இதன் கருத்தை ஆழ்ந்து பார்ப்போம். பைத்தியன் ஒருவன் தெருவாற் செல்கிறான். அவனுடைய தலையில் பெரிய மூட்டை யொன்று இருக்கிறது. அந்த மூட்டைக்குள் இருப்பது திரவியமா? விலையுயர்ந்த பொருட்களா? பசியைப் போக்கும் தானியமா? இல்லை. வெறும் குப்பை கூளங்கள். அவன் அவற்றை ஏன் சுமந்து செல்கிறான்? அவற்றைக் குப்பைத்தொட்டியில் அல்லவா போடவேண்டும்! அதற்கப் பதிலாக அவன் அந்த மூட்டையை ஒரு குப்பைத்தொட்டிக்குப் பக்கத் தில் வைத்துவிட்டு அதில் உள்ள குப்பையைக் கிளருகிறான் - கோழியைப்போல். அங்குள்ள குப்பைகளைக் கிளரித் தெரிந்து தன்னுடைய மூட்டைக்குள் தினிக்கிறான். பழைய மூட்டையில் புதிய குப்பைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டே செல்கிறான்! என்ன பைத்தியம்! அவனைப் பார்த்து நாம் சிரிக்கிறோம். பரிதாபப்படுகிறோம். கிறீஸ்துநாதரின் போதனைப்படி நாமும் இந்

தப் பைத்தியகாரனைப்போல் இருக்கிறோம் என்பது நமக்குத் தெரிகிறதா? தெரிந்தால் நம்மைப் பார்த்து நாமே சிரிக்க நேரிடும். நம்மைப் பார்த்து நாமே பரிதாபப்படவேண்டும். ஏன்? நமது மூளையில் நாம் தேவையற்ற எத்தனை குப்பைகளைச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறோம்! பிறருடன் சம்பாவிக்கும்போது இன்னும் எத்தனை புதிய குப்பைகளைச் சம்பாதித்து மூளைக்குள் திணிக்கிறோம்! மனத்தில் குப்பைப் பாரத்தை ஏற்றிக்கொண்டே செல்கிறோம். அதனால் பாரம் ஏறுவதுமட்டுமல்ல, அழுக்குச் சிந்தனைப் பொருட்களால் நமது மனம் தூய்மை இழந்து, கயமை நிலையும் அடைகிறது. எனவே கிறிஸ்து அவர்கள் எங்கள் இதயத்தைக் காலிசெய்யும்படி போதித்தார். தூய்மையின் இருப்பிடமான இறைவன், இதயம் தூய்மையான போதுதான் அங்கு நிறைவான். “கல்லாதவரே நல்லவர்” எனத் தாயுமானவர் குறித்ததும், “தீமையைக் கல்லாதவர்கள் - இதயத்தை அழுக்குப்படுத்தக் கல்லாதவர்கள்” என்ற பொருளைக் கருதியேயாகும். நல்ல நூற்கல்வி பயின்று ஒழுகக் கற்றவர்களை அவர் ஒரு போதும் சுட்டிக் காட்டிக் குறைக்குறவில்லை.

குழந்தைகளிடம் அளவுகடந்த அன்பு கொண்ட வர் கவிஞர் தாசூர். கடற்கரையிலே சிறு குழந்தைகள் மணவினால் வீடுகட்டி விளையாடுவதைக் கவனித்தார். மாலைநேரமாகிறது. அவர்களை வீட்டிற்குக் கூட்டிச்செல்லும் வண்ணம் அன்னை அழைக்கிறார்கள். அப்பொழுது அந்தக் குழந்தைகள் தாங்கள் கட்டிவிளையாடிய சிறு இல்லங்களைக் காலாற் சிதைத்தது விட்டு அன்னையிடம் “அம்மா” என ஆனந்தப்பட்டு ஓடுகிறார்கள் (நாமும் இந்தக் குழந்தைகளைப்போல் சிறு இல் சிதைத்தது, அன்னையாம் நாமகளிடம் ஓடவேண்டும்போ விருக்கிறது!) இதைக்கவனித்த தாசூரின் உள்ளாம் பொங்கி எழுகிறது. கடலைநோக்கினார்; அங்கு மீனவர்கள் வலைவிசினார்கள் - நீரில் சூழியோடி ஞார்கள். அந்த மீனவர்களையும் குழந்தைகளையும்

ஒப்பு நோக்கினார். என்ன தாரதம்மியம்! “குழந்தை கள் மணலில் வீடுகட்டி விளையாடுவார்கள். அவற்றைக் காலால் சிதைப்பார்கள். அவர்களுக்கு வலை வீசுத்தெரியாது - சுழியோடத்தெரியாது”. எனத் தாகூர் உள்ளம் குழந்தை குழந்தை கூறினார். உள்ளாச் சுத்தியில்லாதவர்களும் இக்கருத்துக்களை ரசிக்கலாம். ஆனால் இதன் தத்துவத்தை உணர்ந்து தாகூரின் கவிடள்ளாம் பெறவேண்டுமாயின், நாமும் இந்தக் குழந்தை உள்ளத்தை அடையவேண்டும்.

சிந்தையை அடக்கிச் சும்மா இருக்கின்ற நிலையில் இன்பம் உண்டென்றும் அந்த நிலையடைதல் மிகவும் கடினம் என்றும் அறிவோம். உலகில் நாம் பெறக் கூடிய எட்டுவிதமான சித்திகளைக்கூடத் தீவிரமுயற்சி யால் பெறலாம். ஆனால் சும்மா இருக்கின்ற ஆற்றலைப் பெறுதல் இவற்றைவிடக் கண்டமாகும் எனலாம். எனினும் தூய உள்ளமும், தீவிர பக்தியும் உள்ளவர்கள் சும்மா இருக்கும் நிலையைப் பெறுதல் சுலபமாக முடியும் என இந்த வெள்ளோக் கலையின் தத்துவம் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. சும்மா இருப்பதன் கருத்து மனத்தைச் சூனியமாக வைத்திருத்தல் எனக் கொள்ளும் போதுதான் நமக்கு மயக்கம் உண்டாகிறது. மனத்தைச் சூனியமாக வைத்திருக்க முயற்சிப்பவர்கள் அதன் மதிப்பையே ஒன்றுமற்ற சூனியமாக்க எத்தனிப்பவர்களாகும். இது பலனற்ற முயற்சியாகும். இது முடியாத காரியமும் ஆகும் என்பதை நன்கு தெளிதல்வேண்டும். சும்மா இருக்கும் நிலை சூனியமானதெனின் அது வெறும் 0 வட்டமாகிய சூனியத்தைப் போன்றதாகும். அதையே பெரிதெனக் கருதினால் எல்லாம் பூச்சியமாகும். மனத் தைப் பூச்சியமாக்குவதற்கு நாம் அளப்பரிய முயற்சி எடுத்தல் எதற்கு? பூச்சியத்திற்கு மதிப்பு உண்டாவது அதன்முன்பு இலக்கத்தை இடும்போதுதான்; தனிய இருக்கும்போது அதற்கு மதிப்பேயில்லை. அதன் பின்பு இலக்கத்தை இடும்போதும் அதற்கு மதிப்பு

எறுவதில்லை. மனம் வெறும் பூச்சியமாக இருக்கும் போது அதற்கு மதிப்பில்லை. அதற்குமுன்பு இறைவ னுடைய வியாபக சக்தியை-வியாபக அறிவை இடு வதனாலேயே அதற்கு மதிப்பு உண்டாகிறது.

நாம் மனத்தினால் பெறும் அறிவைச் சுட்டறிவு என்கிறோம். இந்தச் சுட்டறிவு பஞ்சேந்திரியங்களின் உதவியினால் உண்டாவதாகும். எனவே சுட்டறிவுக்கு ஒரு எல்லை உள்ளது. அந்த எல்லையைக் கடந்து அப்பாற் சென்று எங்கும் நீக்கமற நிறைகின்ற வியாபகத் தன்மையைச் சுட்டறிவு கொடுக்கமாட்டாது. ஆத லால் நாம் இறைவனுடைய இந்த உன்னத, உயர்ந்த, திவ்ய கற்பனைக்கும் எட்டாத வியாபக அறிவையும் சக்தியையும் பெறவேண்டுமாயின் “நான் உண்டு நான் உண்டு” என்கிற ஆத்மீக விளக்கம் அடைந்தாற் போதாது. “நீயுண்டு நீயுண்டு” எனும் தெய்வத் தத்துவம் ஏற்பட்டு, அதனால் இறைவனையே பூரணமாக நமது மனத்தில் கோயில்கொள்ளச் செய்தல் வேண்டும். இந்த நிலையைப் பெற்ற மணிவாசகர் “இறைவனே நீ என் உடலிடம் கொண்டாய் இனியுன்னை என்றிருக்கேன்” எனும் ஆனந்தத்தை உணர்ந்து பாடினார். இறைவன் நம்முடைய இதயப் பள்ளியில் பூரணமாக எழுந்தருளும்போது நமக்கு வேறு அற்ப வரங்கள் எதற்கு? சித்திகள் எதற்கு? இந்த நிலையையே ஜீவன்முக்தர்நிலை என்போம். இந்த நிலை உண்டாகும்போது மனம் சும்மா இருக்கும் எனக்கூற முடியாது. அப்பொழுது மனம் தானுக இயங்காது, இறைவனுடைய பூரண சக்தியால் - வியாபக அறிவால் இயங்கும் என உணர்வோம். ஜீவன்முக்தி என்பதன் ஆழந்த கருத்து ஆத்மாவுடைய விடுதலையாகும். இந்த விடுதலையை நாம் இறக்கும்போதுதான் பெறமுடியும் என்பதில்லை. ஆத்மா எப்பொழுது பந்தபாசங்களிலிருந்து பூரண விடுதலை பெற்று தன் ஜீவனையே பூச்சியம்போலாக்கி - சும்மாயிருந்து - இறைவனையே பரிபூரணமாகச் சரண் அடைந்து அவனுடன்

ஒன்றுக ஐக்கியப்படுகின்றதோ அப்பொழுதுதான் ஜீவன் முக்திநிலை அடைகிறது. இந்த நிலையைக் கொடுப்பது சைவம். இதற்குத் தெளிவான வழிகளைச் சுலபமாகக் காட்டுவது சைவம். அவ்வழிகள், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பதேயாகும். இதன் விளக்கத்தைச் சைவசித்தாந்த நால்களிற் காண்க.

கலைவாணியின் வெள்ளைக்கலை நமக்கு இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சம்மா இருக்கும் நிலை அவ்வளவு அரிதல்ல. ஆனால் மனத்தைக் களங்கமற்ற தூய பரிசுத்தமான வெள்ளை நிலையில் அமைத்து - அங்கு வேறு எதற்கும் இடம் கொடாது - இறைவனையே பள்ளிக்காள்ளச் செய்தல்தான் அரிது என்பதை அறிந்து, செய்தற்கு அரிதாகிய இந்த அரிய காரியத்தைச் செய்தலே பெரிது என நாம் வைராக்கியம் கொள்வோம். அப்பொழுது நாம் விழுப்பம் - சிறப்பு - உறுவோம். செம் பொருளைப் பெறுவோம். பிச்சைக்காரன் பகற்கனவு காண்பதுபோல் நாம் இந்த இன்ப நிலையைப் பற்றிப் பகற்கனவு காண்பதில் பிரயோசனமில்லை. நமது உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் பணியில் இறங்கு வோம். இதற்கு நாமகள்ன் பரமசக்தி - திருவருள் நம்மிடம் உண்டாகவேண்டும். இதைக்குறித்தே நாம் அல்லும் பகலும் அஙவரதமும்,

“வெள்ளைக் கலையுடுத்தி, வெள்ளைப் பணிபூண்டு வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருப்பாள்—வெள்ளை அரியா சனத்தில் அரசரோ டெம்மைச் சரியாசனம் வைத்த தாய்”.

என வழிபடுவோம்.

கல்லின்மேலிருக்கும் கலைமகள் இப்போது வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருப்பதைக் காணும்போது நம் முடைய மனத்தில் மயக்கம் உண்டாகக் கூடாது. ஆரம்பங்கிலையில் பயிற்சி பெறுவது முக்கியம். அதுவும்

காலை நேரத்தில் கல்வி பயில்தல் அவசியம் என்பதை முன்பு வற்புறுத்தினேம். இராப் பகல் அற்ற இடத்திலே இருக்கும்போது - சூரியன், தாமரை, காலம், இடம், பொருள், ஏவல் என்பன யாவும் அற்றுவிடும். சும்மா இருந்து சுகம்பெறும் நிலையில், கலைவாணி நம்மை விட்டுத் தூர இருக்கமாட்டாள். நமது உள்ளம் வெள்ளோத் தாமரைபோல் பரிசுத்தமாகும்போது, நமது உள்ளத்திலேயே எழுந்தருளுவாள். உள்ளிருந்து மலர்வாள். வியாபக அறிவை நல்குவாள். இறைவனுடன் நம்மை ஒன்றுசேர்ப்பாள். அரசரோடு நம்மைச் சரியாசனம் வைத்த தாய் எனக் காளமேகம் சுட்டும் அரசரை, உலக அரசர் எனக் கொள்ளாது, நிலைபெறுடைய பசுபதி - நமது ஆத்மாவுக்குத் தலைவர கைய அரசர் - என்னாம் தியானிப்பது சிறப்புடைய தாகும்.

இதயம் உள்ளிருந்து மலரும் நிலையில் ஜம்புலன் கரும் அடங்கிவிடுகின்றன. மனத்தின் அயர்வுப்புலத் தில் (Sub-Conscious) இறைவன் பள்ளிகொண்டு நமக்கு அருள் அறிவு புகட்டுவான். இதை எடுத்துக் காட்ட, உயர்ந்த ஞாபக சின்னமாக நமது சித்தத்தில் பதிய வேண்டிய சிறந்த சித்திரம் ஒன்று இருக்கிறது. நமது கலைஞர் நமக்கு அளித்த கலைச்செல்வம் அது. அதைப் பற்றி முன்பு கூருதுவிட்டது, அதற்குரிய இடம் வாய்க்கப் பெறுத்தினுலாகும். தகுந்தஇடம் இதுதான். நாமரூப பேதங்களையிட்டு நாம் சண்டைசச்சரவு செய்யவேண்டியதில்லை. நமது பக்குவ நிலைக்கேற்ற வண்ணம் கட்செவிப்புலனுக்கு ஆதாரமான கருவிகளாக அவற்றை உபயோகிக்கப்பழகுதல் வேண்டும். (Audio Visual Aids) இறைவன் நம்மை ஆட்கொள்வதற்கு எத்தனையோ வடிவங்களில் நமது பக்குவ நிலைக்கேற்பக் காட்சியளிக்கிறீர்கள். இப்போது நாம் திடீரென உயர்ந்த பக்குவ நிலையடையாவிடினும், ஏதோ அப்படி ஒரு உயர்ந்த பக்குவநிலை இருப்பதாக உணர்கிறோம். இந்த உணர்ச்சி ஒன்றே நம்மை

உயர்த்திச் செல்ல உதவும் எனும் நம்பிக்கையுடன் குறித்த சித்திரத்தைக் கவனிப்போம். அதுதான் அருணகிரியார் கூறிய முருகனுடைய நெடிய மாமனு ருடையதாகும். அவர்குறித்த இந்த “நெடிய” எனும் ஒரு சொல்லே நம்மை உருகச்செய்கிறது. நெடிய மாமன், உருவத்தில் மாத்திரம் உயர்ந்தவன் அன்று. அவன் அருளில் நெடியவன்; பரம அறிவில் நெடிய வன்; தெய்வ ஆற்றலில் நெடியவன். நம்மை எல்லாம் பாதுகாப்பதில் நெடியவன். எனவே இப்பொழுது நாம் அவனுடைய பாதுகாப்பை நாடுவோம். அவன் எங்கு எழுந்தருள்கிறான்? இதோ அவனுடைய சித்திரம் நமது கட்டுலனில் தென்படுகிறது. பாற்கடலில், ஐங்குதலை நாகத்தின்மீது பள்ளிகொள்கிறான். அற்புதமானகாட்சி! உலகம் அனைத்தையும் பாதுகாக்கும் பரந்தாமா! அன்று நீ யுத்தகளத்தில்நின்று அருச்சுனனுக்கு விஸ்வரூபத்தைக் காட்டி விளங்கினுயோ! அந்த விஸ்வரூபத்தை உணரும் கட்டடத்தில் நாம் நிற்கிறோம். மனம், வாக்குக், காயம் முதலியவற்றிற்கு எட்டாத இந்த விஸ்வரூபம் - புலவர்களின் வெறும் கற்பணியா? இல்லை இல்லை. இன்றைய விஞ்ஞான உலகமே - உள்ளியலே - விஸ்வரூபத்தை - (Creative Imagination) ஏற்கிறது. மனிதனிடம் அபாரமான சக்தி ஏற்படுவது இந்த விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்த பின்புதான். நமக்கு நம்பிக்கை அதிகரிக்கிறது. எனவே விஸ்வரூப தரிசனத்தைப்பற்றி விஞ்ஞானி தியில் சிறிது ஆராய்வோம். அதற்குமுன்பு பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளும் பரந்தாமனைப்பற்றி அறிதல் அவசியம். அவனுடைய அறிதுயில் குறிப்பதென்ன?

பாற்கடல் குறிப்பது வெள்ளை சிறத்தையாகும். வெள்ளை நிறம் எடுத்துக்காட்டுவது அழுக்கற்ற நூய்மையான தன்மையையாகும். மனத் தூய்மையே அறம் எனப்படும். கடல் பரந்து ஆழ்ந்து காட்சி யளிக்கிறது. நமது மனமாகிய கடல் இத்தன்மை தளைப் பெறுதல் வேண்டும். தூய்மை, விசாலம், ஆழம்

ஆகிய தன்மையை நமது மனம் அடைகின்றபோது அங்கே பரந்தாமன் பள்ளிகொள்வான். அப்போது அறம்நிலைக்கும். ஐங்குதலை நாகத்தை அவன் தனது படுக்கையாகப் பள்ளிகொள்வான். நமது பஞ்சேந் திரியங்களும் அவனுக்கு அடிமையாகி, அவன் சக்தி பெற்றுப் படமெடுத்து மேல்எழும். அந்தநிலையில், நமக்கு ஏற்படும் “தெய்வம் என்பதோர் சித்தம்” அளவுகடந்ததாகும். அதை வர்ணித்தல் எளிதல்ல. அப்போது நாம் அறவழிப்படுவோம். அதை னினக்கு தற்கு மொழியாகிய கருவியால் இயலாது. அந்தச் சுயாநுபூதி நிலையைப் பெற்ற மகான்களாற்கூட அதைச்சரிவர வியாக்கியானிக்க முடியாது. ஆனால் அந்த நிலையிலிருந்து அவர்கள் நமக்கு அளித்த ஞானச் சுடர்ஒளி வழிகாட்டியிருக்கிறது.

ஆத்மீகத்துறையில் சுயாநுபூதி பெற்றவர் இறை வனுடைய விஸ்வரூபத்தைக் கண்டவராவர். அவர்கள் அருளியது மெய்ஞ்ஞானமாகும். உலகியலிலும் ஒரு வகையான சுயாநுபூதி (சுயஅறிவு) பெற்றவர்களை நாம் இன்று காணகிறோம். அவர்கள் அருளுவது விஞ்ஞானமாகும். இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு மின் சக்தியின் மந்திரவாதி என விஞ்ஞான உலகில் பெரும் அற்புதசாதனை செய்தவர், தோமஸ் அல்வா எடிசன் (Edison) என்பவராகும். அவர் சர்வகலாசாலைப் பட்டம் பெருதவர். நூல் அறிவோ அல்லது உயர்க்க விஞ்ஞான சாஸ்திரமோ, பாராட்டத்தக்களாவு பெற்றிலர். இன்று நாம் போற்றி உபயோகிக்கும் மின்சீமிலை (Electric Bulb) க் கண்டுபிடித்தவர் அவராகும். இன்னும் நாட்டின் மூலைமுட்டக்குகளிலே எங்கும் உபயோகிக்கப்படும் சாதாரண ஒளிபெருக்கியைக் கண்டு பிடித்து நமக்கு உதவிய பெருமையும் அவரையே சாரும். பட்டம் பெற்ற விஞ்ஞானிகளையே, மலைக்கச் செய்யும் அவர் புரிந்த சாதனைகள்! விஞ்ஞான உதவியால் நமக்கு உலகிலேயே உயர்ந்த நாத விந்துக்களின் ஆற்றல்களை அநுபவிக்கும் வண்ணம் உதவிய எடிசன்

இத்தகைய மனோசக்தியை எவ்விதம் பெற்றார் என் பதே நாம் இங்கு கவனிக்கவேண்டிய பொருளாகும்.

அழுக்கு என்பதற்கு விஞ்ஞானித்தியிற் கூறப்படும் கருத்து, “தகுதியான இடத்திலிருந்து விலகி யிருக்கும் பொருள்” என்பதாகும். இளமங்கையின் கூந்தலை அழுக்கென்று கூறுது, புலவர்கள் கூட அதை வர்ணிக்கிறார்கள். அதற்கு இயற்கையாகவே நறு மணம் உண்டென வாதம்புரியும் அளவிற்கு நமது கற் பனை செல்கிறது. ஆயினும் அதே கூந்தலில் இருந்து இழிந்த ஒரு மயிர் நமது சோற்றுடன் கலந்து தென் படுமாயின், நாம் அதை நறுமணமுள்ள சிறந்த பொருள் என வர்ணிப்போமா? அல்லது அழுக்கென வெறுப்போமா? சிந்தனை அழுக்கையும் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்வது விஞ்ஞானம். தருக்கரீதியிலே தொடர்ச்சியாக ஒரு பொருளைப்பற்றிச் சிந்திப்பது புனிதமான நிலை; சிந்தனைகள் எழுவேண்டிய இடம் மாறி, வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்பின்றி வருவது அழுக்கான நிலையாகும். எடிசன், தான் ஆராய்ச் சிக்கு எடுத்த பொருளை இடம்மாறி அழுக்குப்படுத்தாது, தொடர்ந்து புனிதமாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார். இதுவும் ஒருவகைத் தவமுயற்சியாகும். அதனால் அவருடைய அறிவாற்றல் பெருகிற்று. இன்னும் அவர் தனது ‘படைக்கும் கற்பனை’¹ த் திறனை (Creative Imagination) விருத்திசெய்தார். இதற்கு ஆதாரமாக மனாயர்வுப் புலனை உபயோகித்தார். (Sub-Conscious Mind) மனாயர்வுப் புலனையும், படைக்கும் கற்பனையையும் தூண்டுவதற்கு உரிய சுயதூண்டிகளைக் (Autosuggestions) கையாண்டார். அதன் விளைவுதான் புதிய பொருட்களைக் கண்டுபிடிக்கும் மனோசக்தியாக மாறியது. இங்கு குறித்த உள்ளியற் சொற்களைத் (Psychological Terms) தமிழில் நன்றாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. உள்ளிருந்து மனம் மலர்ந்து நமக்குப் பேராற்றலையும், பேரறிவையும் கொடுக்கும் தன்மையை விஞ்ஞானித்தியில் உணர்ந்து

நாம் பலனடையவேண்டுமாயின், இந்த உள்ளூரியற் கலைச்சொற்களை நன்கு தெளிதல் அவசியம். சிரமத் தைப் பொருட்படுத்தாது இதை விளங்கும்பொருட்டு நாம் ஒரு தவழுயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். தவம் என இங்கு குறித்தது, எடுத்தாலே பொருளில் மனம் உறைத்து நின்று தொடர்ச்சியாக ஆழ்ந்து சிந்திப் பதையேயாகும்.

மன அயர்வுப்புலத்தைப்பற்றி முன்பு அறிந்திருக்கிறோம். சுயதூண்டிகளைப் பற்றியும் அறிந்தோம். சமயசித்தாந்தத்தில் குறிக்கப்படும் சுயாநுபூதியின் கீழ்ப்படியே “படைக்கும் கற்பணை” (Creative Imagination) என உள்ளூரிலிர் கொள்வோம். இதைப்பற்றி விரிவாக விளங்கும்பொருட்டு நாம் மீண்டும் ஒலி பெருக்கியை உதாரணமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. வானைவில் நிலையத்திலிருந்து ஒலிகள் மின்சார சக்திமூலம் அலைகளாகப் பரப்பப்படுகின்றன. இந்த அலைகளை நமது வீடுகளில் உள்ள ரேடியோப் பெட்டிகள் இழுத்து, மின்சக்தியின் உதவியினால் நாதவடிவிற் கொடுக்கின்றன. வானைவிப் பெருக்கி நிலையம் ஒரு இடத்திலும், ரேடியோப்பெட்டி வேறு தூராஇடத்திலும், வெவ்வேறுக இருக்கின்றன. வானைவிப் பெருக்கி நிலையம்போல் மன அயர்வுப்புலமும், ரேடியோப் பெட்டிபோல் படைக்கும் கற்பணையும் உள்ளன. இவை வெவ்வேறு இடங்களில் இருக்காது, ஒரேமனத்தில் இரு கூருக இருக்கின்றன. ரேடியோவைச் சுலபமாக இயக்கப் பழகியிருக்கிறோம். ஆனால் ரேடியோவைப்போன்று இயங்கும் “படைக்கும் கற்பணை” யைச் சுலபமாக இயக்க அறிகிலோம். நன்றாக இதை ஆராய்ந்தால், ரேடியோப் பெட்டியை இயக்குவது போல் இதையும் சுலபமாக இயக்கக் கற்றுவிடலாம்.

வானைவிப் பெருக்கியை இயக்க உதவுவது மின் சக்தியாகும்; ரேடியோவை இயக்க உதவுவதும் மின் சக்தியாகும். இதேபோல் மன அயர்வுப்புலத்தை

இயக்க உதவுவது சுயதூண்டியாகிய (Auto - Suggestion) சக்தியாகும். படைக்கும் சக்தியை இயக்க உதவுவதும் இதே சுயதூண்டியாகும். எனவே இவை இரண்டையும் இனப்பதும் சுயதூண்டி எனக் கூறலாம். மின்சக்தியைச் செலுத்துவதற்கு ஒரு திருகு பொத்தானை (Switch) த் திருப்புகிறோம். அதேபோல் சுயதூண்டிகளைச் செலுத்துவதற்குப் பற்று, பக்தி எனும் திருகுபொத்தானைத் திருப்பவேண்டும். உலகிய லுக்கு பற்றும் ஆத்மீக இயலுக்குப் பக்தியும் திருகு பொத்தான்களாக உள்ளன. ஒவிஅலைகள் மின்சக்தி யினால் சலனமடைந்து (Vibrate) தமது வேகத்தைப் பெருக்குகின்றன. அதேபோல் பக்தியினால் தாண்டப் பட்ட சுய அருட்டிகளினால் மன அயர்வுப்புலழும், படைக்கும் கற்பணியும் பரவசமடைந்து தமது சக்தி யைப் பெருக்குகின்றன. வானைவிப்பெருக்கி நிலையத் தில், இம்முறையைக் கையாண்டு, தயாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை ஒவிபரப்புகிறூர்கள். மன ஒவிபெருக்கி நிலையத்தில் இம்முறையைக் கையாண்டு நமக்கு வேண்டிய நிகழ்ச்சிகளைப் பரப்புதல்வேண்டும் - (மனஅயர்வுப்புலஜை உபயோகித்து) அதேபோல் மனஅயர்வுப்புலத்திலிருந்து பரப்பப்படும் நிகழ்ச்சிகளை நமது “படைக்கும் கற்பணை”ப் புலமாகிய நேடியோப் பெட்டி இழுத்து எடுக்கும்படி அதை இயக்கவேண்டும். இக்கருத்துக்கள் இன்னும் சரிவர விளங்காதுவிடின் சிந்தனையைக் குளப்பவேண்டாம். பின்பு இரண்டு மூன்று தடவைகள் இதை ஒய்வாக வாசித்து நன்கு கிரகிக்க இயலும். அவசரப்படவேண்டியதில்லை. மன அயர்வுப்புலத்தை இவ்விதம் இயக்கும்போது, நமது தீராத பிரச்சினைகளை நன்கு தயாரித்து அதனிடம் திட்டவட்டமாகச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்; அவ்வளவு தான். அது இரவுபகலாக ஒயாது வேலைசெய்வது; அயராது வேலைசெய்வது; நமக்குத் தெரியாமலே நமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து முடிவைக் காட்டும் வல்லமை யுடைய்து. அதனை இந்நிலையில் இயக்கி - ஒரு பிரச்சினையை ஒப்படைத்துவிட்டு நாம் அயர்க்கு

தூங்கலாம். நமது தூக்கத்திலும், நாம் அறியாத வண்ணம் அது இயங்கி ஒரு முடிவுகானும். சிலவேளை களில் அந்த முடிவை அது அறிவிக்கப் பல நாட்கள் செல்லும்; மாதங்கள்கூடச் செல்லும். அந்த முடிவை அறியும்பொருட்டு இடையிடையே நாம் பின்பு “படைக் கும் கற்பனை”யை இயக்கவேண்டும், படைக்கும் கற் பனையை இயக்குவதினால் மன அயர்வுப்புலத்தில் இருந்து வெளிவரும் முடிவுகாணப்பட்ட பிரச்சினையை நமது மனம் இழுத்து அறியும். மேதைகள் இதன் உண்மையை அறிந்து பின்பற்றுவார்கள். சாதாரண மக்கள் இதை ஓரளவு அறிந்தாலும், உபயோகிக்கப் பயிலமாட்டார்கள். மேதைகளுக்கும் சாதாரண மக்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் (Difference between a genius and an ordinary man.) இதுவேயாகும். நாம் மேதைகளாகாவிட்டனும் இதனால் நமது ஆற்றலை எவ்வளவோ விருத்தி செய்யலாம். நமது மனத்தை உள்ளிருந்து மலர்ச்செய்வோம். எடிசன் தமது மனத்தை உள்ளிருந்து மலர்ச்செய்த நுட்பம் இதுவேயாகும்.

நாம் உள்வியலை நன்கு கற்காதபடியால், அதில் உள்ள சில பரிபாறைகளை ஜயமின்றித் தெளிதல் கடினமா யிருக்கிறது. நம்மிடம் சமய அறிவு போது யளவு இருப்பதினால் இந்த உண்மைகளைச் சமயஅறிவு மூலம் சுலபமாக அறியலாம். “படைக்கும் சக்தி” உச்சங்கிலை யடையும்போது நாம் விஸ்வரூபத்தைக் காண்கிறோம். விஸ்வரூப தரிசனம் கிடைக்கவேண்டுமாயின் மனத்தை வெள்ளோத்திரயாக்க வேண்டும்: தூய்மையடையச் செய்தல் வேண்டும். பின்பு அதில் மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனின் உள்ளக்கிழி எழுதல் வேண்டும். உள்ளக்கிழியில் எழுதிய உருவத்தைத் தெளிவுறங்கியில் பக்தியாகிய நிலையில் பரவசமடைதல் வேண்டும். அந்தப் பரவசங்கிலையில் தியானித்துச் சுயாநுபூதி பெறல்வேண்டும். சுயாநுபூதி யின் உதவியைக்கொண்டு, உள்ளிருந்து மலர்ந்து வரும் அறிவுநிலையில், நீக்கமற எங்கும் வியாபகமாய்

உள்ள இறைவனின் சத்தியத்தை ஈர்த்து ஈர்த்து விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்தல்வேண்டும். இத்தனையும் சரிவரச்செய்தல் எளிதல்ல. இவை யாவற்றுக்கும் ஆதாரமாய் உள்ளது திருவருள் ஒன்றேயாகும்.

முடிவில், கலைஞர்கள் பெறும் கற்பனைத்திறனைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள். இந்தக் கற்பனையை வகுக்கும் கற்பனை (Synthetic Imagination) என்றும் படைக்கும் கற்பனையென்றும் இருக்கிறது. பிரிக்கலாம். வகுக்கும் கற்பனைமூலம் பழைய சிந்தனைகளையும், திட்டங்களையும் ஒழுங்காக இணைத்துப் புதியனபோல் உண்டாக்கலாம். ஆனால் புதியனவாகத் தானுகவே அது எதையும் ஆக்குவதில்லை. படைக்கும் சக்தி வியாபக விவேகத்துடன் (Infinite Intelligence) நேரடி யான தொடர்புகொண்டு - உற்சாகம், பரவசம், திடீர் உணர்ச்சி முதலியவற்றுல் புதியவற்றையாக்கும் தன்மையுடையது. வியாபக அறிவை நாம் பெறுவது இந்தப் படைக்கும் கற்பனை யினாலோ கும். இதன் மூலமே நாம் மேதாவிகளின் உள்ளத்துடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். படைக்கும் கற்பனை சுயமாகவே இயங்கும் தன்மையுள்ளது. மன நினைவுப்புலம் பரவசமடையும்போதுதான் இது இயங்கத் தொடங்கும். இது இயங்கத் தொடங்கிவிட்டால், தானுகவே செயற்பட்டு நமக்கு அளப்பரிய ஆற்றலைக் கொடுக்கும். கானுதனவெல்லாம் காட்டும். கேளாதனவெல்லாம் கேட்பிக்கும். விஸ்வரூப தரிசனம் இதனற் கிட்டும். எனவே கலைவாணி நமக்கு எடுத்துக் காட்டும் களங்க மற்ற வெள்ளைக் கலையை என்றும் நினைவில் இருத்தி வழிபடுவோம்.

அத்தியாயம்—9.

களிந்டம் புரியும் காலாப மயில்

தூரியன் உதயமாகின் றபோது கடற்கரையிலே நின்று அந்தக் காட்சியைக் கவனித்தால் தோகை விரித்தாடும் மயிலுடைய ஞாபகம் வரும். இறைவணை ஒளிவடிவிற் தியானிப்பவர்கள் தூரியவழிபாட்டைச் செய்வார்கள். விந்துவாகிய சக்தியைப் பெறவேண்டின், மயிலின் ஞாபகஉருவம் நமது தியானத்தைத் தூண்டி அந்தமுயற்சிக்கு உறுதுணையாகும். நாத சத்தியைப்பெற விரும்புவோர்க்கும் மயில் உறுதுணையாகும். வட்டரூபமாக வளைந்து செல்லும் நாத அலைகளை எங்கேரமும் ஞாபகமுட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன, மயிலின் தோகையிலுள்ள கண்போன்ற வட்டப்புள்ளிகள்; எனவே நாதவிந்துக்களுக்கு ஞாபக சின்னமாக நமக்கு உதவுவது மயிலாகும். நாத விந்துக்களின் தத்துவத்தை உணர்ந்து, அவற்றை ஆதாரமாக நாம் வழிபடத் தொடங்கினால் சுரபாஸ் கரஞ்சிய முருகன் நமக்கு ஞான அருள்புரிவான். பிரணவ மந்திரத்தைச் சிவனுக்கு ஒதிய முருகனுக்கு மயில், வாகனமாக உள்ளது. எனவே முருகன் அருளைப் பெறவேண்டிப் பிரார்த்திப்பவர்கள் பிரணவப் பொருளை உணர்ந்து அதனை மயில்ரூபத்தில் பரவச மடைந்து, தியானித்தாற் போதும். அப்போது அருணகிரியார் கூறியதுபோல், நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான் எந்த நேரத்திலும் கோலக்குறத்தியுடன் வருவான் எனக் காத்திருக்கலாம். அவனுடைய மெய்ஞ் ஞானம் நமக்குக் கிட்டுவது திண்ணம். நாம் முன் ஜைய அத்தியாயத்தில் கற்ற விஸ்வரூபத்தை - அதாவது முருகனுடைய சத்திய வடிவை - நமக்கு அருட்கண்ணுற் காட்டக் கருவியாயிருப்பது மயில். மயிலின் தத்துவத்தை உணர்ந்தார் பிரணவப் பொருளைத் தெளியலாம். பிரணவப்பொருளின் தத்துவத்தை உணர்ந்து அதைப் பின்பற்றுவார் முருகனின் விஸ்வ

ரூபத்தைத் தரிசிப்பர். வேலும் மயிலும் துணை எனும் தமிழ் மந்திரத்தை, அதன் பொருள் உணர்ந்து பரவசமுற்று, பக்தியுடன் அல்லும் பகலும் உச்சரிப் போர், ஞான நிலையடைவர்.

“நாம் அனேக தூல்களைக் கற்றுப் பாண்டித்தியம் பெற்று விட்டோம். பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து வித்துவத்தன்மை அடைந்துவிட்டோம். சொல்வன்மை யினால் எவ்வரையும் வெல்லும் ஆற்றல் படைத்திருக்கிறோம்” என வித்தியா அகங்காரம் கொண்டு நமக்கு நாமே அழிவுதேடும்பொழுது நம்மை ஆட்கொள்வது மயிலாகும், அகங்காரங்களுள் மிகவும் கொடியது வித்தியா அகங்காரமாகும். அது அறிவினால் உயர்ந்து விட்டோம் எனும் ஆணவ முளைப்பாகும். கற்றவர் களுக்கு இத்தகைய ஆணவழுபைப்பு ஏற்படும்போது அதற்கு மன்னிப்பு ஏது? பலகற்றும் அகங்காரம் அடங்காதவனிலும், ஒன்றும் கல்லாது ஆணவம் அடங்கியவன் மேலாவான். எனவே கலைஞரியின் தத்துவத்தைப்பற்றி இவ்வளவுதாரம் கற்றும் நமக்கு அகங்காரம் அடங்கவில்லையெனின் மயிலிடம் சரண் புகுவோம். மயிலை நமது உள்ளக்கிழியில் உருளழுது வோம் - தியானிப்போம் - நெகிழ்வோம்.

பாம்புக்குப் பகையானது மயில். சீறிச் சினங்து எழும்பாம்பை, கொத்தித் கொத்தி அடக்கவல்லது மயில். அதனால் அதன் காலின்கீழ் பாம்பைச் சித் தரித்துள்ளார்கள். நம்மிடம் உள்ள ஆணவம் நச்சுப் பாம்பு போன்றது. அது நம்மை அறியாது அடிக்கடி சீறினழும். படம் எடுத்து ஆடும். அப்பொழுது அதை அடக்கவல்லது மயிலுருவத்தில் உள்ள பிரணவமந்திரமாகும். நம்மிடம் ஆணவம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை மனச்சாட்சிகொண்டு ஆராய்வோம். நமக்கு அது இருப்பதாகப் புலப்படாது இருப்பதே அதன் இயல்பாகும். எனவே அது நம்மிடம் இருக்கிறதா என்பதைச் சரிவர அறியும் பொருட்டு நடுவு நிலையில் உள்ள உத்தம நண்பர்களையோ அல்லது

சிறந்த குருவையோ நாடி அவர்கள் மூலம் உண்மையை அறிதல் வேண்டும். எந்தவகையில் என்ன ரூபத்தில் ஆணவும் நம்மிடம் உருக்கொண்டுள்ள தென்பதை ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். அதனை அடக்கும் ஒரே தவமுயற்சியில் களிநடம் புரியும் கலாப மயிலை நினைந்து, “வேலும்மயிலும் துணை-பிரணவப்பொருளே துணை” என உருகித் தியானித்தல் வேண்டும். நமது மனத்திலாடும் ஆணவமாகிய பாம்பை பிரணவமாகிய மயில் கொத்தி அடக்கி அதன் காலின்கீழ் வைத்திருப்ப தாக அகங்காரம் எழும் எந்நேரமும் ஆததகைய ஒரு சித்திரத்தைக் கற்பனைசெய்து நமது உள்ளத்தில் பதித்துப் பழகுதல் வேண்டும், இவ்வண்ணம் பழகி ஞல் நமக்குச் சாந்தமும் அமைதியும் அமையும்.

இயற்கை இயங்கும் தன்மை உள்ளது. அது இயங்குகின்றபோது உத்தம நியதிக்கு உட்பட்டு இயங்குகிறது. ஒழுங்கான முறையில், குறித்த நியதி யிற் தவருது இயங்குகிறது. பகலும் இரவும் ஒழுங்காக மாறி மாறி வருகின்றன. பெளர்ணமியும் அமாவாசையும் ஒழுங்காக நிகழ்கின்றன. பூமி தனது அச்சில் தானே சுழல்வதும், சூரியனை வலம் வருவதும் ஒழுங்காக நிகழ்கின்றன. சூரியனும் தனது வட தெற்கு யாத்திரையை ஒழுங்குறச் செய்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கிரகங்களிலும் அதன் அதன் பருமைக் கேற்ற வாறு ஒழுங்காக ஆகரணசக்தி உள்ளது. இந்த ஆகரணசக்திக்கு உட்பட்டுக் கிரகங்கள் ஒழுங்காகச் சுழல்கின்றன. இந்த நியதிக்கு, இயற்கை ஒழுங்குக்கு மாறுக - ஆகரணசக்திக்கு உட்படாது, தான்தோன் றித் தனமாகக் கிரகங்கள் இயங்கத் தொடங்கினால் நமது கதி என்னவாகும்? பொருளும் சக்தியும் (Matter & Energy) சேர்ந்து இயங்கி இயங்கி அதனால் உயிர் அனுக்கள் உண்டாயின. உயிர் அனுக்கள் உயிரற்ற பொருட்களுடன் கலந்து இயங்கி இயங்கிப் பரினுமைக்கிரமப்படி வளர்ந்து மாற்றம் அடைந்து ஓரறிவு, ஈரறிவு, முவறிவு, நாலறிவு, ஜந்தறிவு அதற்கு

மேலான பகுத்தறிவுள்ள பிராணிவரைக்கும் விருத்தி யடைந்துள்ளன. இந்த இயற்கையின் ஒழுங்குமுறை களையும், நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பரிஞமெப்படுதலை யும் ஆராயும்போது, நமக்கு ஆச்சரியமாகும். அசேத னப்பொருளுடன் சேதனப்பொருள் கலந்து நாம் காண்பவையாவும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பிரமாண்டமான நட்சத்திரத்தி லிருந்து, உயிருள்ள மனிதன் வரையும் ஒழுங்குக்கு உட்பட்டவை. அவை சடப் பொருளோடு சக்தி கலப்பதினால் ஏற்பட்டவையாகும். மாருத நிலைபேறுடைய இயற்கை நியதிகளைக் கொண்டே இவையாவும் இயங்குகின்றன. பரிஞமெம் அடைகின்றன. நமது முன்னேற்றமும் இயற்கை நியதி யின்வண்ணம் இறைவனின் திருவருட்படி ஒரு ஒழுங்குக்கு உட்பட நடைபெறவேண்டியுள்ளது. நாம் சுதங்கிரம் அடையவேண்டின் கட்டுப்பாடு உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். எந்தத் துறையிலாயினும் சரி, ஆத்மீக, மாணசீக, பொருளாதார, சுகாதார, சரித்திர அரசியல், சமுதர்யத் துறைகளிலாயினும் சரி - சுதங்கிரம் பெறவேண்டுமாயின் ஒரு ஒழுங்குமுறைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒழுகுதல் வேண்டும். கட்டுப்பாடற்று ஒழுங்கீனமாக, தான்தோன்றித்தனமாக நடப்பது சுதங்கிரமன்று; விடுதலைப் பாதையுமன்று. இறைவனுடைய திருவுள்ளத்தை இயற்கை நியதி மூலம் கண்ட மெய்ஞ்ஞானிகள் அதை R&D “றித” என அடமொழியில் குறிப்பிட்டனர். இந்த ஒழுங்குமுறை ஒன்று இருப்பதினாலேயே இந்த உலகம் நீடித்துஉள்ள தென் நமது சங்ககாலப் புலவர் கூறியுள்ளனர். நமது கல்வி முன்னேற்றத்திலே - ஆத்மஞானம் பெறம் முயற்சியிலே நாம் இயற்கை ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியுள்ளது. கட்டுப்பாடின்றி நாம் நடப்பதினாலேயே நம்மிடையே எத்தனையோ விபரிதங்கள் உண்டாகின்றன. கட்டுப்பாட்டைக் கற்பிப்பது மயில். ஒழுங்குமுறையை ஒதுவது மயில். இதற்கு உகந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது மயில், எனவே மயிலை

நாம் ஒரு சிறந்த ஞாபக உருவமாக மனத்திற் பதிப் போம். பதிப்பதற்குரிய நம்பிக்கை கொடுக்கும் முறையில் மயிலைப்பற்றி இவ்வகையில் ஆராய்வோம்.

உயிரியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட சில அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் மயில்கள் இயற்கையாக வாழும் முறை களைப்பற்றியும், அவற்றின் இயல், பழக்கவழக்கம், குணத்திசயம் முதலிய யாவற்றையும் நேரில் கண்டு தெளிய விரும்பினர். அதன் பொருட்டு மயில்கள் இயற்கையாகக் கூடிவாழும் ஆபிரிக்கக் காட்டுக்குச் சென்றனர். அங்கு பல மாதங்கள் தங்கியிருந்து, மயில்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு நூல் வெளியிட்டனர். அதில் நமது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒரு முக்கிய அம்சம் உள்ளது; அதைக் கவனிப்போம்.

மயில்கள் காட்டிலே ஆனைகளைப்போல் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்வன. கூட்டமாக வாழும்போது ஒரு சிறந்த ஒழுங்கு முறையைப் பின்பற்றுகின்றன. களிநடம் புரிகின்றபோது அவைகள் பின்பற்றும் ஒழுங்கு அலாதியானது. காதல், உணர்ச்சியில் கலாபம் விரித்துக் களிநடம் புரியும் காட்சி கண்கொள்ளாத தாகும்! ஒரு கூட்டத்தில் உள்ள முத்த ஆண்மயிலே முதலாவதாகத் தோகைவிரித்து ஆடத்தொடங்கும். அதைப்பின்பற்றியே இளைய ஆண்மயில்கள் தோகை விரிக்கும். அந்த விஞ்ஞானிகள் எத்தனையோ மயில் களின் கூட்டங்களைக் கவனித்தார்கள். எக்காரணம் பற்றியும் எந்த நோக்கத்தையிட்டும் இளைய ஆண்மயில்கள் இந்தக் கட்டுப்பாட்டை விட்டு விலகிய தில்லை. முத்த மயில் தோகைவிரியாது விடின், இளைய மயில்கள் ஒரு கூட்டத்தில் ஒருபோதும் தோகை விரிக்காது என்றனர். மயில்களிடம் காணப்பட்ட இந்த ஒழுங்குமுறை அவர்களுக்கு அளப்பரிய ஆசசரியத்தை ஊட்டியது.

கம்பராமாயணத்திலே இந்த மயில் ஒழுங்கு முறையைப்பற்றி ஓரிடத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

கம்பர் இதனை ஓர் உரிமையாகக் கருதியுள்ளார்? தசரதனுடைய முத்த மகன் இராமன். பட்டத்திற்கு உரியவன். பரதனே இராமனுக்கு இளையவன். பட்டத்திற்கு உரியவன் அல்லன். அவன் பட்டத்தை இச்சித்தவனுமல்லன். முத்த மகன் சகலவித்தைகளும் பயின்று, அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், நீதி, அன்பு முதலிய யாவற்றிலும் சிறங்கு விளங்குகிறார்கள். அவனுக்குப் பட்டம் தூட்டுவதே ஒழுங்காகும். இந்த ஒழுங்கை — உரிமையை மீறி, இளையமகனுகிய பரதனுக்குப்பட்டம் தூட்டுவிக்க முயல்கிறார்கள் கூனி. கைகேகி இந்த ஒழுங்கற்ற முறையை முதலில் விரும் பியவன் அல்லன். பொருமையின் இருப்பிடமாக, பழிவாங்கும் கொடுமையின் உருவாக உள்ள கூனியின் தூண்டுதலினால் முறை தவறி ஒழுக முற்படுகிறார்கள். இயல்பாகவே நல்ல குணம், படைத்த கைகேயியும், பொருமைக்குப் பலியாகினார்கள். சுயநலத் திற்கு அடிமையானார்கள். எனினும் முத்தமகனுகிய இராமனுக்குப் பட்டாபிழேஷ்கம் தூட்டாது, இளையமகனுகிய கைகேயின் மகனுக்கே பட்டம் தூட்டவேண்டும் எனக் கூனி கூறிய ஒழுங்கீனமான அறி வுரைகளைக் கைகேயி ஆரம்பத்தில் மறுக்கிறார்கள். இக் கட்டத்திலேதான் கப்பன் ‘மயில்முறைக் குலத் துரிமை’ எனும் ஒழுங்கு முறையை கையாழ்கிறார்கள். தூரியகுல அரசர்களிடம் கண்டிப்பாக ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள ஒரு ஒழுங்குமுறை முத்த மகனுக்கே பட்டாபிழேஷ்கம் செய்தலாகும். இது முத்தவனுக்கு உள்ள உரிமையாகும். இந்த உரிமை மயில்களிடம் காணப்படும் மாருத ஒழுங்கு முறையைப் போன்றது. ஒழுங்கான முறையில் உண்டாய குலத்துரிமையை உடைத்தெறிய முற்படுகிறார்கள் கூனி. அவனுடைய முயற்சி ஒழுங்கீனமானது, உரிமையற்றது, அநீதி யானது என எடுத்துக் காட்டுவதற்கு கம்பன் கையாழும் உவமை நம்மை ஆச்சரியப்படச் செய்கிறது. அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் ஆபிரிக்கக் காட்டிலே அருந்தவும் புரிந்து கண்ட அதே உண்மையை நமது

கல்வியிற் பெரிய கம்பன் பலநூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பே அழுத்தம் திருத்தமாகத் தனது இன்பக்காவி யத்தில் உவமையாகக் கூறியுள்ளார். இதை நினைக்கும்போது கம்பன் கற்பனையில் மட்டுமல்ல விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலும் சிறந்தவன் என நாம் கணிக்க முடிகிறது. கலைவாணியின் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவன் கம்பன். நாமகளைத் தனது அன்னையாக வழி பட்டவன் கம்பன். அவனை அரசனாகு சரியாசனம் வைக்க உதவியவன் கலைமகள். அறுபத்தினாலும் கலைகளையும் உணர்விக்கும் அம்மை கலைமகள். கம்பனுடைய உள்ளத்தில் — பரிசுத்தமான தூய மனத்தில் — உருப்பளிங்கு போன்று திகழ்பவன் கலைமகள்; இந்தக் கலைமகளுக்கு அருகே மயில் காட்சியளிப்பதாக நமது கலைஞர்கள் கண்டார்கள். இரவிவர்மா இதைத் தமது சித்திரத்தின் மூலம் தெளிவு படுத்துகிறார். கலைமகளின் கடாட்சத்தை, இவ்வளவு தூரம் பெற்ற கம்பன் அவனுக்கு அருகில் உள்ள மயிலை மறப்பாரு? இந்தக் கட்டத்தில் கம்பன் வால்மீகியைக்கூட விஞ்சிவிட்டான், தனது ஆராய்ச்சித்திறனில். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர் அறிய வேண்டிய பாடம் ஒன்று இதில் இருக்கிறது. மின்சக்தி மந்திரவாதி எடுச்சும் அதையே நமக்கு எடுத்துக்காட்டினான், தனது வாழ்க்கை மூலம். அலைந்து உலைந்து படித்துப்பட்டம் பெற்று ஆராய்ச்சி செய்வது கடினமானவேலே. கடினமான வேலையாலும் பூரண உண்மையை அறிய முடியாது. “படைக்கும் கற்பனை” ஆற்றல் (Creative Imagination) நமக்கு உண்டாகினால் பட்டம்பெற்ற ஆராய்ச்சியாளர்களையும் நாம் விஞ்சிவிடலாம் என்பதேயாகும். கம்பனிடம் இந்தப் “படைக்கும் கற்பனை” ஆற்றல் எவ்வளவு வேறான்றி உள்ளது என்பதை நாம் உணர்தல்வேண்டும். படைக்கும் கற்பனை ஆற்றலுக்கு அப்பால் உள்ள - விஸ்வதரிசனம் பெற்ற - சுயாநுபூதி நிலையைப்பற்றி நாம் எவ்விதம் எடுத்து இயம்பழுடியும்?

அந்த நிலை சும்மாஇருந்து அனுபவிக்கவேண்டியது. அதைப்பற்றிய பேச்சு எதற்கு?

இயற்கையில் நாம் காணும் ஒழுங்கு முறைகள் ஒரு உயர்ந்த நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதை மயிலுவமைமூலம் உணர்கிறோம். எனினும் இந்த நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்து இன்பம் அடைகிறோமா? என்பதுதான் கேள்வி. சுதங்திரம் என்னும் சொல்லின் பொருளை நாம் திரித்து, மயக்கி - தான்தோன்றித் தனம் என்னும் பதங்களுடன் தொடர்புறுத்திச் செயல் புரிந்து மோசம் போகிறோம். இதனால் நமக்கு எந்தத் துறையிலும் விடுதலை உண்டாகப் போவதில்லை. விமோசனம் கிடைக்கவேண்டும் எனின் நாம் தான் தோன்றித் தனத்தை முதலில் அழிக்கவேண்டும். இயற்கை ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கப்படியில்லை வேண்டும். இதற்கு ஓர் உதாரணத்தைக் கொடுப்போம்.

இயற்கை நியதியின்படி நாம் ஒவ்வொருநாளும் குறிக்கப்பட்ட இரவு நேரத்தில் குறைந்தளவாயினும் நித்திரை கொள்ள வேண்டியிருக்கிறோம். மது மயக்கத்திலும், மாதர் மோகத்திலும், தான்தோன்றித்தனமாக, இரவு பகலாக நித்திரையில்லாது ஒருவன் மூழ்கி இந்த இயற்கை நியதியை எவ்வளவுகாலம் முறிக்க முடியும்? இளம் பிராயம் உள்ளபோதே நித்திரையின்றி அல்லும்பகலும் சிற்றின்பம் நுகர்வோம் என முயலும் ஓர் இளைஞனின் கதி என்னவாகும்? அவனால் எத்தனை நாட்களுக்கு இவ்விதம் நித்திரையின்றி இன்பம் நுகரமுடியும்? மனிதன் மறுமலர்ச்சி பெறுவதற்காக இயற்கை அன்ஜன் அவனுக்கு நித்திரையைக் கொடுத்துள்ளாள். நித்திரை கொள்ளவேண்டும் எனும் நியதியை அவள் கட்டாயமாக - ஒரு கட்டுப்பாடாக - ஏற்படுத்தி இருக்கிறாள். இது என்னகட்டுப்பாடு? இதற்கு நாம் அடிமைப்படுவதா? வீசுதங்கிரம் வேண்டி நிற்கும் எஃகு போன்ற பல முடைய காளையர்

இந்தக் கட்டுப்பாட்டை மீறினால் முடிவென்ன? உடற் பலமும்போய், உளப்பலமும்போய், நோய்வாய்ப் பட்டுக் கண்ணீர் வடிக்கவேண்டிய கட்டம் ஏற்படும். மோகவலையிற் சிக்கிப் பரஸ்தீர்களை விருப்பி அலையும் புருஷர்களுக்கு இயற்கை அன்னை ஒரு கட்டுப்பாடு விடுகிறார்கள். “பரஸ்தீர்களிடம் அலையாதே. அதனால் உனது மோகம் தீரப்போவதில்லை; மேகநோய்தான் கிடைக்கும்” என்கிறார்கள். இந்தக்கட்டுப்பாட்டை மீறு வதன்பலனை அவர்கள் ஏதோ அநுபவித்தே தீர வேண்டியுள்ளது. அருள் - பக்தி - தெய்வீகக்காலல் ஆகிய சிறந்த இயற்கை அருட்டிகளை (Natural Stimulants) நமக்கு இறைவன் ஈய்ந்துள்ளான். இவற்றை அநுபவிக்க நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த இயற்கை அருட்டிகளின் ஒழுங்குமுறைகளை நாம் புரிந்து கொள் வதில்லை. மதியை மயக்கும் மதுபானம், அபின், கஞ்சா என்னும் செயற்கை அருட்டிகளை (Artificial Stimulants) நாம் நாடுகிறோம். கடமை உணர்ச்சி, பிரச்சினை களைச் சரிவரத் தீர்க்கும் வாய்ப்பு முதலியன உண்டாகி நமது மனச்சாட்சி இயற்கையாகவே தூண்டப் படும் பொறுப்புவாய்ந்த நேரத்தில், அதீங்கிறுந்து விலகி மதுபானத்திடம் தஞ்சம் புகுகிறோம்.

யுத்த வீரனைப்போல் வீரத்துடன் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பொறுப்பேற்று, ஆராய்ந்து தீர்க்க வேண்டிய நாம், வெறும் கோழைகளைப்போல் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண முயற்சியாது பயந்து மதியை மயக்கும் மதுபானத்திடம் தஞ்சம் புகுந்து இன்பம் காண்கிறோம். இயற்கை அன்னை நமக்கு இடும் கட்டளை என்ன? வெறிகொண்டங்கிலையில் வீரம் பேசுகிறோம். ஆனால் இயற்கை அன்னையின் வீரக் கட்டளையை முறிக்கும் கோழைகளாக அதே நேரத்தில் மாறுகிறோம். வீர மனத்துடன் நமது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முயல்வதே ஆண்மையாகும். கோழை மனத்துடன் இந்த முயற்சியிலிருந்து தப்பி ஓடி (Flight Mechanism) மதுபானத்

திடம் தஞ்சம் புகுந்து, பிரச்சினைகளை மறந்து மதி மயங்கி - வீணவம்புச் சண்டையிட்டு வீரம்பேசுதல்ல-இயற்கை அன்னை காட்டும் ஒழுங்கான வீரத்தின் இலட்சணமாகுமா? மது வெறியால் சண்டித்தனம் பேசும் கட்டிளம் காளையர் அத்தனைபேரும் உண்மையில் கோழைகளாவர். அவர்கள் தமது வாழ்க்கைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் வீரம் இல்லாது, மதுபானத் திடம் அடைக்கலம் புகுபவராவர்.

இவ் விடத்தில் ஒரு கேள்வி எழுதின்றது. நமது நாட்டிலே சிறந்த கலைஞர்களாக இருந்த சிலர், மது பானத்தைத் தமக்கு உள் அருட்டியாக உபயோகித்து வெற்றி பெறவில்லையா? அவர்களுடைய அற்புதக் கலைச் சிருஷ்டிகளை நாம் இன்று போற்றவில்லையா? எனும் கேள்வியே அதுவாகும். உண்மைதான். அவர்களிற் சிலர் மதுபானத்தை மன அருட்டியாக உபயோகித்திருக்கிறார்கள்! அவர்கள் மதுபானத்தை வெறும் மயக்கத்துக்காக உபயோகிக்கவில்லை. மது பானத்தைத் தமது அடிமையாக்கி வெற்றி பெற்றார்களே யன்றி, மதுபானத்திற்கு அடிமையாகி, மதி மயங்கித் தமது அறிவைக் கெடுத்தார்களில்லை. எனினும் அவர்கள் தமது ஆரோக்கியத்தையே கெடுத்திருக்கிறார்கள். தமது சொந்த வாழ்க்கைப்பிரச்சினையில் தோல்வியே பெரிதும் கண்டார்கள் என்பது ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது புலப்படுகிறது. பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து தகுந்த முடிவுகாண இயலாதவர்கள் தாம் பெரும்பாலும் மதுவிடமும், விலைமாதரிடமும் புகலிடம் பெறுகின்றார்கள். இத்தகைய மனக்கோழைகள் கையாளும் முறையை உளவியலில் (Escapism) விலகி ஓடுதல் எனக் குறிப்பார்கள். கலைஞர்கள் எவரும் தமது கலையில் இருந்து தப்பி ஓடும் பொருட்டு மது அருந்தியதாகத் தெரியவில்லை. அந்த நோக்குடன் அவர்கள் மது அருந்தியிருந்தால், அவர்களிடம் கலையே பிறந்திருக்காது. அவர்களை நாம் கலைஞர்கள் என்று கருதக்கூடிய விலை அவர்களுக்கு ஏற்

பட்டிராது. ஒன்றுமட்டும் நிச்சயமாகக் கூற முடியும்; அவர்கள் செயற்கை அருட்டிகளுக்குப் பதிலாக, இயற்கை அருட்டிகளைக் கையாண்டிருந்தால், அவர்களுடைய கலையின் தரம் இன்னும் எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கும் என்பதுதான் இந்த முடிவாகும். இன்னும் அவர்கள் தமது சொந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைச் சரிவரத் தீர்த்து, தமது குடும்பத்திலேயே சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருப்பார்கள். இயற்கையின் ஒழுங்கு முறையை நமக்கு என்றும் ஞாபகப்படுத்தும் சிறந்த இயற்கைச் சின்னமாகிய மயில் நாறு உள்ளத்தில் அகலாது இருத்தல் வேண்டும்.

கலைவாணியுடைய அருள்கொண்டு நமது இன்றைய சமுதாயத்தையும் நமது முன்னேர் வாழ்ந்த சங்ககாலச் சமுதாயத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போம். இன்று நமது சமுதாயம் ஏட்டுக்கல்வியில் உயர்ந்துள்ளது. எனினும் நமது வாழ்க்கையில் சீரும் சிறப்பும் சுகழும் அமைதியும் ஒழுங்கும் காணப்படுகின்றனவா? மக்களிடம் இவை குறைந்திருப்பதையே காண்கிறோம். எங்கும் கோயில்கள் நிறைந்துள்ளன. அதனால் நமது மனத்தில் நிம்மதி கிடைக்கிறதா? வைத்தியசாலைகளில் இலவசமாக மருந்துகள் வழங்கப்படுகின்றன. அதனால் நாம் சிறந்த செளக்கியமாக வாழ்கிறோமா? உடல்நலமும் உள்நலமும் ஒருங்கே அமைந்த செளக்கிய வாழ்வுபெற் றிருக்கிறோமா? பாடசாலைகளுக்குக் குறைவில்லை. கல்வியும் இலவசமாகப் பெறுகிறோம். எனினும் நமது அறிவு உள்ளிருந்து மலர்கிறதா? பண்பு வளர்கிறதா? விழுப்பம் உண்டாகிறதா? இவைகள் நம்மிடம் ஏன் குன்றியிருக்கின்றன? நாம் இதைப் பற்றிச் சிந்தித்து முடிவு காணவேண்டிய தவசியம்.

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த நமது முன்னேர் எவ்வளவு சிறப்பாகவும் சுபீசியமாகவும் செளக்கியமாகவும் வாழ்ந்தனர் என்பதை அக்காலத்துப் புலவர் ஒருவருடைய வாழ்க்கையைக்கொண்டு அறிவோய். பாண்டிநாட்டிலே பேரும் புகழும் பெற்று இன்பமாக

வாழ்ந்தவர் பிசிராந்தையர் என்னும் புலவர். அவருடைய புலமையைப்பற்றியும் செய்யுட் திறமையைப் பற்றியும் சோழாட்டு மன்னானாகி கோப்பெரும் சோழன் கேள்விப்பட்டான். புலவரிடம் கூடிப்பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டாவிட்டனும், உத்தம உணர்ச்சியால் மன்னன் அவரிடம் நட்புக்கொண்டான். சூரியனைப் போல் தாமரையிடமிருந்து தூர விலகியிருந்தாலும் பிசிராந்தையரும் சோழமன்னனிடம் அகலாத அன்பு கொண்டார். ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடையாதபோதும், அவர்களிடம் ஏற்பட்ட நட்பு வளர்ந்தது. பரிசுத்தமான அன்புணர்ச்சியால் பிணைக் கப்பட்டுப் பல வருடங்களாக அவர்கள் சந்தியாது வாழ்ந்துவந்தனர். ஒருநாள் பிசிராந்தையர் சோழ மன்னைக் காணப் புறப்பட்டார். நீண்ட கஷ்டமான பிரயாணங்கு செய்து சோழமன்னனுடைய மாளிகை வாயிலை அடைந்தார். அங்கு காவல்புரிந்த சேவக னிடம் தனது பெயரைச் சொல்லி மன்னைக் காண உத்தரவு கேட்டுவரும்படி வேண்டினார். பிசிராந்தையர் தமிழைக் காணும்பொருட்டுத் தமது மாளிகைக்கே வந்ததைக் கேள்விப்பட்ட சோழன் மட்டிலா மகிழ்ச்சிகொண்டு, புலவரை அரசசபைக்கு உடனே அழைத்துவரும்படி சேவகனிடம் உத்தாவிட்டார். அப் பொழுது அவனுடைய மனத்திலே பிசிராந்தைய ருடைய தோற்றத்தைப்பற்றி ஒரு கற்பனை எழுந்தது. புலவர் வயது முதிர்ந்தவர். எனவே நரை திரை எய்தி ஊன்று கோலுடன் வருவார் என மன்னன் எதிர் பார்த்தான்; ஆனால் பிசிராந்தையரைக் கண்டதும் அவன் கற்பனை செய்து கண்டதோற்றம் பொய்யாகி விட்டது. ஆச்சரியப்பட்டான்! புலவரை மிகுந்த மரியாதையுடன் வரவேற்றுத் தமக்குப்பக்கத்தில் சரியாசனம் கொடுத்துப் புலவருடைய சுக நலன்களைப் பற்றி விசாரித்தான். அப்பொழுது தன் மனத்தில் உண்டான ஆச்சரியத்தைப்பற்றிக் கூறிப் புலவரை நோக்கி “தாங்கள் நரைத்துத் தளர்ந்த கிழவனுக இருப்பீர்களென நினைந்து ஏமாற்றம் அடைந்தேன்,

இந்த வயதிலேவும் இவ்வளவு இளமை தோன்ற - ஒரு நரர்கூட இல்லாது இருப்பதன் இரகசியம் என்ன? நாம் அதை அறிந்தால், அப்படிவாழ்ந்து சுகம் பெறலாமல்லவா? கூறுங்கள்” என வேண்டினான்.

அதற்குப் புலவர் “எனது மனைவி சிறப்புடைய வள். ஒழுக்கத்தால் விழுப்பம் பெற்றவள். மயிலின் சாயலைக் கொண்டவள்! எனது உயர்க்க கருத்துக் களைக் களிப்புடன் ஏற்று எனது மக்களையும் நல்லழிப் படுத்தி உயர்வுறச் செய்பவள். எனது சமுதாயத் திலேட்டள் இளைஞர்கள் யாவரும் நான் விரும்பிய படியே ஒழுங்காக வாழ்கின்றனர். எனது பாண்டி நாட்டு அரசனும் எவ்வித தீவிரமயும் செய்யாது அறத் தைக் காக்கிறான். அதனால் எனது நாட்டிலே, பரந்த அறிவும், சிறந்த ஒழுக்கமும் (மயிலப்போன்ற) அடக் கமும் உள்ள பல அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள், குடும்பம், சமுதாயம், நாடு முதலியன்யாவும் உடல்நலமும், உளநலமும், ஆத்மீகநலமும்பெற்று இருக்கும்போது நான் சௌக்கியமாக வாழ்கிறேன். எனக்கு எவ்வித குறையுமில்லை. மனினிறவினால் நான் வயது முதிர்ந்தும், நரதிரை எய்தாது இளமையோடு இருக்கிறேன். இதுதான் இரகசியம்’ எனச் சோழமன்ன னுக்கு இனிது கூறினான். பண்டைத்தமிழர் கண்ட நாகரிகத்தின் சிறப்பு இத்தகையது. நாமும் இத்தகைய நாகரிகம் பெற்று இனிதுவாழ்வோம். இதற்கு ஆதாரமாக பிசிராந்தையர் இயற்றிய அந்தச் செய்யுளை என்றும் நினைவு கூரவோம்.

யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
 யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
 மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;
 யான்கண் டனையஏறன் னிலைஞரும் வேந்தனும்
 அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
 ஆன்றவிங் தடங்கிய கொள்கைச்
 சான்றேர் பலர்யான் வாழும் ஊரே!

இச்செய்யுளிலே நாம் பரக்கக் காண்பது ஒர் ஒழுங் கான வாழ்க்கையேயாலும். மனைவியிடம் ஒழுங்கைக் காட்டும்பொருட்டு ஒழுங்கினால் உண்டாகும் சிறப் பை அடைமொழியாக்கி “மாண்ட என் மனைவி” எனப் புலவர் குறிப்பிட்டார். இதை நாம் மயிலின் சாயலை யுடைய மனைவியென விசேஷமாகக் கொள்ளலாம். மயிலின் ஒழுங்குழறையைக் கையாண்ட இளைஞரை அடக்கமுடையவர்களைக் கொள்வோம். அறமாகிய ஒழுங்கைப் பாதுகாத்து. வள்ளுவன் கூறியது போல் “சென்ற இடத்தாற் செலவிடாது, தீதொரீஇ, நன்றின் பால்” உய்க்கும் அறிவுடைய வேந்தனும் மயில்முறைக்குலத்துரிமை பெற்றவனுவான். எனவே நாம் கலைவாணியின் சித்திரத்தில் காணும் கலாபமயில் நமது நாகரிக வாழ்க்கைக்கு - இன்ப இயலுக்கு - ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளதென்பதை உணர் வோம்.

வானம் இருண்டுவருகிறது. கருமுகில்கள் தீரண் வெருகின்றன. மின்னல் வெட்டுகிறது. இடு முழங்குகிறது. மக்கள் எல்லோரும் ஒதுக்கிடம் தேடி விரைவிருாக்கள். மிருகங்கள் யாவும் விரண்டு அலைகின்றன. பட்சிகளைல்லாம் பறந்து செல்கின்றன. நச்சுப் பாம்புகள் நடுக்கம் உறுகின்றன; தாம் ஒழிந்து இருக்கும் இடமே பாதுகாப்பற்றதென நினைந்து கிடுகிடுக்கின்றன. இங்கிலையில் ஒரே ஒரு பட்சி பயப்படவில்லை; ஒதுங்கி ஒட்டவில்லை; பதுங்கி நடுங்கவில்லை. கலாபம் விரித்துக் களிநடம் புரிகின்றது. காண்மின்! மழுயைக் கருவாகத் தரித்த கார்முகில் வருகின்றது. அதனால் உலகம் உய்யப்போகின்றது. பயிர்கள் செழிக்கப்போகின்றன. உயிர்கள் உய்யப்போகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நல்கும் கார்முகிலைக் கண்டதும் களிநடம் புரிவது மயில் ஒன்றுதான்.

இதை உணரும்போது நாமும் இந்த மயிலினுடைய இயல்பைப் பெறக்கூடாதா என விரும்புகிறோம். எந்தவகையில் விரும்புகிறோம் என்பதை விளக்கு

வோம். சான்றேர்களுடைய மனத்தில் கருத்தரிக்கின்றன உயர்ந்த சிந்தனைகள்; கற்பனைகள்; சிறந்த அறிவுரைகள். கலைஞருடைய உள்ளத்தில் கருத்தரிக்கின்றவை, காவியங்கள், ஒவியங்கள், சிற்பங்கள், சங்கீத கீர்த்தனங்கள் முதலியன. இவைகள் யாவும் நூல்களாக, சொற்பொழிவுகளாக, சித்திரங்களாக, கவிகளாக, சிற்ப உருவங்களாக, சங்கீதக்கச்சேரிகளாக நம்மை உய்விக்க வருகின்றன. இவற்றைக் கண்டு நாம் நச்சுப்பாம்புபோல் பதுங்கி ஒதுங்குவதா? தூரியனைக் கண்டு ஒழிக்கும் ஆந்தையைப்போல் இருட்டறையில் இருப்பதா? கலைவாணி! நாம் இவற்றைக் கண்டு ஒதுங்கும்போது, உன் சித்திரத்தில் உள்ள இந்த மயிலைக்கொண்டு நமக்கு ஒரு நல்லுரை சொல்லுவிக்கமாட்டாயா? எனப் பிரார்த்திக்கத் தோன்றுகிறது. நாம் என்ன ஆந்தைகளா? நச்சுப்பாம்புகளா? இல்லை! இல்லை!! நாம் அறிவாகிய ஒளியைக் கண்டு அஞ்சும் ஆந்தைகளாகமாட்டோம். முழக்கமாகிய நாத்தைக் கேட்டும், மின்னலாகிய விந்துவைக் கண்டும் பதுங்கும் நச்சுப் பாம்புகளாகோம். களிநடம்புரியும் கலாப மயில்களாவோம். இயற்கை அன்னையே! கல்விக்கரசியே! உனது கண்கவர் காட்சிகளையும், செவிக்கினிய கீத நாதங்களையும், அவற்றின் தத்துவங்களையும் நாம் கலாப மயில்போல் மக்முந்து ஆடிப் பரவசமுற்று ஏற்கும் பக்குவ நிலையை நமக்கு நல்காய்! என வணங்குவோம். சித்திரத்தில் உள்ள மயில் நமது உள்ளத்தை நெகிழிச் செய்கிறதே! அதுவே ரவிவர்மா நமக்கு அளித்த பெரும் செல்வமாகும்.

ஜீவன்முக்தர்கள் பந்தபாசங்களி லிருந்து விடுபட்டாலும், மலங்களின் வாசனை அவர்களைத் தாக்கக் கூடும் என்கிறது சிவஞானபோதம். அப்படியாயின் நமது நிலை எவ்வாறு? அவர்களே மலவாசனை ஏற்படாது, தமது உள்ளத்தைப் பக்தியென்னும் நிரால் அடிக்கடி கழுவவேண்டியவராவர். சிவோகம் பாவனை

யிற் சித்தியடைந்து சும்மா இருக்கின்ற நிலையிற்கூட — அவர்களுக்குச் சிவஞான போதம் அறிவுறுத்து கின்றது. மனிதன் இந்த உலகிலேயே ஜீவன்முக்தியை, சும்மா இருக்கின்ற சுகத்தைப்பெற்றாலும், மனித மனம், மனித மனமேதான். மலவாசனை அதற்கு ஏற்பட்டால் மாற்றம் அடையும் இயல்பு உடையது. மனித உடல் தரித்து இருக்கும் வரை ஜீவன் முக்தர்கள் கூட ஜாக்கிரதையாக இருத்தல் வேண்டுமென நாம் அறிவோம். அவர்களுடைய உயிர்கள் உடல்களோடு மேவியமட்டும் அவர்களும் சிவபக்தர்களோடு இணங்கியும், சிவ அடியாரது வேடத்தைச் சிவமெனக்கண்டு வழிபட்டும், சிவ லிங்கங்கள் ஆகிய சிவசின்னங்களைக் காணும்போது அவற்றைச் சிவமெனத் தியானித்தும், மலவாசனை அவர்களைத் தாக்காது பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியவராவர். இக்கருத்தைச் சிவஞான போத முடிவாகிய பன்னிரண்டாம் தூத்திரத்திலே கூறுவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சும்மாயிருந்து சுகம் அனுபவிக்கும் ஜீவன்முக்தர்கள்கூடத் தவறி விடக்கூடாது, என்பதற்காகவேயாம். சிவஞான போதம் முடிவுறும் போது கூட எச்சரிக்கை செய்கிறதை நாம் உணர்கிறோமா? சில நூல்கள் சும்மாயிருப்பதுவே சுகமென்றும், அதை அனுபவித்து அறிதலே இயலுமன்றி சொற்களால் வியாக்கியானிக்க முடியாதென்றும் கூறி முடிக்கின்றன. இவற்றை நாம் முடிவாகக் கொள்ள இயலாது. நமது முதல் நாலாகிய சிவஞானபோதம் கூறுவதே சைவசித்தாந்த முடிவாகும். எனவே அதிற் கூறப்பட்டுள்ள,

“செம்மலர் நோன்றுள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீதி, அன்பரொடு மரீதி
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயக் தானும், அரனெனத் தொழுமே”.

என்னும் முடிவான அடிகளை நினைவுறுவோம். இதிலிருந்து நாம் கொள்ள வேண்டிய சிறந்த தத்துவம்

யாதெனின், மனிதன் எங்கிலையில் இருந்தாலும் ஞாபகச் சின்னங்களின் (Memory Images) உதவியைப் பெற வேண்டி இருக்கிறோன் என்பதாகும். எனவே மயிலுடைய ஞாபகச் சின்னம், நாம் இவற்றை எல்லாம் களிப்புடன் ஏற்கவேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். மயிலை என்றும் மனத்திலிருத்தி வழி படுவோமாக. மயிலே பிரணவமாகும்.

அத்தியாயம் 10.

சிந்தையிற் பரயும் இன்பாற்று வெள்ளம்

கலைமகளை வடமொழியில் சரஸ்வதியென்பார்கள். சரஸ்வதியென்றும் பத்தை நாம் ஆறு என்றும் கருதலாம். ஆற்றின் இயல்புக்கும், சரஸ்வதியின் இயல்புக்கும் கெருங்கிய தொடர்புண்டு. இந்தத் தொடர்பை நன்கு அறிதல் அவசியம். இயற்கைவளத்தை பண்படுத்தும் நெறியைக் கொடுப்பது ஆறு. நமது வாழ்க்கைவளத்தைப் பண்படுத்தும் நெறியை நல்குபவள் சரஸ்வதி. எனவே ஆற்றைச் சரஸ்வதி எனக் குறிப் பிடுதல் சாலப் பொருந்தும். அறநெறியைப் பின்பற்றுவதனால் வரும் இன்பமே சிறந்தது. மற்றும் நெறிகளால் வரும் இன்பம் அவ்வளவு சிறந்ததல்ல. புகழைத் தரக்கூடியதல்ல. அறநெறிக்கும் சமயநெறிக்கும் வித்தியாசமில்லை. இங்நெறியால் வரும் இன்பத்தை மனிவாசகர் “ஆற்றின்ப வெள்ளமே” எனக் குறிப்பிட்டார். சிவநெறியில் நாம் காணும் இன்பம் இத்தகையதாகும். நமது வாழ்க்கை அறநெறிப்படுவதை - சிவநெறிப்படுவதை - நமக்கு ஞாபகசின்னமாக எடுத்துக் காட்டுவது ஆறு. இரவிவர்மாவின் சித்திரத்தில் இந்த ஆறு நன்கு அமைந்திருக்கிறது. கலைமகள் ஆற்றங்கரையில் கல்லின்மேல் வீற்றிருக்கிறார்கள். ஆறு எந்த எந்த வகையில் உயர்நெறிப்படுவிற தென்பதை அறிந்து, அதன் உருவத்தை நாம் உள்ளக்கிழியில் எழுதிப் பயன்டவோம்.

நாம் வணங்குவது சிவனுடைய மென்மலர்ப் பாதங்களை. ஆறு பிறப்பது சிவனுடையசடாமுடியிலிருந்து. அதன் பிறப்பிடம் அவ்வளவு உயர்வுடையதாகும். அதைப் பெறுவதற்கு நாம் பக்ரதப் பிரயதத்தனஞ் தெய்தல் வேண்டும்! சிவன் வதிவது கயிலையின் உச்சியில். அது குறிப்பது உயர்வையேயாகும். உலக ஆறு நெறிப்பட ஆரம்பிப்பது மலையன் உச்சியிலிருந்தாகும். இதுவும் உயர்வையே குறிப்பிடுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் உயர்வு உயர்வாகச் செய்தென்படுகிறது. அற நெறிப்படும்பொருட்டு “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளால்” என வள்ளுவன் கூறுகிறுன். எனவே ஆற்றின் நெறியை உணரவேண்டின் நாமும் உயர்க்கு செல்லவேண்டும். உயர்வாகச் சிந்திக்கவேண்டும். ஞானங்குதாத்தின் உச்சிக்கு ஏறவேண்டும். சென்ற ஒன்பது அத்தியாயங்களிலும் நாம் பெற்ற அறிவு நம்மை இந்த ஞானமலையின் உச்சிக்கு ஏற்றி ஆற்றின் உற்பத்தியைப்பற்றியும் அது நெறிப்படும் முறையைப் பற்றியும் உணர்ந்து வழிபட உதவிபுரியும்.

ஆற்றின் உற்பத்தி உயர்ந்த இடத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது. நமது அற நெறியின் உற்பத்தியும் உயர்ந்த சிந்தனைகளிலிருந்து உயர்ந்த நோக்கங் கொண்டதாயிருத்தல்வேண்டும். மலை உச்சியில் மக்கள் நடமாட்டம் இல்லை. அதனால் அங்கு மல சலமாகிய அழுக்குகள் இல்லை. பரிசுத்தமாயிருக்கிறது. எனவே ஆறு உயர்ந்த சுத்தமான இடத்திலிருந்து உற்பத்தியாகிற தென் உணர்வோம். இது இயற்கை நியதி. இதையொட்டி நமது அற நெறியின் உற்பத்தி இடமாகிய மனமும், உயர்ந்த பரிசுத்த நிலையில் இருத்தல்வேண்டும் என்பது தெளிவுறுகிறது: மலை உச்சியில் முகில்கள் வந்து படிகின்றன. இவை எங்கிருந்து வருகின்றன? இவைதாம் ஆற்றுநீருக்கு அடிப்படையாகும், இவை ஆழங்கு அகன்ற சமுத்திரத்திலிருந்து எழுகின்றன. சம்மா இந்து எழுகின்றனவா? இல்லை. பாஸ்கரனின் ஒளிக்கத்தீர்கள் சமுத்திரத்தில் படிவதனால் உண்டு

ணம் உற்று, அதிலிருந்து நீராவி உதிக்கின்றது. நீராவி உயர உயரச் சென்று, ஒன்றுதிரண்டு முகிலா கிக் காற்றினால் உந்தப்பெற்று, மலைச் சிகாத்தை அடைகின்றது. நமது மன உச்சியில் பக்தியாகிய முகில் வந்து படிகின்றது. அது எங்கிருந்து வருகிறது? சிவனுகிய ஆனந்தசாகாத்தில், ஞானச்சுடரின் கதிர்கள் படிவதனால், பரவசமாகிய உட்ணம் உண்டாகி இந்த முகில் உயரச் சென்று சிரத்தையாகிய காற்றினால் உந்தப்பெற்று, நமது மனமாகிய உச்சியை அடைகிறது. இப்படியான (படைக்கும் கற் பனை) சிந்தனைகளால் தியானித்துச் செல்வோம். இதனால் நமது மனம் விருத்தியடையும். அதன் ஆற்றல் பெருகும்.

மலை உச்சியில் முகில்கள் படிவதனால் நீர் அரும்புகின்றது. நீர் திரண்டு ஒடையாக ஊற்றெடுக்கிறது. ஒடைகள் திரண்டு சிற்றுறை ஆகின்றது. சிற்றுறைகள் திரண்டு பேராரூக மாறுகின்றது. பேராறு புரண்டடித்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தை நாடி ஒடுகிறது. அங்கு சமுத்திரத்துடன் சங்கமப்படுகிறது; ஒன்று கலக்கில்துவிடுகிறது.

ஆறு உயிர்பெற்று ஒழுகத்தொடங்குவது முகில் மலையின் உச்சியில் படிந்தபின்பு தான். நமது வாழ்க்கை ஆறு உயிர்பெற்று ஒழுகத் தொடங்குவது மன உயர்வில் பக்தி படியும்போதுதான். பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கும் நமது வாழ்க்கையாறு (உயிர்) பலகிளை கொண்டு பெருகிப் பேராரூகி இறைவனுகிய சமுத்திரத்தை அடைகிறது. அங்கு இறைவனுடன் சங்கமப் படுகிறது. ஒன்று கலக்கிறது.

பக்தியானது சிந்தனையிற் பெருகிவரும்போது நாம் நெகிழ்ந்து உருகிச் “சிறைபெரு நீர்போல் சிந்தத வாய்ப்பாயும் திருப்பெரும் துறையுறை

சிவனை”த், தரிசிக்கிறோம். பக்தி செயல் முறையில் ஈடுபடும்போது ஆற்றின் இயல்பைப் பெறுதல் வேண்டும். சில இடங்களில் ஆறு உலகிற்கு அவ்வளவு பயணிக்க கொடாது ஒழுகிச் சென்று சமுத்திரத்துடன் கலங்குவிடுகிறது. நஷ்டிய நாட்டிலே வொல்க்கா நதி முன்பு இவ்விதம் ஒழுகியது. பொறியிடல் நிபுணர்கள் இந்த ஆற்றின் சுயங்கலப் போக்கைமாற்றி ஆயிரம் மைல்கள் அதிக நீளமாகச் செல்லும்படி பணித்து இலட்சாதிமக்கள் அதன் பயணிப்பெறும்படி செய் தார்கள். இன்னும் சில இடங்களில் ஆற்றிலிருக்கு பயன்பெறும் பொருட்டு அணைகளைக் கட்டி குளங்களில் அதன் நிரைத்தேக்கிப் பயிர்ச் செய்கைக்கு வேண்டிய நீற்பாசன வசதிகளைப் பொறியிடல் நிபுணர் செய்கின்றனர். இன்னும் அதிலிருக்கு மின் சாரத்தை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அதிக செலவின்றி. “ஆறில்லா ஊருக்கு அழுது பாழ்” என ஒளவையார் கூறியது வெறும் அழுகைக் கருதியல்ல. ஆற்றினால் நீர் உயர் - நீர் உயர்வதனால். பயிர் உயர். பயிர் உயர் வதனால் மக்களின் செல்வம் உயர் - செல்வம் உயர்வதனால் உண்டாகும் செழுப்பாகிய சிறந்த அழுகையே ஒளவையார் குறித்தார்.

ஞானம் இல்லாப் பக்தி நம்மை * இறைவனிடம் சேர்க்கமாட்டாது. அது செயல் முறையில் சுயங்கல மின்றி அழகிய ஆற்றைப்போல் செல்லும் இடமெல்லாம் பூமியைச் செழிக்கச் செய்து பரோபகாரம் புரிந்து இறைவனை அடையவழிவகுக்கும் போதுதான் நமக்கு விழுப்பம் உண்டாகிறது. இயற்கையாகவே ஆற்றினால் அவ்வளவு பயன் கிடையாதபோது அதை மடை மாற்றி உலகிற்குப் பயன்படச் செய்வதுபோல் இயற்கையாகவே நமது வாழ்க்கையாறு பயன்படாது ஒழுகும்போது செயற்கை முறையில் நாம் அதை மடை மாற்றம் செய்து பயனுள்ளதாக்க வேண்டும். இச் செயல் அறிவினால் உண்டாவது. பக்தியால் அடித்துச் செல்லும் நமது வாழ்க்கையாறு ஞானத்தால்

மடைமாற்றம் பெற்று பரோபகார நிலையை அடைந்து எல்லோருக்கும் பயனுடையதாகவேண்டும். நமது வாழ்க்கை ஆறு பக்தியழிச் செல்லும்போது இதற் வனை அடைவது உண்மையெனினும் பொதுவாக அது அவ்வளவு பரோபகாரம் புரிவதல்லை. பக்தி ஞான யழிச் செல்லும்போது நஸ்ல பயனைத் தரும். இந்த உண்மையை உணர்ந்த புத்தபகவான் நமது வாழ்க்கையாறு அறநெறப்பட்டு பரோபகாரம் புரியவேண்டுமாயின் பக்தியாகிய சுயநல்த்திற் சிக்காது ஞானத் துக்கு ஏதுவாகும் ஜீவகாருண்ணியப்பாதையில் செல்ல வேண்டுமென் அறிவுறுத்துகிறார். “நான்மட்டும் விடுதலையடையவேண்டும், நான்மட்டும் இறைவனையடையவேண்டும், மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் பாதகமில்லை. இந்த முயற்சியில் நான் மற்றவர்களை இடித்து வீழ்த்தி முந்திச் சென்றாலும் பாதகமில்லை; எப்படியும் எனது பக்தி என்னை உய்விக்கவேண்டும்; எனது பக்தி மற்றவர்களை வென்றுவிடவேண்டும்” எனும் போக்கிலே நாம் பக்தியை வளர்ப்போமாயின் அதுவும் சுயநலமேயாகும். பக்தியில் சுயநலம் புகுமேல் அது பாதகமாகும். நமது உயர்வைக்கெடுக்கும்; விழுப்பத்தை மழுக்கும்; சிறப்பைக் குறைக்கும்; புகழை இகழாக்கும். இத்தகைய பக்தியையே புத்தபகவான் கண்டித்தார். ஆற்றின் இயல்பைக் கண்டு நமது ஒழுக்கத்தைச் சீவகாருண்யம் நிறைந்ததாக அமைப்போம். பொறியியல் நிபுணர் ஆற்றை மடைமாற்றம் செய்வதுபோல் நாமும் நமது வாழ்க்கை நெறியை மடைமாற்றம் செய்வோம். பக்தியைச் சுயநலத்திற் செல்லவிடாது ஞானத்தின் அருள்கொண்டு ஜீவகாருண்ய முடையதாக மாற்றுவோம்.

அறிவை வளர்ப்பது கல்வி; ஆற்றலைப் பெருக்குவது கல்வி; எல்லோருடனும் இசைந்து வாழும் பண்பைக் கொடுப்பது கல்வி என்றெல்லாம் முன்பு படித்தோம். இப்பொழுது இவற்றுடன் கல்வியைப்பற்றி இன்னைரு புதிய உண்மையை ஆற்றின் தொடர்பால்

அறிந்துகொள்வோம். அதனை அறிந்து அதன்வழி ஒழுகவோம். மக்களுடைய ஒழுங்கற்ற பழக்க வழக்கங்களையும் மனப்பான்மையையும் மாற்றி அமைப்பது உத்கமமான கல்வியாகும். “Good Education changes the irregular habits and attitudes of people” என்பதே இதன் ஆங்கிலக் கருத்தாகும். நாம் சில ஒழுங்கற்ற பழக்கங்களையும் மனப்பான்மையையும் வாழ்க்கையிற் கொண்டிருக்கிறோம். அவற்றை நெருங்கிய தொடர்புள்ளபடியால், அவற்றின்மீது நமக்கு அளவு கடந்த அபிமானம் உண்டாகிறது. அந்த அபிமானங்காரணமாக நாம் அவற்றைக் கைவிடுவதில்லை. அவற்றிற்கு மாற்க யாரும் ஏதுங் கூறினாலோ, செய்தாலோ நமக்கு ஆத்திரம் மூன்கிறது. அதனால் உள்ள புத்தியும் மட்டமாகிறது. இந்தப் போலி அபிமானத்தை மாற்றி உயர்ந்த செயலில் உய்ப்பது சிறந்த கல்வி யாரும்.

நமக்கு வாணவேடிக்கைகளிலும் கேளிக்கூத்துகளிலும் விருப்பமில்லை. திருக்கோயில்களிலே திருவிழாக்களை இத்தகைய அலங்காரங்களுடன் செய்வதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். ஆடம்பரத் திருவிழாக்களில் நமது நாடு செலவழிக்கும் இலட்சக்கணக்கான பணத்தை உத்தமமான திருப்பணிகளிற் செலவிட்டால் எவ்வளவு பிரயோசனம் உண்டாகும்? நிரந்தரமான கல்வியைக் கொடுக்கும் ஆக்கவேலைகளில் இந்தப் பணத்தைச் செலவிடவேண்டும் எனத் திருவிழா உபயகாரர்களிடம் சொல்கிறோம். அவர்களுக்குத் தாம் செய்யும் ஆடம்பரமான திருவிழாக்களில் அதிகமான அபிமானம் இருக்கிறது. “நாட்டியம், அலங்காரச் சிகரம், வாணவேடிக்கை என்பன இல்லாவிடின் நமது திருவிழாவில், சுவாமியை எழுந்தருளச்செய்வதற்கே ஆடகள் இல்லையே! என்செய்வது? பொதுமக்கள் ஆடம்பரமான திருவிழாக்களையே விரும்புகிறார்கள். நமது திருவிழாவுக்கு அதிக சனத்திரள் வரவேண்டுமாயின் இந்தப் பழக்கத்தை நாம் அநுசரிக்கவேண்டும்”.

இது அவர்களுடைய கூற்று. அதற்கு மேலாக நாம் ஏதும் அறிவுரை கூறினால், அவர்களில் அறிவுமிக்க ஒருவர், நம்மைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்: “நீங்கள் செய்வ தெல்லாம் சரியா? கோவில்களிலே கர்ப்பூரத்தை என்கும் எரித்து ஒரே புதை யுண்டுபண்ணுக்கிறீர்கள்; இந்தக் கர்ப்பூரம் செயற்கைமுறையில் பௌத்திக பொருட்களால் உண்டாயதுதானே; இதை வாங்குவதற்கு நமது நாட்டிலிருந்து புற நாடுகளுக்கு எத்தனை இலட்சம் ரூபாயைக் கொடுக்கிறோம். கர்ப்பூரத்தை எரித்துக் காசைக் கரியாக்கும் நீங்கள் நமக்குப் புத்திகூறத் தேவையில்லை.” என்கிறார் அந்த அறிவாளி. இவ்விதம் வாதம் பெருகுகிறது; அபிமானம் வளர்கிறது; சண்டை முன்கிறது; திருவிழாவிலிருந்து கோடு வக்கீல் என்றெல்லாம் மேலும் மேலும் பண்டதைக் கடன் பட்டும் செலவுசெய்கிறோம். இதனால் அறிவுச்சுடர் நம்மிடம் வளர்கிறதா? நமது கல்விமுறை ஒழுங்கற்ற மனப்பான்மையை மாற்றி அமைக்க உதவுகிறதா? சமுதாயம் முன்னேற்றம் அடைகிறதா? ஆற்றின போக்கை மட்டமாற்றம் செய்து அறிவாளிகள் நாட்டைச் செழிக்கச் செய்கிறார்கள். நமது வாழ்க்கைஆற்றில் உள்ள ஒழுங்கற்ற பழக்கவழக்கங்களை மடை மாற்றம் செய்து நமது சமுதாயத்தைச் செழிக்கச் செய்ய அறிவாளிகள் என்ன செய்கிறார்கள்? சமயத் தின்பேரால் எத்தனை கண்மூடிப் பழக்கவழக்கங்கள்! அவற்றில் நாம் கொண்டுள்ள அபிமானம்தான் எத்தகையது? எனினும் நாம் சரஸ்வதிபூசை செய்யத் தவறுவதில்லை. பிரசாதத்தைப் படைத்து, கர்ப்பூரத்தைக் காட்டி, பாவைகளைக் கொலுவைத்து இசைபாடு வித்து ஆரவாரப் படுகிறோம். இந்நிலையில் கலைவாணியின் தத்துவத்தை உணர்ந்து ஒழுகிறோமா? கலைவாணியின் பூசையை முறையாகச் செய்தால் அவனுடைய அருள் நமக்குக் கிட்டும். அருள் கிட்டினால் நமது அறிவு ஆற்றல் பெருகும்; மனம் பண்புபெறும்; இசைபெற வாழ்வோம். ஒழுங்கற்ற பழக்கவழக்கங்கள்

கள், மனப்பான்மைகள், அபிமானங்கள் யாவும் மாற்றி அமைக்கப்படும். கலைமகள் வழிபாட்டினால் நமக்கு இந்த அருள் கிடையாமல் நாம் முன்னோறவில்லையாயின் நாம் செய்தும் சரஸ்வதி பூசை பயனற்ற தென்றே கருதவேண்டும். பூஜாபவன் கிடைக்கும் முறையில் நாம் நாமகளை வழிபடுவோம். இரவிவர்மாவின் சித்திரத்தை ஞாபக உருவமாக மனத்திற்பதித்து, ஒவ்வொரு தத்துவத்தையும் நன்கு தியானித்து, பரவச முற்றுப் பேர்நிவுபெற்றுப் பூஜாபலனை அடைவோம். இப்பொழுது சித்திரத்தில் உள்ள ஆறு குறிக்கும் மடை மாற்றம் எனும் தத்துவத்தை விளக்கி இக் கட்டுரையை முடிப்போம்.

மடை மாற்றுதலின் மர்மம்

மடை மாற்றுதலைச் சாதாரணமான மொழியிற் குறிப்பிடுவதாயின் “ஒரு பொருளையேனும் அல்லது ஒரு தன்மையான சக்தியையேனும் வேறு ஒன்றுக் மாற்றுதல்” எனக் கூறலாம். பால் உணர்ச்சி மனத் திலே ஒரு தவிர நிலையை உண்டுபண்ணுகிறது. இந்த மனேநிலை மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாகும். இதற்கு உலகில் ஈடு இணை எதுவும் இல்லை. பால் உணர்ச்சியைப்பற்றி மக்களுக்குப் போதிய அறிவு இல்லாததினால் இந்த மனேநிலை ஏற்படும்போது, அதனை உடனே உடலே மொத்திரம் சம்பந்தப்பட்ட தென நினைக்கிறார்கள். உடல் சம்பந்தமான இன் பத்தில் அபிமானம்கொள்கிறார்கள். அதனால் அவர் களுடைய மனேநிலை கீழ் நிலை அடைகிறது. பால் உணர்ச்சி ஏற்படும்போது அதைச் சாதாரணமாக, ஆணிடமோ அல்லது பெண்ணிடமோ செலுத்திச் சிற்றின்பம் அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தில் பரவசம் உறும்பொழுது, மக்களுடைய மனேசக்தி இறங்குகிறது. ஆனால் பால் உணர்ச்சி ஏற்படும்போது, அதை ஒடுக்காது, அதனால் எழும் ஒப்புயர் வில்லாத மனே சக்தியை, அந்தப் பரவச நிலையில் ஆண் பெண் அல்லாத வேறு ஒன்றனிடம்

மாற்றி, உயரச்செய்து, அதனைச் செயற்படுத்தி அதனுலரை உயர்ந்த பயனிப் பெறுதலே சிறந்த மடை மாற்றமாகும். இது இலகுவானதாகவும் சுலபமாக விளங்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. இந்த உண்மையை நாம் சாஸ்திரீய முறையில் ஒழுங்காக அனுசரித்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறக் கூடிய வகையில் கையாளக் கற்பது கடினமாக உள்ளது. பால் உணர்ச்சி என்றதும் பயங்கு நடுங்கி ஏதோ பாபம் எனப் பழக்கப்பட்டுள்ளோம். அதனால் அதைப்பற்றிப் பேசுதல் கூடாது எனச் சிலர் கூறுவர். சாதாரண சிற்றின்ப நூல்கள் காலதல் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் பல்வேறு முறைகளையும் விளக்கும். அவற்றை வாசிக்கும்போது நமது மனோசக்தி சிதறுகிறது. உடல் இன்ப நுகர்விலே தனித்து ஈடுபட்டு அதன் சக்தியை வீணில் விரயம் செய்தல் கூடாது. பால் உணர்ச்சியை விஞ்ஞான ரீதியில் நன்குணர்ந்து ஆக்க வேலைகளுக்கு உபயோகித்தலே நமது இலட்சியமாக இருக்கட்டும். கலை வாணியின் அருளால் இதை நுனுக்கமாக விஞ்ஞான முறையில் ஆராய்ந்து டுஜா பலன் அடைவோம்.

பாலுணர்ச்சியால் முன்று வகையான ஆக்கும் சக்திகள் உதிக்கின்றன. அவையாவன:

1. யனித சந்ததியை வீருத்திபண்ணுதல்.
2. சொக்கியத்தைப் பேறுதல்.
3. சாதாரண வீவேகமுள்ள மக்களை மடையாற்றுதலின் ரூலம் மேதைகளாக ஆக்குதல் என்பனவாகும்.

இவற்றுள் நாம் இங்கு கவனிக்க வேண்டியது மேற்குறித்தவற்றுள் முன்றுவது விடயமாகும்.

மனித இச்சைகளுள் காம இச்சையே அதிக சக்தி வாய்ந்ததாகும். இந்த இச்சையினால் தூண் டப்படும்போது, மக்களிடம் கற்பனைசுக்தி, வீரம், வைராக்கியம், செயலாற்றல் முதலியன உண்டாகும். அதேபோல், அழிக்கும் சக்தியும் விருத்தியடையும் இயல்பு உதிக்கிறது. உடல் இன்பம் நுகரவேண்டி, இது மனிதனைத் தனது உயிரரேயே பண்யம் வைக்கும் கட்டத்திற்கு இட்டுச்செல்லக் கூடியது. மானம், மரியாதையைக் காற்றிற் பறக்கச் செய்யக்கூடியது. அவ்வளவு தூரம் பாலுணர்ச்சி நம்மைத் தூண்டக் கூடியதாகும். இதைக் கட்டுப்படுத்தி நல்ல முறையில், வேறு துறையில் மடைமாற்றம் செய்யும் போது இந்தத் தூண்டும் சக்தி, அதே வீரியத்துடன் கற்பனை, திடசுக்தி, வைராக்கியம் வீரம் முதலிய ஆக்கும் சக்திகளை விருத்தி செய்யும். அதனால், இலக்கியம், சித்திரம், சிற்பம், சங்கீதம், முதலிய நுண்கலைகளை வளர்க்கலாம். பொருளாதார, அரசியற் கலைகளைக்கூட விருத்தி செய்யலாம். மனிதனைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தலாம். நாம் இன்று அனேகமாக தெய்வத்தை மனிதனிலைக்கு இறக்கி வழி பட்டு அந்த இன்பத்தில் முழ்க்கி, அதையே ஒரு கலையென மதிழும் நிலையில் இருக்கிறோம். தெய்வத்தை மனிதனிலைக்கு இறக்கி நாம் காணும் கலைஇன்பமும் ஒரு வகையான புலன்இன்பம் தான்னன நாம் உணரவேண்டும். இன்றேல் சமய இலக்கியங்கள் நமக்கு வீடு பேறு அடைய உதவமாட்டா. பக்தி என்பது நமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். பக்தி நம்மைத் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தும் ஒரு சிறந்த கருவியாகக் கருதவேண்டும். அது புலதீன்பத்தையும், புத்தியின்பத்தையும் தரும் கருவியாக எண்ணக்கூடாது. ‘சும்மா இருக்கிறது சுகம்’

என மக்களைச் செயல் புரியாது சோம்பேறிகளாக்கும் சாதனமாக இருக்கக்கூடாது. காதவில் மட்டுமல்ல பக்தியில்கூட நாம் மடைமாற்றம் பெறவேண்டும்.

நம்மிடம் ஏற்படும் பக்தி மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவும், மெய்ஞ்ஞானம் நம்மைத் தூய பணிக்குத் தூண்டுவதாகவும், தூயபணி நம்மைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்துவதாகவும், அந்தத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்ந்த பின்புதான் நாம் அத் - வைத் நிலையை - வீடுபேற்றை அடைவோம் என்பதையும் நினைவில் எங்நேரமும் இருத்தி நமது செயல்களைப் புரிவோமாக. இதற்கு இறைவன் அருள் பிரதானமே யொழிய அவளைப் புகழ்வதால் நமது மனத்தில் ஏற்படும் வெறும்கற்பஜன இன்பமும் - மயக்கமும் அதில் மட்டும் நெடுகை வித்துச் செயலற்று இருக்கும் தன் மையும் பிராதனம் அல்ல. இதைக் கல்லின்மேல் எழுத துப்போல் நமது மனத்திற் பதித்து நம்மைப் பணி புரியும்படி தூண்டிக்கொண்டே இருப்போம். தவ யோகிகளுடைய பெருமை காட்டிற்குச் சென்று மனத்தை அடக்கிச் சும்மா இருந்ததில் தங்கவில்லை. பக்தர்களின் பெருமை அவர்கள் சும்மா கோயிலுக்குச் சென்று பாசுரம்பாடி இன்பம் காணுதலிற் தங்கவில்லை. அவர்கள் யாவரும் தமது மனோசக்தியை விருத்தி செய்து - மடைமாற்றம் செய்து - தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தி வீரமும் தியாகமும் வைராக்கியமும் திட நம்பிக்கைச் சக்தியும் பெற்று மனித குலத்திற்கு ஆற்றிய பணியிலேயே அவர்களுடைய பெருமை இருக்கிறது. நாம் இத்தகைய உயர்ந்த பண்பைப் பெறவேண்டும். நமது சக்தி விருத்தியடைய வேண்டும் - புனிதமடைய வேண்டும் - பணிபுரிதல் வேண்டும் - நமது சமுதாயம் வளரவேண்டும் - வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் இருந்து தப்பிழை மதுபானம் அருந்தி

மயங்குபவர்போல் - ஆத்மீகப் பிரச்சனையில் இருந்து தப்பியோட நாம் பக்தியெனும் போதையை அருந்தி அதில் லயித்து மயங்கிச் சும்மா இருந்துவிடக்கூடாது. கலைவாணி! இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தை நமக்கு நல்காய! பக்தியிலே நமக்குச் சுயநலம் பெருகக் கூடாது. பக்தியிலே நாம் பயன்கருதாப் பரோபகாரப் பணி செய்ய முற்பட வேண்டும். “பணிசெய்து கிடப்பதே நமது கடமை” என்பது நமக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கட்டும். இதனால் பக்தியில் இன்பம் காண்பது தவறு என நாம் விரக்தியடையக்கூடாது. அதில் இன்பமடையலாம். ஆனால் அதில் முழுகிவிடக் கூடாது. அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற அதே நேரத்தில் தூய பணிபுரிவதிலும் நாட்டம் கொள்ள இயலும்.

பால் உணர்ச்சியை மடைமாற்றம் செய்வதற்கு மனோக்தி வேண்டும். இந்த முயற்சியில் பிரயத்தனத் திற்குரிய பலன் கிடைப்பது தின்னனம். பால்உணர்ச்சி இயற்கையானது. ஆறுபோன்றது. அதை அணைக்டி தடுத்தால் அது இயங்குவதற்கு வேறு ஒழுங்குகள் செய்தல் வேண்டும். இன்றேல் அணையையே உடைத்துவிடும். கொதிக்கும் நீருள்ள கேத்தலை நீராவி புறப்படாது முடிவைத்தால் என்னவாகும்? அப்படி முடிவைப்பின் ஆபத்தாகும். இயற்கையாக உண்டாகும் பாலுணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்துவதும் இவ்விதம் ஆபத்தாக முடியும். எனவே அதைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் பார்க்க மடைமாற்றம் அவசியம். இன்றேல் மனநோய்கள் உண்டாக ஏதுவாகும். மடைமாற்றம் செய்யப் பழகியவர்கள் பாக்கியசாலி கள். அவர்களுக்கு மேதாவிலாசம் கிட்டும்.

பால் உணர்ச்சியாற் தூண்டப்படும்போது அதை மடைமாற்றம் செய்யின், செயல் புரியும் ஆற்றல் தெய்வீகமாக உண்டாகிறது. மிருகமிடமோ மக்களிடமோ உள்ள கருஉற்பத்திச் சுரப்பிகளை நீக்கி

விடின், ஊக்கமும் உற்சாகமும் குன்றும். மேதைகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்கள் மேதாவிலாசமடைந்தது பால்உணர்ச்சியை மடை மாற்றம் செய்ததினாலே என்பதை அறியலாம். திரு நாவுக்கரசர், அருணகிரிநாதர், கம்பர், வள் ஞாவர், ஆண்டாள், சாவித்திரி, கண்ணகி - சீதை முதலியோ ரின் வாழ்க்கையில் மடைமாற்றத்தின் விசேட பல ஜினக் காணலாம். மேல்நாட்டவருள் விசேஷமாக நெப் போலியன், ஷக்ஸ்பியர், ஆபிரகாம்லிங்கன், கென் னடி முதலியோர்களின் வாழ்க்கை இந்த உண்மை யைப் புலப்படுத்தும். இதனால் பால்உணர்ச்சி அதி கம் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் மேதைகளாவர் என் பதற்கில்லை. பால் உணர்ச்சிச் சக்தியை உடல் இன் பத்தில் ஈடுபடுத்தாது. மேன்மையான சிந்தனைகளுக்கும், செயல்களுக்கும் உபயோகிக்கும் திறமை பெறுபவர்களே மேதைகளாவர். மக்களுள் பெரும் பாலோர், தமது பால் உணர்ச்சியைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்வதனால் மிருகநிலைக்கு இழிந்து விடுகின்றனர், பால் உணர்ச்சியை மடைமாற்றம் செய்வதற்கு இவ் வளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது அதுவே நம்மைப் பணிபுரியச் செய்யும் சக்திகளுள் முதன்மை வாய்ந்தது என்பதனாலும். வித்தகம் பேசுவதிற் பயனில்லை. பணிபுரிதலே இன்று நமக்குத் தேவையாகும். அதுவே நம்மை முன்னேற்ற வல்லது.

நமது சமயநெறிப்படி ஆக்கப்பட்ட ஆச்சிரம தர்மம் மடைமாற்றத்திற்கு உரனிடுவதாயுள்ளது. இதன் பிரகாரம் நாம் நமது வாழ்நாளை நான்காகப்பிரித்து, அதில் முதலாவது பகுதியைக் கல்விபெறுவத்தும், இரண்டாவது பகுதியை இல்வாழ்க்கையிலும், மூன்றாவது பகுதியை சமய - சமுதாய நலனிலும், நான்காவது பகுதியை ஆத்மாவின் ஈடேற்றத்துக்கும் செலவிடவேண்டும் என அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கல்விபயிலும் வயதிலே பால்உணர்ச்சி பக்குவம் அடைவதில்லை. எனவே அப்பொழுது அதை மடை

மாற்றம் செய்ய இயலாது. இவ்வாழ்வில் இருக்கும் போது பால்உணர்ச்சி உடல் சம்பந்தமாகத் தொடர் புறுகிறது. இங்கிலையில் அதை ஒளவுக்கு மட்டும் மடைமாற்றம் செய்யலாம். நாம் சமய சமுதாய நலனில் ஈடுபடவேண்டிய வானப்பிரஸ்த நிலையிலே தான் நமது பால் உணர்ச்சி மடைமாற்றம் பெற வேண்டியுள்ளது. மேன்நாட்டு உள்ளியல் முறைப்படி பால் உணர்ச்சியை மடைமாற்றம் செய்வதற்கு உகந்த வயது நாற்பது எனக் கணிக்கப்படுகிறது. (பிறவியிலேயே மேதாவிலாசம் பெற்றவர்கள் இதற்கு விதி விலக்காகும்) விஞ்ஞானிகள் குறிப்பு சாதாரண விவேகமுள்ள நம்மீயாகும். எனவே நாம் நாற்பது வயது அடையும்போது இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுதல் சிறப்பாகும்; அதனால் பலனும் அதிகமாகும். சாதாரண மனிதனின் ஆக்கும்சக்தி உச்சங்கிலை அடைவது நாற்பது வயதுக்கும் ஐம்பது வயதுக்கும் இடையிலாகும். நாம் இந்தவயதை அச்சத்துடனும் நடுக்கத் துடனும் அனுகவேண்டிய தில்லை மரணம் வரப் போகிறது என ஏங்கத் தேவையில்லை. வானப் பிரஸ்த நிலைதான் நமக்கு நம்பிக்கையும் பலாபலனும், புகழும் கொடுக்க வேண்டியது.

நமது வாழ்க்கையில் உண்மையான - நிரந்தரமான மாற்றம் ஏற்படுவது அறிவினாலும் விசாரணையினாலும் என நாம் எண்ணக்கூடாது. சீர்திருத்தம் உண்டா வது இதயமாற்றத்தினால் என அறிவோம். அதுவும் பால் உணர்ச்சி மடைமாற்றம் அடைவதனால் (Sex Transmutation) என்பதை மறவோம். இதயத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகளை ஆக்கச்சக்தி உடையவை களாகவும், அழிக்கும் சக்தி உடையவைகளாகவும் பகுக்கலாம். பால் உணர்ச்சிகள் இவற்றுடன் தொடர்புகொண்டு மாற்றம் பெறும்போது நற்செய் கையோ அல்லது தீய செய்கையோ உண்டாகிறது. இதனை விளக்க மேல்நாட்டு மருந்துக்கடையில் உள்ள ரசாயன பொருட்களை உதாரணமாகக் கொள்வோம்,

டாக்டர் நமது நோய்க்கு ஒரு கலவை மருந்தை வாங் கும்பாடி எழுதிக் கொடுக்கிறார். நாம் மருந்துக்கடைக் குச் சென்று கலவைமருந்து கேட்கிறோம். அங்குள்ள மருந்து தயாரிப்பவர் சில மருந்துப் புட்டிகளை எடுத்து நல்ல கலவை செய்து அத்துடன் சொற்ப பழச்சாறு, சாயம் முதலியவற்றையும் சேர்த்துக் கண்ணுக்கு நல்ல பார்வையாகவும் மூக்குக்கு நல்ல மணமாகவும் கலந்து கொடுக்கிறார். நாம் அதில் நம்பிக்கைகொண்டு குடிக் கிறோம். நோய் மாறிவிடுகிறது. அதே மருந்து தயாரிப்பவருக்கு ஒருநாள் பெரும் தொல்லையும் பொருள் முடையும் ஏற்பட்டு வாழ்க்கையில் வெறுப்பு மேலோங்குகிறது. அங்குள்ள சில மருந்துப்போத் தல்களை எடுத்து ஒரு திறமான நஞ்சுக்க் கலவையைக் கலக்கிறார். அதிற் சில, நஞ்சில்லாத மருந்துகள் தாம். என்னும் கலவையாகியவுடன் பொல்லாத நஞ்சாகி விடுகிறது. கலவையைப் பருகிவிட்டு அவர் சாய்நாற் காலியில் சரிகிறார். அவ்வளவுதான். எவ்வித முன் கலுமில்லை; கூச்சலுமில்லை; சத்தமும் இல்லை; மயக்க முற்று மௌனமாகவே மரணமடைகிறார். சுகமான சாவு. அந்தக் கலவைநஞ்சின் சக்திதான் எவ்வளவு?

நமது மனத்திலும் இவ்விதமான ஆக்கஉணர்ச்சிக் கலவையும், அழித்தல்லணர்ச்சிக் கலவையும் அடிக்கடி உண்டாகின்றன. காதல் உணர்ச்சி மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. அது ஆக்கும் இயல்புள்ளது. பொருமை உணர்ச்சி பொல்லாதது. அது அழிக்கும் சக்திவாய்ந்தது. காதல் உணர்ச்சியுடன் பொருமை உணர்ச்சி கலக்கின்றபோது அது நஞ்சாகவே மாறுகிறது. அந்தக் கலவை நாமது வாழ்வையே பாழ்க்கிவிடுகிறது. அதே காதல் உணர்ச்சியுடன் வேரெருபுகழ்உணர்ச்சி கலக்கிறது. புகழ்உணர்ச்சி ஆக்கும்சக்தி படைத்தது. எனவே காதல்உணர்ச்சியுடன் புகழ்உணர்ச்சி கலக்கும்போது நமக்கு ஊக்கம், உற்சாகம், நம்பிக்கை, வீரம் ஆகியவை உண்டாகின்றன. அதனால் நன்மையான செயல்கள் புரிகிறோம். வாழ்க்கையில் நல்ல

மாற்றம் உண்டாகிறது; செல்வமும் சிறப்பும் பெருகுகிறது; மருத்துவர் மருந்துக்கலவை செய்வதுபோல் நாமும் உணர்ச்சிகளைக்கொண்டு நல்ல ஆக்கக் கலவை செய்து, மடைமாற்றம் பெறுவோம்.

கீழே குறிக்கப்பட்ட ஆக்கும் உணர்ச்சிகளையும் அழிக்கும் உணர்ச்சிகளையும் நன்கு கவனித்து அவற்றைக் கலவைசெய்து பழகுவோம். அழிக்கும் உணர்ச்சி, ஆக்கும் உணர்ச்சியுடன் கலக்கும்போது, உண்டாகும் கலவை எப்போதும் நஞ்சுக்கலவையாகவே மாறும். நஞ்சும் நஞ்சும் கலக்கும்போது உண்டாவது கடும் நஞ்சுக் கலவையாகும். ஆக்கும் உணர்ச்சியும் ஆக்கும் உணர்ச்சியும் கலக்கும்போது மட்டுமே மனநோயை மாற்றும் கலவை உண்டாகும். அநேக ஆக்கும் உணர்ச்சிகள் கலங்தால் மிகவும் நன்மையேயாகும். இவ்விதமே நற்செயலும் தீயசெயலும் உருவாகின்றன.

1. பக்தி	—	வெறுப்பு
2. நம்பிக்கை	—	முடங்நம்பிக்கை
3. காதல்	—	வேட்கை
4. அங்பு	—	அவா
5. உற்சாகம்	—	பொருமை
6. உறுதி	—	கோபம்
7. நிரம்	—	பழிவாங்குதல்

இப்பட்டியலில் இன்னும் வேறு உணர்ச்சிகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்: மடைமாற்றம் பெற்று உயர் வதற்குக் காதலாகிய பால்உணர்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, அவற்றுடன் வேறு ஆக்கும் உணர்ச்சிகளைக் கலங்து பழகுதல்வேண்டும். அத்துடன் வேறு எந்த அழிக்கும் உணர்ச்சி கலங்தாலும் அதன் விளைவும் அழிக்கும் சக்தியாகவே மாறும். நாம் நினைவுப்புலத்தில் உள்ள அறிவைக்கொண்டு புரியும் செயல்கள் பழக்க வழக்க ஒழுக்கமாக வருவன அல்ல.

~~432n1 A.D.-10p~~

RK/432n1 A.D.-10p

VINE
VINEGAR
C
MAP
RAINEST
Z
D KAM

